

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The

HOT

One

#1 New York Times Bestselling Author

**LAUREN
BLAKELY**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

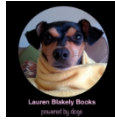
Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SICAK OLAN

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Lauren Blakely

tarafından Hakkında

Onun Önsözü

Kadının

Önsözü

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Onun Onun

Sonsözü Sonsözü

Başka Bir Sonsöz

Çok Yakında!

Teşekkür Ayrıca Lauren

Blakely İletişim

Telif Hakkı © 2017 Lauren Blakely Kapak

Tasarımı Helen Williams tarafından

yapılmıştır.

Fotoğraf kredisi **Wander Aguiar Photography**

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez. Bu çağdaş aşk romanı bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın, özellikle de alfa erkeklerle seksi, içten aşk romanlarından hoşlanıyorsanız. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

Aşka Yakalanmışlar Serisi (Bu serideki her kitap farklı bir çifti takip eder, bu nedenle her kitap ayrı ayrı okunabilir veya karakterler kesiştiği için bir seri olarak keyifle okunabilir)

O Benimmiş Gibi

Davranırken

Yakalandık Kupa

Kocası Gözlerindeki

Yıldızlar

Bağımsız Romanlar

BÜYÜK KAYA

Mister O

Well Hung

Seksi Olan Tam

Paket Ateşli Olan

Joy Stick (Mayıs 2017)

En Değerli Playboy (Temmuz 2017)

The Wild One (Ağustos 2017)

Happy Trail (Kasım 2017)

Çok Cazip 21

Çalıntı Öpücük

Kalbiyle Oynamak

Pişmanlık Yok Serisi

The Thrill of It

The Start of Us

Seninle Her Saniye

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

İlk Gece (Julia ve Clay, ön roman) *Geceden*

Sonra Gece (Julia ve Clay, birinci kitap) *Bu*

Geceden Sonra (Julia ve Clay, ikinci kitap) *Bir*

Gece Daha (Julia ve Clay, üçüncü kitap)

Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece (Julia ve Clay romanı, kitap 3.5)

Onunla Geceler (Michelle ve Jack hakkında bağımsız bir roman)

Yasak Geceler (Nate ve Casey hakkında bağımsız bir roman)

Günahkâr Geceler Serisi

Tatlı Günahkâr Geceler

Günahkâr Arzu

Günahkâr Özlem

Günahkâr Aşk

Ateşle Mücadele Serisi

Benim İçin Yan (Smith ve Jamie)

Melt for Him (Megan ve Becker)

Consumed By You (Travis ve Cara)

Mücevher Serisi

İki kitaplık seksi bir çağdaş romantizm serisi

Safir Olayı Safir

Soygunu

HAKKINDA

İlk bakışta, eski kız arkadaşımın iş yerinde çırılçıplak soyunmak onu geri kazanmanın en parlak yolu gibi görünmeyebilir.

Ama bu konuda bana güvenin - beni her zaman en çok kıyafetsiz . Ve bazen çetin bir mücadele verirken güçlü yanlarınızı kullanmanız gerekir. Bir avukat olarak nasıl savaşılabileceğini biliyorum ve onun için çok sıkı savaşılmaya hazırım. Geçen sefer parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermiş olabilirim ama bu ikinci kez olmayacak.

O kaçan kişi.

Tyler Nichols'ın bu şekilde yeniden ortaya çıkması, iş yerimde soyunması, beni birçok gece çılgına çeviren taş gibi sert vücudunu göstermesi. O bilmiş sırıtişı ve muzip gözleriyle bu adam, hayatıma tekrar giren ukala, küstah bir pislikten başka bir şey değil. Ama ya pislik değilse? O, hayatımdan çıkarmak için

ama unutamıyorum. Belki de onu hatırlamak için lanetlendim. Paramı onun her zamanki adam olduğuna yatırıyorum, ama yeni bir adam olduğunu kanıtlaması için ona bir hafta vermenin ne zararı var? Ona tekrar aşık olmayacağım.

Ama ateşli olana nasıl karşı koyarsın...

Karen'a. Çok önemli olan bir not için.

ONUN PROLOGU

Teknik olarak, onu ilk gördüğümde donumu düşürmedim. Sadece taşaklarımı.

Elimdekiler. *Hokkabazlık topları.*

Olay şöyle gelişti. Central Park'ta bir Pazar sabahı hayal edin. Mükemmel bir yaz günü. Çimler yeşil, esinti ılık ve ben de son birkaç saatimi çocuk hayvanat bahçesinde kaplumbağalar ve kurbağalarla tanışarak geçirdim çünkü ben harika bir amcayım. Carly de yedi yaşında havalı bir çocuk.

Çocuk tüm canlıları seviyor, ama özellikle zıplayan ve sürünenleri, bu yüzden onu hayvanat bahçesinin büyüğü orman kısmına götürdüm. Bitirdiğimizde gömleğimin kolunu çekiştirdi, ela gözlerini kırptırdı ve çok tatlı bir şekilde bir külah dondurma istedi.

Sanki ona karşı koyma şansım varmış gibi. *Hadi ama.* O benim kuzenimin çocuğu ve belli ki cazibesini bizim aileden alıyor.

Onun eli benim elimde, koşu yolunun yanındaki çimenlerde dolaşarak en yakın dondurmacıyı aradık.

Sonra Carly küçük çocukların yaptığı şeyi yaptı.

Hiçbir neden yokmuş gibi görünen bir çığlık attı. Sonra, hokkabazlık yaparken bere takan inanılmaz uzun boylu bir adamı işaret etti

iki Rubik K   , iki turuncu top ve küçük bir yeşil fasulye torbası. "Beş tane yapabilir, Tyler Amca!" Carly bağırdı, gözleri Geniş.

"Be   de fena sayılmaz," dedim omuz silkerek.

Sorgulayıcı bir bakışla bana döndü. "Seni hiç görmedim beş tane yap."

"    nk   sana henüz tüm numaralarımı göstermedim."

"Gerçekten beş topla hokkabazlık yapabilir misin?"

Alay ettim. "Lütfen, bunu gözlerim kapalıyken de yapabilirim."

Hukuk fak  ltesinde boşuna hokkabazlık yapmadım. Şaka yapıyorum.

  ılgın ders programları ve uykusuzluktan başka bir şeyle hukuk fakültesini bitiremezsiniz.

Carly bir ka  ını kaldırdı. Hokkabaz da beşlisinin   elalesini s  rd  r  ken   yle yaptı. *Gösteriş.*

"Görmek istiyorum. Göster bana," diye ısrar etti Carly.

Evet, Carly eski topraktır. O bana meydan okuyor, ben de ona meydan okuyorum.

Bereli, ince yapılı adam çenesini kaldırdı. "bakalım, dostum." Saat gibi işleyen bir hassasiyetle topların yörüngeden çıkıp avucunun i  ine d    mesine izin verdi. Sırada Rubik K  pleri vardı. Sonra da fasulye torbası. Yaklaştı, nesneleri bana uzattı ve çarpık bir yüz ifadesi takındı. para-nerede-a  zın-orada-sırıtışı.

Oyun ba  lasın.

Ko  ucu s  r  leri koşuyor, bisikletçiler siyah asfaltın üzerinde tekerleklerini çeviriyor ve patenciler beton üzerinde vızır vızır ilerliyordu. Ayaklarımı kalça genişliğinde a  arak çimenlerin kenarında durdum, eşyaları hissettim, tarttım ve sonra bir, iki, üç, dört, beş, her birini yüksek oval bir yay çizerek havaya fırlattım. Yuvarlak ve yuvarlak, mükemmel bir beş top   a  layanında.

Carly alkışladı, sonra daha fazlasını istedi. "Evet, şimdi gözlerini kapat!" İnedim. Ne düşünüyordum ki? Gözler kapalıyken hokkabazlık yapmak çok zor. Ama birkaç saniyeliğine başarabilirdim. Benim özel yeteneğim. Yeğenimin isteğini yerine getirdim ve birkaç hızlı kör oval çizdim.

Beş saniye sonra, bu özel parti numarasını gösterdikten sonra gözlerimi açtım.

Ve geçmişimden bir görüntü gördüm.

Uzun bacaklı, yuvarlak popolu ve omuzlarında ileri geri sallanan yüksek at kuyruklu sarışın bir güzel. Minik, turuncu, bırak onları dişlerimle soyayım, lütfen koşu şortuyla yol boyunca koşuyordu. Ve o yüz. Yüce Tanrım, bir meleğin çarpıcı yüzü. Yüksek elmacık kemikleri. Beni hiç kimsenin görmediği gibi gören derin kahverengi gözler. Yay şeklindeki o kırmızı dudaklar. , o dudaklarla neler yapabiliyordu. O günahkâr ağızıyla yapmasını öğrettiğim şeyler.

Delaney onu nasıl kullanacağını kesinlikle biliyordu ve sadece yatak odasını kastetmiyorum. Üniversitede birlikteyken her şey hakkında konuşurduk. Onunla günler. Onunla geceler. Hayatımın en güzel zamanlarıydı. O kadın kıvılcım doluydu. Ateş doluydu. Çok tutkuluydu. Ve şimdi ona bir bak.

Yüce İsa.

Bu kadar ateşli olması için yasadışı olması gerekirdi.

Yalnız değildi. Diğer iki civciv ve birkaç köpekle birlikte koşuyordu.

Peki ya ben? Bay hızlı hareket eden, sözünü sakınmayan, konuşarak kurtulamayacağı bir durumla hiç karşılaşmamış olan? Hepsini bir kenara bırak. Çünkü küpleri düşürdüm. Fasulye torbasını düşürdüm. Turuncu topları da ayaklarımın dibindeki enkaz yığına düşürdüm.

Benim de çenem düştü.

Ama en iyi kısmı? Ağzımdan çıkan tek şey boğuk bir
Hey.

Evet. Sekiz yıl sonra sadece tek bir hece söyleyebildim. Anasını
sıkıtiğim cahilliğimin zirvesi.

Gözlerini devirdi ve yanımdan geçerken başını salladı. Omzunun
üzerinden, "Hokkabazlık nasıl Tyler?" diye seslendi.

Oh, zinger, beni nasıl da
öldürüyorsun. Bayan kazandı.
Bayan öldürdü.

"Harika. Devam ettim," diye bağırdım.

Kendini bir saniyeliğine ele verdi ve eğer mahkemede olsaydım, o
anda onu yakaladığımı anlardım. Bakışlarının çok uzun süre kalmasına
izin verdi. Bana çok iyi bildiğim o patentli "dün geceki fantezilerimde sen
de vardın" bakışını attı, gözleri yüzümde, göğsümde ve evet, tam orada,
en sevdiği yerde geziniyordu.

Bu kısmı çok *severdi*.

Ama bu bir mahkeme salonu savaşı değildi.

Çünkü güzel kahverengi gözlerini yeğenime çevirdiğinde Delaney'nin
yılları topladığını ve olasılıkları hesapladığını gördüm. "Görünüşe göre
başarmışsın," dedi, son derece soğukkanlı bir şekilde.

Bakışlarını benden kaçırdı, önündeki patikaya odaklandı ve koşmaya
başladı.

Arkadaşları ve köpekler etrafını sarmışken yanımdan geçip gitti ve
taşaklarım, çenem ve soğukkanlılığım ayaklarımın dibindeki toprakta
yatarken beni toz içinde bıraktı.

Son sekiz yıldır her gün onu düşündüğümü söylemek yalan olurdu. Bu
sekiz yılı onu bir kez bile düşünmeden geçirdiğimi söylemek ise daha
büyük bir yalan olurdu.

Ama güzel bir Pazar sabahı parkta onunla karşılaşmayı kesinlikle beklemiyordum. Hazır değildim. Hazır değildim. İlk düşüncem ona yetişmek ve çocuk sahibi olmak için onu terk etmediğimi açıklamak oldu. Aradaki mesafeyi kapatmak kolay olacaktı. Rüzgar gibi koşabilirim. Bir ayağımı diğerinin önüne koyup koşabilirim. Ama yanımda en sevdiğim insan vardı ve Carly'yi bir zamanlar güneş gibi sevdiğim bir kızın peşinden sürüklememe imkân yoktu.

Yine de denedim.

Carly'nin elini tuttum ve bağırdım. "Delaney!"

Arkasına bile dönmedi ve çok geçmeden virajı dönerken bir leke gibi kaldı.

Sanırım geriye dönüp baktığımda, onu terk ettiğimde ağızımdan çıkan son sözler "Derslerle ve seninle uğraşmak çok zor" olmamalıydı.

ONUN PROLOGU

Ben lanetliyim.

Ne zaman yaklaşsam başıma gelen bu şeyin başka bir açıklaması yok.

At nalı yakınlığından da bahsetmiyorum.

Yani tavşanı her gezintiye çıkardığımda.

Tavşan, tümseği açmak için belli bir aygıra ihtiyaı olduğunu açıkça koyuyor.

Tavşanlar atları sever mi?

Bilmiyorum, ama hain bedenimin uçurumdan uçmak için sadece ve sadece bir erkeğe ihtiyaç duyması beni .

Bu tür bir cinsel musallat istemedim. Hayaletlere bile inanmam. Ama geçmişteki erkek arkadaşlarımın hayaleti yıllardır fantezilerimde yaşıyor. Henry Cavill, Chris Hemsworth ya da Michael Fassbender'a güvenmeye çalışıyorum. Yani, gerçekten. *Michael Fassbender*. Ve hepimiz onun ne taşıdığını biliyoruz.

Ama hayır.

Beynim onun Fass'ına boyun eğmiyor.

Bununla savaşmayı bırakmayı öğrendim. Eski sevgilim solo uuşlarımda karşıma çıktığında buna katlanıyorum. Dişlerimi sıkıp katlanıyorum ve onun da Bunny'ye katılmasına izin veriyorum.

beni sihirli diyara götürmek için. Sonra pembe oyuncağı kapatıyorum, çekmeceye koyuyorum ve uykuya dalıyorum, memnunum ama aynı zamanda değilim.

Son bir buçuk yıldır hayatım böyle geçiyor. En büyük ve en küçük Os çift A yardımı ile geliyor. Bunny ve ben çok yakınlaştık. Bazen çift yapıyoruz.

Sabahları da Tyler Nichols'la yatmamış gibi yapıyorum.

Şu adam.

Kalbimi kıran o ukala pislik.

Ama o benim yaramaz hayal gücümde yaşasa bile, Tyler'ı aştığımı bilmek beni biraz teselli ediyor. Sekiz yıl önce her şeyi bitirme şeklini çoktan aştım. Hayatıma devam ettim, çok teşekkür ederim. Bu sadece fiziksel bir sahiplenme, başka bir şey değil. Gençliğimizde bedenime sahip olma şekli düşünüldüğünde, aklımın onun özel yeteneklerine gitmesi sürpriz değil. Ama keşke benim BYOB- yani kendi pilini kendin getir- partilerime gelmeyi bıraksa.

Bir Pazar sabahı, onu kovmanın anahtarını buldum. Her şey şöyle oldu.

Yataktan fırladım, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, saçlarımı at kuyruğu yaptım ve koşu şortumu çektim.

Biraz sonra yakın arkadaşlarım Penny ve Nicole ile Central Park'ın girişinde buluştuk ve birkaç hafta içinde yapacağımız 10K yarışı için antrenman koşumuza başladık. Bunun da sıradan bir sabah koşusu olacağını, ardından da en sevdiğim kaldırım kafesi olan The Charming Breakfast Spot'ta bir fincan yeşil çay eşliğinde iki yumurtalı bir tabak yiyeceğimi düşündüm.

Onun yerine, *onu* gördüm. Hokkabazlık yapıyordu.

Her şey bir yana, adam hokkabazlık yapıyordu.

İroninin tüküren görüntüsü.

Koşu yolunun yanındaki çimenlerin kenarında, beş nesneyi dikdörtgen bir bulanıklık içinde döndürdü ve yanında en sevimli küçük kahverengi saçlı kız . *Tıpkı ona benziyordu.*

Ve göz açıp kapayıncaya kadar, içim sızladı. Acı çektim.

Koşarken kavruldu. Saniyeler içinde sıfırdan saatte altmış mil hıza çıktım. Tek düşünebildiğim, o piçin sonunda hokkabazlık yapmanın bir yolunu bulmuş olduğuydu. Benden sonra hayatına bu kadar kolay devam ettiğine inanamıyordum. Ve sadece başka bir kız arkadaşına geri dönmedi. Babalığa kadar yükselmişti.

En kötü kısmı mı? Kesinlikle, tamamen, korkunç derecede adaletsiz olan kısmı mı? Ellerimi gezdirmek istediğim kestane rengi saçları, bütün gece dokunabileceğim kare çene hattı, beni her yerimden öpmek için yaratılmış dudaklarıyla hâlâ o kadar yakışıklıydı ki.

Dün gece zihnimde ansızın belirttiğine göre, kesinlikle öyleydi. O benim bu konudaki ilkimdi; hâlâ da en iyisiydi.

Buna ve her şeye.

Bakın, sevgililerine puan vermediğini söyleyen her kadın yalancıdır. Numaralandırılmış bir liste içeren bir beyaz tahtası ya da sıralamalar içeren bir günlüğü olmayabilir. Ama hepimiz dünyamızı kimin salladığını ve bedenlerimizi kimin sahiplendiğini biliyoruz.

O benim için biriydi. Listenin başında. Sıranın sonu. Ama artık değil.

Bu gece, ne pahasına olursa olsun onu kafamdan atacaktım. "Bakın," diye tısladım kızlarıma. "Bu Tyler " Nichols."

Penny'nin kehribar rengi gözleri ay gibi yuvarlaklaşırken ağzı açık kaldı. Başını Tyler'a doğru salladı. Yanında küçük Chihuahua'sıyla koşarken, "Vay canına, çok ateşli," diye fısıldadı.

Bunun için ona çelme takabilirdim. Ama onu ve küçük köpeğini çok seviyordum.

"Ateşli değil," diye , hızımızdan dolayı zor nefes alıyordum.

Ama Tyler Nichols gerçekten de bir numuneydi, tıpkı üniversitedeyken olduğu gibi. İleri düzey bir siyaset bilimi seminerinde tanıştığımız günden itibaren beni kendine bağladı, sıraya dizdi, batırdı. O benim en iyi arkadaşım, erkek arkadaşım, en korkunç rakibim, en büyük müttefikim ve ilk aşkımdı.

Sonra kalbimi kırdı ve bundan birkaç hafta sonra, bir münazara turnuvasında beni bitirdiğinde egom paramparça oldu.

Bu yıkıcıydı ama aynı zamanda yıkıcı da değildi. Ama üniversite son sınıfın çalkantılı sonlarında geleceğimin nasıl değiştiğini düşünmeye fırsat bulamadan, şimdiki zaman da değişti. Tyler gözlerini açıp benimkilerle buluştuğunda, yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Gözlerini kırıştırdı, sonra o koyu kahverengi gözbebeklerinde bir tanıma parladı.

Beni gördüğüne çok şaşırılmıştı ama yine de heyecanlı görünüyordu. Sanki en sevdiği sanat eserine bakıyormuş gibiydi. Bana bakışı neredeyse onun tek kişilik özel gösterilerinin düzenli bir katılımcısı olduğumu düşündürüyordu.

Ve eğer durum buysa, adam kalbini dışarıda yiyebilir.

Bu sefer, kelimeleri bulacaktım. Hepsini. Tüm acı ve üzüntü güzel ve tamamen gerekli bir şeye dönüştü - doğru zamanda doğru kelimeler. "Hokkabazlık nasıl gidiyor Tyler?"

Yanımdan koşarak geçerken, boğuk bir sesle bir dizi kelime söyledi. "Harika. Devam ettim."

"Belli ki," dedim, bakışlarımı güzel küçük kıızıyla kısa bir süreliğine kilitleyerek.

Gözlerimi kaçırdım ve sonunda onu fantezi hayatımın sürücü koltuğundan atmak için ihtiyacım olan her şeye sahip olduğum için şanslı yıldızlara şükrettim. Hatta

adımı söyledi, ben de koşmaya devam ettim.

Onu ait olduğu yerde, çok geride bırakarak.

Tyler'ın açlık diyetine girmek zorunda kalsaydım, hemen kaydolurdum. Çünkü başkasının bebeğinin babası olan bir adamla artık hiçbir şekilde, hiçbir şekilde yatamazdım.

Güle güle Tyler Nichols laneti.

Bugün sona erdi.

Delaney

En sevdiğimiz kaldırım kafesindeki nane yeşili masada tahta sandalyeye gömülüyorum ve en yakın iki arkadaşıma dönüyorum: koyu saçlı Penny ve kızıl saçlı Nicole. Penny küçük köpeği Shortcake'i sandalyesinin ayağına bağlıyor, Nicole ise İrlanda seteri karışımı Ruby'yi.

"Çocuğu olduğuna inanamıyorum," diyorum, Tyler'ın üreme yolunu bu kadar çabuk seçmiş olmasının şokunu hâlâ üzerimden atamamışken.

Penny başını sallıyor, şaşkınlığı gözlerinden okunuyor. "O da bir çocuk sahibi olmak için çok genç."

Komi bir sürahi su ve dört bardak getirirken Nicole gülüyor. Biz müdavimleriz, ve o bizim biliyor. Nicole o doldururken ona teşekkür ediyor. Masanın altında ayaklarının dibine yayılmış köpeğine bir bardak uzatıyor. Ruby yüksek sesle höpürdeterek içkiyi yudumlarken Nicole, "Doğru," diyor, sesi alaycılıkla kalınlaşarak. "Çünkü yaşının, vücudundan bir miktar saldığı sayısız zamanlardan birinde spermi bekleyen bir yumurtaya ulaştırma yeteneğiyle çok ilgisi var."

Tabii ki haklı ve şimdi tüm detayları bilmek istiyorum. "Acaba onunla benden hemen sonra mı tanıştı? Çocuk kaç yaşında görünüyordu, altı mı? Yedi mi? Ve sekiz yıl önce ayrıldık. Sence hemen mi oldu? Üniversiteden sonra mı? Hukuk fakültesine gitmeden önce mi? Benden ayrıldıktan sonra neredeyse hiç beklemedi bile," diyorum, bir elimi atkuyruğumda gezdirirken sorular bir çırpıda dökülüyor. "Ayrıldığımızdan beri onu görmedim ya da onunla konuşmadım. Manhattan'da olduğunu bile bilmiyordum."

"Peki şimdi evli mi?" Penny soruyor. "Sana nasıl baktığını gördüğümünden beri bilmek için sabırsızlanıyorum."

Sözlerine kilitleniyorum. "Bana nasıl baktı?"

Kaşlarını oynatıyor. "Sanki senin koşu şortunu beğenmiş gibi," diyor müstehcen bir fısıltıyla.

"Sanki onları istiyormuş gibi," diye Nicole göz kırparak.

Keşke onların yorumları içimde bir şeyleri harekete geçirmeseydi. Hain libidom gibi. Kendime oraya gidemeyeceğimi hatırlatıyorum. İki elimi de dur işareti olarak kaldırıyorum. "Penny'nin dediği gibi evli olabilir."

"Parmağında yüzük gördün mü?" diye sorar.

"Bugünlerde röntgen görüşüm pek iyi değil," diyorum ama nasıl şaka yapacağımdan emin değilim. Bir yanımda hâlâ onun gece hayatımda oynadığı rolden utanıyor. Bir yanımda öfkeli. Adam beni klinik bir şekilde bir kenara attı, hukuk fakültesine odaklanması gerektiğini iddia etti, sanki cehennemde ya da yüksek sularda birlikte kalmak için bir yol bulmak istediği bir kadın yerine sadece kesilecek bir büyüme gibiydim. Sonra, başka birini bulup onu hamile bıraktığı ortaya çıktı. "Belki de gerçek, *benimle* hokkabazlık yapmak istememesiydi." Sertçe yutkunuyorum. "Belki de ona göre bir kadın değildim. Belki de onun benim için ifade ettiği şeyi ben onun için asla ifade etmedim." Sesimin en ufak bir şekilde kırılmasından nefret ediyorum. Tyler ve ben birbirimize aşıştık. Şu anda onun için hiçbir şey hissetmemeliyim ve kendine gayet makul bir hayat kurmuş olmasını umursamamalıyım. Hatta

Yine de birlikte bir hayattan bahsetmiştik. Hukuk fakültesinden sonra bir hayatımız olmasını umuyorduk.

Derin bir nefes alıyorum, kaybolan zenimi bulmaya çalışıyorum. Müşterilerimi de bunu yapmaya teşvik ediyorum - kontrol edebilecekleri şeylere odaklanmaları için. Günlerindeki stresi bıraksınlar ve mutlu oldukları yeri bulsunlar.

"Her şeyi öğrenmeliyiz." Penny, Nancy Drew rolüne bürünür. Koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır ve dik oturur. Tam bir iş adamı Penny. "Onu Facebook'ta araştıralım," der ve bir parmağıyla sayar. "Kiminle evlendiğini öğrenelim." Bir parmak daha. "Nerede çalıştığını öğrenelim." Bir parmak daha. "Ve onun voodoo bebeklerini yapalım."

Voodoo'ya ihtiyacı olanın ben olduğumu bir bilselerdi. "Bak," diyor Nicole, bir menü alırken bacak bacak üstüne atıyor. "I Kızımıza kahvaltıda yemek ister gibi baktığını biliyorum ama gerçek bir kahvaltı sipariş etmeye ne dersiniz? Yumurta ve sperm yerine yumurta ve kahveye odaklansak nasıl olur? Ayrıca, buradaki yumurtalara bayılıyorsun, Delaney. Onları her yediğinde mutluluktan gözlerini deviriyorsun."

"Tabii ki onları çok seviyor," diyor Penny. "O kadar iyiler ki, büyülm yumurtalar yumurtlayan sihirli tavuklardan çıktıklarına ikna oldum."

Boğazımdan bir kıkırdama çıkıyor. Elimde değil.

"Gerçekten de arka tarafta sihirli bahçe kuşları olduğunu mu düşünüyorsun?" Penny şakacı bir tavırla, bir garson içeriye girerken Sevimli Kahvaltı Noktası'nın sallanan kapısını işaret ederek soruyor.

Başımı sallıyorum. "Kesinlikle, bir kulübe dolusu büyülm yaratık bizim için yemek hazırlıyor," diyorum, çünkü bunun bana Tyler'a taktığım yaramaz lakapları düşündürdüğünü açıklamak istemiyorum. Aleti sihirliydi ve dili büyülm olmanın ötesindeydi.

"Peki, ne diyorsun?" Penny devam ediyor. "Onu araştıralım mı?"

"Bunca zamandır onun için yanıp tutuşmuyordu ya." Nicole benden önce cevap veriyor ve bana A kişisiymişim gibi işaret ediyor. Yeşil gözlü bakışlarını bana diyor. "Yıllardır ondan bahsetmiyorsun bile. Çocuğu olması kimin umurunda? Evli olması kimin umurunda? Artık onu umursamıyorsun." Demek istediğini anlatmak için yumruğunu masaya . Köpeği Ruby telaşla burnunu kaldırıyor ve Nicole konuşurken hayvanın uzun burnunu hafifçe okşuyor. "Sen hayatına devam ettin. O yüzden önündeki fırsatlara odaklanalım. Kahvaltı gibi." İşte size Nicole. Kadın asla geçmişe takılıp kalmaz. Eski sevgililerin bir sebepten dolayı eski sevgili olduğunu ve öyle kalmaları gerektiğini söyler.

Bu şekilde.

"Ya da," diye öneriyor Penny, "kahvaltıya ve Delaney'yi yeniden birleriyle çıkmaya teşvik etmeye odaklanabiliriz."

Nicole biriyle çıkmaktan bahsedince gülümsüyor. "Evet, o da var."

Başımı salladım. "Lütfen. En son biriyle çıkmayı denediğimi biliyorsun; ana kuzusu oğlanlar, oyuncular ve çok fazla istenmeyen penis fotoğrafından oluşan bir geçit töreniydi ve ben bir tanışma sitesinde bile değildim." Cep telefonumda beliren uzantı görüntüleri koleksiyonunu irkildim. "Oraya bir daha gidemem."

"Saçmalık. Şehirde bir sürü iyi adam var." Nicole menüyü masaya vuruyor. "Ve izinsiz penis fotoğrafı göndermemek üzere eğitilmiş pek çok erkek." Daha yakına eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Ama kabul et. Doğru adamdan bir penis fotoğrafı güzel olabilir."

Gözlerimi deviriyorum. "Nicole, bir sonraki köşenin konusu bu mu? Güzel Çük Çekimleri ve Nasıl Yapılır?"

Nicole kaşlarını oynatır. "Ama tabii ki. Bu, online randevuların mayın tarlasında gezinen modern kadınlar için kritik bir beceri."

Nicole bir flört köşesi yazıyor, ancak daha çok bir mizah köşesi gibi ve birkaç önde gelen kadın merkezli yaşam tarzı sitesinde yayınlanıyor. Günümüzün bekar kadınları için, tam çalı mı, iniş şeridi mi yoksa bir bebeğin poposu kadar çıplak mı olunacağından, ideal ayrılık mektubunun nasıl yazılacağına, özellikle de aynı çevrimiçi siteden çıktığınız erkekleri gözetlemek için kullandığınız gizli bir hayalet hesaptan yanlışlıkla göndermediğiniz bir mektuba kadar önemli konuları ele alıyor. Okurlarından birinin başına gelen bu olayda Nicole, perişan haldeki kadına sadece hatayı düzeltmekle kalmayıp, adamla arasını düzeltmesi için de yol gösterdi.

O bir randevu gurusu.

Penny, Chihuahua karışımı köpeğini kucağına alıyor. "Bakın, biriyle çıkmak çılgınlık olabilir ama biz size yardımcı olabiliriz," diye öneride bulunuyor. Penny mutlu bir nişanlı, Nicole ise bekâr ve sadece mutlu.

"İşe geri dönmek için üniversiteli erkek arkadaşınızı görmekten daha iyi bir gün olabilir mi?" Nicole ekliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Nicole, keşke eski sevgililer söz konusu olduğunda dünya senin kadar soğukkanlı ve sakın olabilse."

Parmağını menüye vuruyor. "Ama sen yapabilirsin. Eğer onun durumunu gerçekten önemseseydin, bir yıl önce, bir ay önce, bir hafta önce onu araştırırdın. Onu birdenbire gördüğün için sadece biraz umursuyorsun." Elimi okşadı. "Onu aramaya direnecek iradeyi bul."

Kaşlarımı çatıyorum. "Teoride bu çok mantıklı. Gerçekte ise ben vücuttaki toksinleri atmakla ilgileniyorum ve bu adam da bir tür toksin."

Nicole saçlarını geriye atar ve güler. "Oh, sen kazandın." Bir çift omzunu ovuyormuş gibi yapıyor. "Belki senin de ona masaj yaparak vücudundan atman gerekiyordur."

"O kadar ileri gitmeyelim," diyorum. Gerçi mesleğim masaj terapistiği olduğu için kaslarınızdaki düğümlerle yüzleşmeye çok inanırım. Bu mantra aynı zamanda hayata yaklaşım tarzımdır -sorunlardan kaçmayın; onların üzerinde çalışın.

"Yeniden çıkmaya başlamadan önce onu araştırmanız gerekiyorsa, o zaman elbette, onu temizleyelim."

Penny cebinden mobil cihazını çıkarır, masanın üzerine koyar ve Facebook uygulamasına tıklar. Parmağını ekranın üzerinde gezdirir. "Bu tavşan deliğine girmeye hazır mısın, Delaney? Neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyor musun?"

Başımı sallıyorum. Bilmem gerekiyor. Tyler Nichols'a kapıyı kalıcı olarak kapatmalıyım. Artık onunla karşılaştığıma göre, onu sistemimden sonsuza dek istiyorum.

Penny onun adını arama çubuğuna yazarken "Arınmak gibi," diye mırıldanıyor.

"Aynen öyle. Detoksuma başlamak için Facebook'un meyve suyu barına gidiyorum," diyorum ve bu plan hakkında garip bir şekilde iyi hissediyorum. Kızlarım haklıydı. Devam etme zamanı. Yeniden deneme zamanı.

Birkaç hızlı aramadan sonra Penny başını kaldırıp "Yakaladım!" dedi.

Ekranı bana çeviriyor ve ben de kendimi hazırlıyorum, o muhteşem şeytan adamın sıradan fotoğraflarından oluşan bir karışım bekliyorum.

Ama profil fotoğrafı hiç de o değil. Gözlerinden bir kase mısır gevreğine gökkuşağı fırlatan çizgi bir kedi.

Kelimeleri zar zor çıkararak işaret ediyorum. "Bu da ne böyle?"

Merakıma yenik düşüp tıklıyorum ama lazer gözlü tekir hakkında hiçbir bilgi yok. İlişki durumunu öğrenmek için profil sayfasında geziniyorum.

Bekar.

Yutkunuyorum ama sonra kendime bekâr bir baba olabileceğini hatırlatıyorum. Durumu sadece şu anda çocuğun annesiyle birlikte olmadığını kanıtlıyor. Birkaç resme daha ve çabucak farkına varıyorum. Tüm sağduyuma rağmen gülümsüyorum. Sırıttıyorum. Sırıttıyorum. Garip bir nedenden ötürü, kendimi büyük bir sonuca vardığım için gülünç derecede mutlu buluyorum.

"Kuzeninin çocuğu," diye itiraf ediyorum usulca, gülümseme dudaklarımı daha da yukarı çekiyor. Bu gerçek neden omuzlarımı hafifletiyor? İçimde bir ya da iki kelebeğin kanat çırpmasına neden oluyor?

Penny alkışlar. "Evet! Bu harika bir haber!"

Nicole ona kötü kötü bakıyor. "Neden alkışlıyorsun? Birini hamile bırakmadığı için mi?" Omuzlarımı koruyucu bir şekilde kavırıyor. "Bu, kızımızın tekrar o ata binmesine izin verebileceğimiz anlamına gelmez."

O küçük mutluluk telaşını bir kenara itiyorum. Görmezden geliyorum. Geri itiyorum. Kuzeninin çocuğuyla takılsa ne olur? Bu gülümsemem ve kıkırdamam gerektiği anlamına gelmez. "Bu doğru. Hiçbir şekilde gezinti olmayacak," diyorum sert bir ifade takınarak.

Penny Nicole'e bakıyor ve en iyi iki arkadaşım tenis oyuncuları gibi voleybol oynuyor. Görünüşe göre, tenis topu benim. Daha doğrusu aşk hayatım. "Eski sevgiliyle bir araya gelmek neden bu kadar kötü bir şey olsun ki? Gabriel'le yeniden bir araya geldim," diyor Penny, çünkü nişanlısı on yıl önce tanıştığı ve yakın zamanda yeniden bir araya gelene kadar görüşmediği bir adam.

"Farklı," diyor Nicole net bir şekilde. "Sen ve Gabriel yıldızların kesiştiği aşıklardınız, klasik ıskalanmış bağ tarzı. Kaderinizde yıldızların altında yeniden birleşmek varmış." Bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Yanılıyorsam düzelt ama hukuk fakültesine gitmemenin sebebi Tyler değil miydi? Münazara yarışmasıyla ilgili bir şey mi?"

Onunla yaptığım son tartışmanın taze ve keskin anısı beni belimden yakalayıp yere yatırıyor. Seçimimi yapmıştım.

Ama o yarışma benim için hukuk fakültesinin tabutuna çakılan çiviymiş.

"Pek sayılmaz." Bu tartışmayı el sallayarak geçiştiriyorum. "Çocuklar, Tyler'la bir araya gelmeyeceğim. Böyle bir şey söz konusu bile değil. Sadece bekâr mı, baba mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmek istedim. Artık biliyorum ve bu da kapanışa yardımcı oluyor. Artık onu düşünmüyorum bile."

Garson geldi ve siparişlerimizi verdik. O gittiğinde, ellerimi kararlılıkla birbirine kenetliyorum. "Hadi yapalım şunu. Yeniden birileriyle çıkmaya başlamamın zamanı geldi." Zihnimin Tyler'a karşı beslediği bu tek yönlü ilişkiyi bitireceksem, eyere geri dönmem çok daha kolay olacak.

Nicole kollarını havaya kaldırdı. "Zafer! Ve hemen başlayabileceğim biri var. Birlikte çalıştığım bir adam. Adı Trevor, çok seksi ve aynı zamanda oldukça zeki," diyor ve ardından Trevor'la pek çok ortak noktamız olduğunu belirterek bir dizi özellik sıralıyor. Penny de nişanlısının iş ortağıyla çıkmamı öneriyor ve çok geçmeden kızlarım çöpçatanlık oyunlarına iyice dalıyor.

Onlar benim romantik kaderim hakkında sohbet ederken telefonum çalıyor ve ben de elime alıyorum. Ekranda bir Facebook mesajı simgesi yanıp sönüyor. Kalbim daha hızlı atıyor ve bu çok garip bir his. Daha iyi bir karar vermeme karşı bir dilek gibi.

Kaydırıyorum ve ondan gelen bir mesaj buluyorum.

Tyler

Bir yıl boyunca biriyle çıktığınızda, neredeyse her geceyi onunla geçirdiğinizde, birlikte üniversite hokey maçlarına katıldığınızda, Josiah Carberry'de gece geç saatlerde atıştırmalıklar aldığınızda, yorganın altında CSI'nin tekrarlarını izlediğinizde, avluda birbirinizi kartopu yağmuruna tuttuğunuzda, ve sonra onu yatakhanelerde, duşlarda, yığınların arkasında, arabanızda, takside, arkadaşınızın yatakhanesinde, CSI'dan sonra yorganın altında, oda arkadaşının dolabında ve bir kez tarih amfisinde saatlerce gizlice girdiğinizde, birini tanırırsınız.

Sadece fiziksel olarak da değil. *Sadece* Delaney'nin vücudunun yol haritasını bilmiyorum. *Onu* tanıyorum. Annesini ve kardeşini, peri masallarını, ayakkabıları, leylakları ve 90'ların saç gruplarını sevdiğini biliyorum. Poison, Guns N' Roses ve Aerosmith onun suçlu zevkleriydi. Bir gün Axl Rose ile evlenmek istediğine dair şakalar yapardı, özellikle de onun uzun saçlarını sevdiği için. Bunu elini kısa saçlarımda gezdirirken söylerdi.

Aşık olmadığı bir sebzeyle hiç karşılaşmadığını, tarih ve siyaset bilimi profesörlerimizle -düşünerek- tartışmayı sevdiğini, başını belaya sokmaktan korktuğunu ve her zaman insanları memnun etmeye çalıştığını biliyorum ve bunun nedeni babasının onunla ya da annesiyle nadiren mutlu olmasıydı. Bu yüzden o ve küçük erkek kardeşi ergenlik çağındayken sık kafalı onları terk etmiş. Ama aynı zamanda değişme gücüne, gerçek dostların ağırlığınca elmas değerinde olduğuna ve aklınıza koyduğunuz her şeyi yapabileceğinize inanıyor.

Onun hakkında bildiğim başka bir şey daha var. Bir zamanlar onun dünyasını sarsmıştım.

Bakın, ukalalık yapmıyorum, sadece dürüstüm. Gece gökyüzü ve yıldızlar, gürleyen gök gürültüsü ve çıtırdayan şimşek, bir Stratocaster ve harika bir amfiydik.

Bugün erken saatlerde onu görmek tüm o anıları ateşledi, saniyeler içinde yüzeye fırlamalarına neden oldu.

Bu yüzden o sabah Carly'yi evine bıraktığımda yeğenime hızlıca sarılıp vedalaşıyorum ve o annesi ve köpeğiyle oynamak için koşarken ben de kapıya yöneliyorum. Delaney'i bulup durumu düzeltmem gerekiyor. Benim, bizim ya da ayrılığımız hakkında doğru olmayan şeyler düşünmesini istemiyorum.

"Beni terk etmek için deli gibi acele mi ediyorsun?"

Clay, Greenwich Village'daki evinin antresindeki sert ağaçların üzerinde adım atıyor. O benim kuzenim, akıl hocam ve iş ortağım. Şey, o kıdemli ortak. Birkaç yıl önce onun firmasına katıldım ve birlikte bir çift eğlence avukatı olarak ortalığı kasıp kavuruyoruz. Müvekkil listemiz çok kabarık ve ben de en iyileri kapmak için canımı dişime taktım.

"Yok, sadece yapacak işlerim var," diyorum, kapıyı işaret ederken rahat davranıyorum.

Çenesini sıvazlıyor ve kahverengi gözlerini bana diyor. "Öyle mi? Carly'yi parka götürdüğün için teşekkürler. Seninle takılmaya bayılıyor. Umarım senin tek erkek stilini bozmamıştır," diye takılıyor.

O bunun yarısını bile bilmiyor. Ama Delaney'nin gözlerinde açıkça görülen yanlış anlama için o tatlı kızı asla suçlayamam. Yorumunu el sallayarak geçiştirdim. "Asla. Kızınız benim tarzım. Onu deli gibi sev."

Clay sırtımı . "Kulübe katıl. Ceketlerimiz var."

Gülüyorum ama spor ayakkabılarımın topukları üzerinde zıplıyorum, kaçmaya hazırım. Delaney'i bulma ihtiyacı beynimde bir uğultu gibi, *hemen yap* diyor.

"Bugün biraz fazla mı kafein aldın?"

"Hayır. Delaney'i gördüm ve onu bulmam gerek" diyorum çünkü kuzenimden bir şey saklayacak biri değilim.

Ağzı bir O harfi oluşturuyor. "Tek ve biricik mi?"

Başımı sallıyorum. Clay durumu biliyor. Sekiz yıl önce olanları gayet iyi biliyor, her ne kadar ilişkimizi bitirdiğimde tamamen benim tarafımda olmasa da. "Nasıldı?"

"Aydınlatıcı. Hiç bir şeyin aniden karşınıza çıktığını hissettiniz mi? Bam." Avucumu alnıma vuruyorum.

"Eski sevgilini görüp onunla birlikte olmadığı için pişman olmak gibi mi?" diye soruyor, sesi mutlu evli erkeklerin sahip olduğu bilgelikle dolu.

Bu kelimeye kılanıyorum. "Ben buna *pişmanlık* demezdim." Otuz yaşındayım ve bekârim ve son birkaç ilişkim istediğimden daha anlamsız gelse bile, bu 2017'nin Büyük Pişmanlığını yaşadığım anlamına gelmiyor.

Daha çok bir ihtiyaç gibi. Bir arzu.

Bir istek.

Ve ben şansımı denemekten yanayım.

"Öyle mi? Üniversitede deli gibi aşık olduğun kıızı görmek için duyduğun bu yoğun ihtiyaca ne diyorsun?"

Bunu söyleme şekli sanki hayatımın romantik film versiyonunu senaryolaştırıyormuşuz gibi geliyor. Yorumunu küçümsüyorum. "Merak," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Onun burada, New York'ta olduğunu bilmiyordum. Ve onun ..." Duraksadım. Söyleyecek sözüm olmadığından değil. Sadece onları yüksek sesle söylemek istediğimden emin değilim.

"Cennet gibi mi?" Clay ona ne dediğimi hatırlayarak tedarik ediyor.

Sanırım bunları söylememe gerek yok. "Evet, aynen öyle."

Clay parmağını dudaklarına götürür.

"Hmm." Başımı eğiyorum. "Hmm, ne?"

Elini kapının eşiğine koydu. "İzin ver de biraz gideyim. Eğer bu birazcık da olsa karakterime aykırı geliyorsa bana deli demekten çekinmeyin," diyor sert bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum. "Ne oldu?"

"Şu anda o şeyi yapacaksın. Bir şeyin içine balıklama atladığında, sonuçlarını umursamadığında ve paraşütle bile uğraşmadığında yaptığın şeyi, değil mi?"

Sessiz sinema oynar gibi, uçaktan atlama numarası yapıyorum. Ya da gerçekten uçurumdan düşüyormuşum gibi. "Sanırım bana Bungee Jump Tyler demenin bir sebebi var."

"Ve sen de hemen onun hayatına geri döneceğini mi düşünüyorsun? Bu yılın başlarında *Powder* anlaşmasında yaptığın gibi mi?" diye soruyor, üzerinde çalıştığımız bir programdan bahsederek. Müzakerelerde ben çektim ve çok zorladım. Denediğimiz en riskli anlaşmalardan biriydi, ancak boşluklara dikkat ederek ve bunları lehimize çevirerek büyük bir yeni müşteri yakaladık ve müşterinin istediğini aldık.

"Ve hafızam beni yanıltmıyorsa, tam gaz ilerleme yaklaşımım çok işe yaradı, değil mi?" Başımı eğip, benim agresif stratejimin bazen onun daha ihtiyatlı stratejisine karşı mükemmel bir denge unsuru olduğunu kabul etmesini bekliyorum.

Clay başını sallar. "Hayır. Senin agresif yaklaşımınla ayrıntılara kartal gözüyle odaklanman birleşti. Mükemmel bir kombinasyon. Müşterinin ihtiyacı olan şey tam olarak buydu." Tek omzuyla omuz silkiyor. "Ama bir kadınla? Bu strateji pişmanlığınızı çözecek mi?"

"Pişmanlık değil," diye düzeltiyorum. "Merak."

"Doğru, elbette. Sen bir kedisin ve içinde ne olduğunu görmek için boş karton kutuya atlamaktan kendini alamıyorsun. Tıpkı her kedinin yapacağı gibi."

"Aynen öyle." Ve bir kedi gibi ayaklarımın üzerine düşeceğim. Clay beni sırtımdan alkışlar. "İyi şanslar."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Omuzumu kavırıyor. "Anlamı . . . iyi şanslar."

"Hayır, değil, avukat bey. Başka bir anlama geliyor. Sadece , dostum. Tüm bilgeliği dağıt."

"Bir plan yapmadan onun hayatına paraşütle atlamakta iyi şanslar demek." "Peki. Sence bir plana ihtiyacım var mı?"

"Seviyorum amına koyayım," diyor gülerek. "Neden?"

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Kadınlar kedilerin içinde oynayacağı boş karton kutular değildir. Onlar karmaşık, güzel, sofistike ve saçmalık dedektörleri olan yaratıklardır. Ve yıllar önce onun kalbini kırdığınıza göre, planınıza biraz incelik katmayı düşünebilirsiniz."

Öfkelendim. "O zaman ben de asansörde ustalıkla gelirim."

"Umarım sağ salim inersiniz," diyor dudaklarını bükerek. "Yarın LGO ile *After Dark* hakkında görüştüğümüzden sonra görüşürüz."

Onu selamlıyorum. "Bunda da tam hız ileri." Saatime dokunuyorum. "Zaman geçiyor."

Delaney'nin yüzündeki ifadeyi gördüm. Bir çocuğum olduğunu, ondan saniyeler içinde kurtulduğumu düşünüyor. Böyle düşünmesine izin veremem. Clay'e veda edip koridora çıktım. Asansör kapıları kapanır kapanmaz onu internetten araştırdım. Nerede çalıştığını merak ediyorum. Hangi hukuk fakültesine gittiğinden bile emin değilim. Ayrıldığımızda, tamamen ayrıldık. Soğuk hindi oldum ve arkama bakmadım. Bunu yapmanın tek yolu buydu. Hayallerimi gerçekleştirebilmemin tek yolu buydu, geleceğimiz için kurduğumuz ne olursa olsun. Yirmi iki yaşındaydım ve evet, her şeye sahip olmak *istiyordum*. Ama bu mümkün değildi. Sadece ve sadece tek bir şeye odaklandım, kariyerime. O da çok , hukuk fakültesini kazanmaya kararlıydı ve kazandığından hiç şüphem yok. O kadın bir münazara turnuvasında karşılaştığım en azılı rakipti.

Yatakta da ateşliydi, ama aynı zamanda gardını en çok düşürdüğü yerdirdi. Beni içeri aldığı yer. Kıyafetlerimiz çıktığında, kendini bana gerçekten verirdi ve ben de onu her seferinde açgözlülükle tüketirdim.

Sonrasında, en iyi konuşmalarımızdan bazılarını yaptık. Yatağa uzanır, çarşafı dolanırdık ve Delaney o zaman umutlarını ve hayallerini, üzüntüsünü ve hayal kırıklığını paylaşırdı. Bazen bana açılmasını sağlamak dış çekmek gibi gelirdi ve Tanrım, onun her şeyini bilmek isterdim. Hâlâ kendinden parçalar ama ben onu açmanın anahtarını biliyordum. Öp onu. Ona dokunmak. Onu memnun etmek.

En çok o zaman benim gibi hissetti.

Onu bulmam uzun sürmedi. Facebook profiline tıklayıp mesleğini gördüğümde gözümü kırıştıyorum. Kendimi sabitlemek için asansörün piring tırazına tutundum. Asla tahmin edemezdin

Bir zamanlar avukat olmak isteyen Delaney Stewart, Yukarı Batı Yakası'nda bir gençleştirme spa'sı olan Nirvana'nın sahibidir.

Tabii, kadın omzuma müthiş bir masaj yaptı. Masamda çalışırken eğildiğim için boynumdaki bükülmeleri çözdü. Ellerini saçlarımda gezdirdi ve kafa derime masaj yaparken rahatlamam için tatlı sözler fısıldadı.

Ama o yetenekli ellerini bir kariyere dönüştüreceğini hiç düşünmemiştim. Hele de hukukta bu kadar iyiyken. Bir saniyelik bir titreşim için, karanlık bir düşünce gökten iniyor. Bunun nedeni son münazaraya kazanmak için dövüşen bir boksör gibi girmem değildi.

O yarışmada acımasızdım. Onu hukuk fakültesinden uzaklaştıran şey bu muydu? Lanet olsun. Umarım onun hayallerini bir münazarada yok edecek kadar hıyar biri değilimdir.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum.

Asansör lobide çalışıyor. Dışarı çıkıyorum ve kapılara doğru yürüyorum, onun bazı fotoğraflarına tıklıyorum. O gülümseme. O saç. O yüz.

Vücudum anında tepki veriyor, fotoğraflarına tam bir selam veriyor.

"Sakin ol şampiyon," diye mırıldandım. Aletim onu oldukça sevgiyle hatırlıyor. Hiç şaşırmadım. Sikim onu seviyordu, o da sikimi seviyordu. En sevdiği yerlerim için bir sürü ismi vardı.

Son fotoğraflarına göz atıyorum, Delaney ve arkadaşlarını parkta köpekler ve insanlarla dolu bir tür etkinlikte görüyorum. Birinde, Kızlar Gecesi'ne benzeyen bir yerde martinilerle kadeh kaldırıyor. Bir diğerinde, bugün birlikte koştuğu kadınlarla birlikte parlak mavi gökyüzünün altında sarı bikinisiyle uzanıyor.

Kanıtları topladım. Delaney'e giden tüm yollar arkadaşlarından geçiyor. Neredeyse her resimde onlar var. Sürü gibi. Ve bir sürü gibi, bahse girerim kendilerini koruyorlardır.

Bir mesaj yazıyorum.

"Hey, Delaney. Bu sabah seni ve arkadaşlarını görmek güzeldi. Köpekler de çok şirindi. Şimdi de masaj mı yapıyorsun? Nasıl gidiyor?"

Ama gönder tuşuna basmadan önce nota baktım. Siktir et.

Söylemek istediğim bu değil. Ben böyle biri değilim. Onu görmek istiyorum. Onunla konuşmak. Onunla konuşmak. Aptalca saçmalıklar istemiyorum. Bunu yeterince yaşadım. Bir sürü anlamsız randevum ve anlamsız konuşmalarım oldu.

Bu kadın *asla* anlamsız değildi.

O her şeyimdi ve tam da bu yüzden bir zamanlar onu hayatımdan çıkarmak zorunda kalmıştım.

Silme tuşuna basıp baştan başlıyorum.

Clay'in tavsiyesini görmezden geliyorum. Hızla giden uçağın arka kapağından paraşütle atlayacağım. Bu işleri nasıl yapacağımı bildiğim tek yol bu. Tam yol ileri.

Hey, Delaney ... bu sabah seni görmek tam anlamıyla bir şoktu. Yüzümdeki şaşkınlık ifadesi bunu belli etmediyse, yazılı olarak ifade edeyim dedim. Sabahı hayvanat bahçesinde ve parkta yeğenim olarak gördüğüm kızla geçirdim - beni hokkabazlık yaparken izleyen o tatlı küçük hanımla. Kuzenim Clay'i hatırlarsınız. Artık bir kızı var ve ben de Carly ile mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışıyorum. Bu sabah seni görmeyi beklemiyordum ama gördüğüm için minnettarım. Her zamanki gibi göz kamaştırıcı, ateşli ve ateşlisin. New York'ta olduğunu ve iyi arkadaşlarla hayatın tadını çıkardığını görmek güzel. Seni bir şeyler içmeye götürüp sohbet etmek isterim. Söyleyecek çok şey var. Bu hafta boş musun?

Gönder tuşuna bastım.

Delaney

Sevgili Tyler,

Sizi görmek de ne kadar ilginç! Yıllar nasıl da akıp gitmiş. Çok iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Evet, hayat harika. Bunu da sorduğuna çok sevindim. Ben de bekârım ama bunu sormadınız. Sadece varsaydın. Bu da bana senin daha önce olduğun kişi olduğunu düşündürüyor. Notunda, senden ne duymaya ihtiyacım olabileceğini düşünmeden doğrudan ne istediğini söyledin. Sonunda yaptığın da bu değil miydi? Kendini ilk sıraya koydun. Hukuk fakültesine ne olduğunu bile sormadın. Gittim mi? Başka bir burs kazandım mı? Umurunda değildi, değil mi?

Seninle bir şeyler içmek hiç fena olmazdı. Eskiden seninle sohbet etmeyi severdim. Siyasetten tarihe, sevgili Los Angeles Dodgers'ına, dünyayı neyin daha iyi bir yer haline getireceğine kadar uzanan ve gece yarısını çoktan geçen sohbetlerimize bayılırdım.

Bu vejetaryen kız için jambon mu yoksa domuz pastırması mı daha iğrenç? Yani, haklısın. Söylenecek çok şey var. Ama duymak istediğini nereden bileceğim?

Delaney

* * *

Ertesi sabah telefonuma ve ekrandaki mesaj taslağına bakıyorum. Banyo aynasının önünde biraz allık sürerken mesajı yedi yüz altmış ikinci kez okuyorum.

Gerçek şu ki, kariyerimdeki değişiklik için onu suçlamıyorum. Nasıl suçlayabilirdim ki? Tyler hukuk fakültesi hayallerimin üzerine basmış olabilir ama ben seçimimi o son tartışmadan önce yapmıştım. Fikrimi değiştirdiğim için teşekkür etmem gereken başka bir adam var. Sevgili yaşlı babam.

Babamı düşünmek bile acı ve tatlı pek çok karışık duyguyu harekete geçiriyor. Üniversite son sınıfta onunla yaptığım bir telefon görüşmesinin geleceğimin gidişatını değiştirmesi ironik bir şekilde komikti. Ama bu böyledir. Bazen bir değişiklik yapma zamangeldiğini anlarız.

Seçtiğim alanda, bir avukat olarak olabileceğimden çok daha mutluyum.

Ama Tyler bunu biliyorsa ne olayım. Adam sormadı bile. Ne yaptığım ile ilgili tek bir soru bile sormadı ve birlikte olduğumuz son hafta da böyle davrandı. Mesafeli, soğuk, sadece kendine odaklanmış. Muhtemelen bu yüzden babamla yaptığım görüşmenin detaylarını ve babamın söylediği, geleceğimi yeniden düşünmeme neden olan şeyleri ona hiç anlatmadım.

Küçük bir arama.

Annemi, kardeşimi ve beni terk eden adamdan bir söz. Babam, zamanlama konusunda yanılmış olsa da, hukuk fakültesine kabul edildiğim için beni tebrik etmek için aradı. Mektuplar henüz gönderilmemişti. Sonra da "Harika bir avukat olacaksın, Delaney." dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Hevesle sordum. Kendime engel olamıyordum. Hâlâ onun desteğini istiyordum. Yıllardır böyle bir desteğim olmamıştı.

"Kesinlikle," dedi, sadece bir babanın kızına verebileceği türden bir kesinlik ile.

"Neden böyle söylüyorsun?" Onun övgüsüne açtım. Çok çaresizdim.

"Sen de benim gibisin. Tartışmayı seviyorsun. Annenle yaptığım gibi."

Donup kaldım, telefon kulağıma tuğla gibi yapışmıştı. Onun gibi olmak istemiyordum. Anneme karşı onun gibi olmak istemiyordum. Bu tür bir kavga geleceğiyle ilgilenmiyordum.

Telefonu kapattıktan sonra yatağıma uzandım ve kariyer seçimimle ilgili *her şeyi* düşündüm. Hemen karar vermedim. Bunun yerine kendime final katılacağımı ve yarışmada nasıl hissettiğimi göreceğimi söyledim. Münazaradan hâlâ zevk alıyor muydum? Bir konuyu tartışmaktan eskisi kadar hoşlanacak mıydım?

Yoksa babamın sözleri, geleceğim için istediğimi düşündüğüm her şeyi renklendirmiş miydi?

Münazara benim son sınavım olacaktı ve bana nasıl mutlu olacağıma dair bilmem gereken her şeyi anlatacaktı.

Şimdi buradayım - mutluyum - ama babamla telefonda o anların hatırası, makyajımı yaparken omurgamı yüksek gerilimli bir tel gibi geriyor.

Ancak masaj terapisi işine kendimi sidik ve sirkeyle tüketirmek için girmedim. Bu işe girdim çünkü içinde büyüdüğüm türden bir dünya tarafından kuşatılmak istemiyordum. Uyumsuzluk içinde değil, uyum içinde çalışmak istedim.

Allık fırçası üzerindeki kısaç tutuşumu gevşetiyorum.

Bırakın geçmiş dinlensin. Bırakın gelecek ortaya çıksın. Bırakın şimdiki zaman bir hediye olsun.

Tyler'a bu tür bir öfke içeren bir not gönderemem ve neredeyse yirmi dört saat oldu, bu yüzden en azından Tyler'ın davetine cevap vermeliyim.

Onunla bir içki içmek kulağa sarhoş edici geliyor.

Ama çok tehlikeli. Yıllardır zihnimi nasıl işgal ettiğini göz önüne alırsak, onunla oturup bir içki içmenin bağımlılıktan kurtulma çabalarım ne yapacağını ancak hayal edebilirim. Dün gece, vagonun üzerine çıktım. Onu beynimden engelledim. Başarılı bir şekilde. İlk gün ayıklık çipimi kazandım. Ve geri dönme riskini göze alamam.

Fırçayı bırakıyorum, saçımı at kuyruğu yapıyorum ve telefonuma yeni bir not yazıyorum.

Sevgili Tyler,

Teşekkür . Yeğenin çok güzel! Küçük bir bebek gibi. Seni görmek de ne güzel bir sürpriz. İçki daveti için teşekkür ederim ama yoğun bir programım var. Umarım iyisinizdir!

En iyisi,

Delaney

Notu kopyalayıp Messenger'a yapıştırıyorum. Parmağım sanki bana direniyormuş gibi ekranda geziniyor. Ama doğru yaklaşım bu. Buna tüm kalbimle inanıyorum, her ne kadar midem yaklaştıkça

Parmağım gönder düğmesine gidiyor. Sinirlerim fırtına gibi dönüyor, onu görmem için beni kandırmaya çalışıyor. Onunla bir barda birkaç dakika geçirmem için beni kandırmaya çalışıyor.

etmeyeceğim.

Gönder tuşuna

bastım.

İşe giderken telefonuma bakmıyorum. Sabahın geri kalanında cevap yazıp yazmadığını görmek için göz atmıyorum. Tamam, arka arkaya müşterilerim var ve bu yardımcı oluyor.

Yine de ilerleme ilerlemedir ve tüm enerjimi başka bir yere odaklayarak bu arzuyu yenebilirim.

Diğerlerinde olduğu gibi.

Her zamanki kızlarımdan biri inleyerek Rainfall Room'daki masaj masasına uzanıyor. Ses sisteminden kıyıya vuran okyanus dalgalarının hafif sesleri geliyor. Lavanta kokusu loş odaya yayılıyor. Rahatlamak her zaman amaçtır, ancak bazıları için bu diğerlerinden daha zordur ve Violet'in tam etkiye ihtiyacı vardır.

"Yatakta tablet bağımlısıyım," diye mırıldanıyor kuzguni saçlı müşterim, yüzünü koltuk başlığına yaslarken. Sözlerini bir itiraf gibi söylüyor.

Çarşafı sırtının alt kısmına yerleştirirken ona nazikçe bakıyorum. "Sana daha önce de söyledim Vi. Gece tableti alışkanlığından vazgeçmeliyiz. Kanadın için zararlı," dedikten sonra parmaklarımı hafifçe çıplak omzunda gezdiriyorum.

"Biliyorum, biliyorum," diyor sesinde suçluluk duygusuyla. "Omzum beni öldürüyor. Yine de kendime engel olamıyorum. Geceleri yatakta uyanık yatıyorum, haberleri okuyorum. Haberlerden nefret ediyorum ama duramıyorum. Sonra kolumu sürekli uzatıyorum, bu da omzumun acıdan inlemesine neden oluyor."

Hafif kokulu yağa uzanıyorum ve avucumda biraz gezdiriyorum. "Yatma vaktini iPad'siz bir bölge haline getirebilir misin? Bir hafta boyunca denesen nasıl olur?"

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"İlk günün en zor gün olduğunu söylerler," diyorum ona. "Ve bu doğru. Eski erkek arkadaşımı düşünme alışkanlığımı kırmaya çalışıyorum ve dün gece başarılı oldum. Ben yapabiliyorsam, sen de yapabilirsin."

Yüzü yüz desteğinin içine daha da gömülüyor. "Deneyeceğim," diyor ve sesinde yumuşak bir gülümseme duyabiliyorum. "Zor muydu?"

"Yağmurda taksi yakalamak gibi. Ama sonra bir tanesini selamladığınızda ..." "Dünyadaki en büyük zafer gibi hissettiriyor" diyor ve sözlerini şöyle bitiriyor

düşünce.

"Aynen öyle. Ve tamamen ödüllendiriciydi. İşte bu yüzden yapabileceğini biliyorum. Vücudunun ihtiyacı olan şey bu. Vücuduna bir tapınak gibi davranırsan o da sana saygıyla davranır," diyorum ve bir saat boyunca omzunda ve düğümlenmiş kaslarının geri kalanında çalışırken derin bir iç çekiyor.

Sıradaki iki müşterim de beni aynı derecede meşgul ediyor. Birinin düzenli baş ağrıları var, bu yüzden boynu üzerinde çalışıyoruz ve diğeri siyatik sinir muzdarip. "Oturmak yeni sigara içmek" diye homurdanıyor, bacağının arkasına vuran kronik ağrılardan biraz olsun kurtulmasını sağlamaya çalışırken.

"O zaman masaj yeni ibuprofen," diyorum neşeli bir gülümsemeyeyle. "Bakalım seni daha iyi hissettirebilecek miyiz?"

Doksan dakika sonra tekrar insan gibi hissettiğini söylüyor.

Ve bütün sabah Tyler'ı neredeyse hiç düşünmediğim için gurur duyuyorum. Köşedeki favori salata barımda kısa bir öğle yemeği molası vermek için dışarı çıktığımda, sokakta yürürken saatlerdir ilk kez telefonumu kontrol ediyorum.

Omuzlarım çöktü.

Ondan bir cevap gelmiyor ve içeri girerken kök salan bir hayal kırıklığı çekirdeğiyle savaşmaya çalışıyorum.

Roka ve jicamayı yanımda getirdiğim bir Tupperware kabına kaşıklarken, kendime en ufak bir boşluk hissetmeye gerek olmadığını söylüyorum. Cevap gelmediği için hiç de üzgün değilim. Teklifine hayır dediğime göre, neden cevap yazacağını düşünüyim ki?

Bunun dışında, onu istediği şey için durmaksızın savaşıyor, kemiğe sarılmış bir Rottweiler gibi dişini sıkarak bir adam olarak tanınıyordum. Azmi sınırsızdı. Eğer onun gibi bir adam cevap vermediyse, belli ki benim daha nazik notumdaki yumuşatılmış retoriğim onun geri adım atmayan yaklaşımını bile savuşturacak kadar güçlüydü.

Kendi kendime gülümsüyorum, hâlâ bir ya da iki savaşı kazanabilecek güce sahip olduğum için memnunum.

Kasiyere salatamı gösteriyorum ve tartıyor, sonra kendi kabımı getirdiğim için bir çeyreklik çıkarıyor, ancak bunu yapmamın nedeni bu değil. Musluktan kendi su şişemi doldurmamın nedeni de aynı - her yemekten sonra çöp sahasına daha fazla atık eklemek istemiyorum.

Bir masa kaptım ve taze yeşil fasulyelerin çıtırtısının tadını çıkararak salatama iştahla daldım. Bir çeri domatesi mızraklarken, anneme Nicole, Penny ve benim geçen gün çekilmiş sevimli bir fotoğrafımızı göndermek için yeni bir e-posta açıyorum. Annem benim dayanağımdır ve arkadaşlarımdan ve benim fotoğraflarımı görmeye bayılır.

Bir saniye sonra telefon çaldığında, kimin aradığını görmek için çılgınca bir telaşla neredeyse su şişesini deviren ben olmadığımı yemin edebilirim. Ekranı kaydırarak açan ve numaranın New York'tan olduğunu görünce Tatlı Vadi Lisesi gençleri gibi sevinen şeytani ikiz kardeşim.

"Hey, bu Delaney."

"Hey, sen."

Ya şu lanet midem? Tavadaki çörek gibi dönüyor. "Merhaba. Salata yiyorum."

Salata mı yiyorum? Neden az önce öğle yemeği menümü açıkladım ki? Kelimelerle kazanmak buraya kadarmış.

Tyler derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha atıyor. "Bundan hala yüzü olan hiçbir şeyi yemeyeceğini çıkarabilir miyim?"

Ağzımın kenarından minik bir gülümseme geçiyor. "Ben ve yeşil fasulye, hiç olmadığımız kadar sıkı fıkıyız."

"Mükemmel. Hanımefendi hala havuç seviyor. Not alıyorum. En az yemek isteyeceğiniz et olarak pastırma hâlâ birinci sırada mı?"

Yanımdaki masada oturan gözlüklü bir kadın telefonuyla saatte milyonlarca mil hızla çamaşırları kimin alacağını konuşurken başımı sallıyorum. "Jambon aslında," diyorum, konuşmamın onunkinden daha eğlenceli olduğuna sevinerek. "Uzun ama iyi mücadele edilmiş bir yarışta pastırmayı geride bıraktı."

"Zavallı jambon," diyor
hüzünle. Alay ediyorum.

"Zavallı domuz."

"Bilgin olsun, domuz pastırması çok daha iyi. Pastırmaya sarılmış her şey mükemmel bir yemektir" diyor ve ben gülüyorum.

Benim vejetaryen, onun ise etobur bir yaşam tarzına olan bağlılığımız konusunda birbirimize acımasızca takıldık. Ben hayvan yemeye inanmıyorum; o ise yüce barbekü kilisesinde dua ediyor.

"Peki atıştırmalık yiyeceklere olan düşkünlüğünüz hala devam ediyor ? Kazanmak için kraker ve fıstık?" Ben soruyorum.

"Her zaman. Ama sadece bira olduğu sürece," diyor ve biranın hıçkırığı önlediğine dair şaka yaptığını hatırlıyorum ve o da hıçkırığa yatkın olan şanssız insanlardan biriydi.

Bekle.

Anıların sesini kısıyorum. Onunla konuşmamam, şakalaşmamam ya da gülmemem gerekiyordu. Bu çok kolay. Sanki önceden yağlanmış ve gitmeye hazırmışız gibi, onunla eski alışkanlıklarıma bir çırpıda geçiş yaptım.

"Her neyse," diyorum, çatalımı elime alırken tüm iş tonuma geri dönüyorum. "Cep telefonumu nereden buldun? Facebook'ta yok."

"İzini buldum."

"Nasıl? Bunu yapmak zor mu?"

"Atomu parçalamak gibi zor bir şey değil ama kararlı bir piç olduğunuzda işleri halledersiniz," diyor ve numaram için çalışmasını sevdiğimden nefret ediyorum.

Yüzü olan hiçbir şeyi yemediğimi hatırlamasına bayıldığım kadar nefret de ediyorum. Bir kuru fasulyeden hızlıca bir ısırık alıyorum. "Ee, nasılsın?"

"Harikayım ama bu sabah notunuzu almadan önce daha iyiydim."

İç çekiyorum. "Tyler . . . Meşgulüm," diyorum çünkü pes edemiyorum. Birkaç saat önce Violet'e verdiğim öğüdü tutmaya çalışarak yumruğumu sıkıyorum. *Tamamen ödüllendirici. En büyük zafer. Fırtınada taksi yakalamak.*

"Eski bir dostla hasret giderecek vaktin yok mu?"

Çatalı bıraktım. "Sen sadece bir arkadaş sayılmazsın," diyorum çünkü rol yapmanın ne anlamı var ki? Erkek ve kız arkadaşlık, birbirimize deliler gibi aşkıttık, ellerini birbirlerinden uzak tutamayan üniversite son sınıf öğrencileriydik. Bana dokunuşunun arkadaşlıkla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Ama arkadaş canlısı olma yeteneğim var," diyor ve devam ediyor. "Arkadaşlık becerilerimle övüldüğümü biliyor muydun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, onlar ne?"

"Seni bir şeyler içmeye götüreyim ve sana göstereyim. Sana harika bir arkadaş olabileceğimi göstereceğim."

Telefonum çalışıyor. Alarmım. Sandalyeden fırladım. "On beş dakika sonra masajım var. Gitmem gerek."

"Bunu bir düşün," diyor sert ama umutlu bir sesle. "Bana düşüneceğine söz ver."

Salatamdan kalanları toplayıp plastik kapağını daha sonra kullanmak üzere kaseye yerleştirirken telefonu kulağıma daha sert bastırıyorum.

"Neden? Konuşmayalı yıllar oldu. Neden şimdi? Seni parkta beş saniyeliğine gördüm ve şimdi benden bir içki içmeyi düşünmemi mi istiyorsun?"

"Evet, Delaney," diyor, sesi yumuşak ve kesin. "Benimle bir içki içmeyi düşünmeni istiyorum. Bunu çok düşünmeni istiyorum. Evet diyecek kadar çok."

Israrı bana üniversitedeyken aşık olduğum adamı hatırlatıyor. O zamanlar peşimi bırakmayan, bana mesajlar atan, derslerden sonra benimle sohbet eden, gece geç saatlerde beni Josiah Carberry'de bulan ve ona bir şans verirsem ona aşık olacağımı söyleyen adamı.

Ona tüm şansları ve tüm kalbimi vererek yumuşamıştım.

Sonra o bunu bozdu ve benim planlarımı da raydan çıkardı.

Tamam, planlar değişebilir, daha iyisi için bile. Ama insanlar? Değiştiklerinden emin değilim. Hele ki sesi aynı ukala adam gibi çıkarken. Salata barından ayrılıp telefonu kapatırken "Bunu düşüneneceğim," diyorum.

Nirvana'ya dönüp öğleden sonra yoluma devam ederken üç dakikalık konuşmamızın rahatlığını düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

O akşam spa'nın arka tarafındaki küçük ofise yerleşip online bankacılık işlerimi hallediyorum ve ardından bazı iş e-postalarını yanıtlıyorum. Kapatmadan önce gelen kutusunu bir kez daha yeniledim. Birkaç gündür belirli bir e-postayı bekliyordum, bir zamanlar sevdiğim biri hakkında bilgi bulması için tuttuğum bir adamdan haber almayı umuyordum. Hevesliyim, hatta sabırsızım ama gelen kutumu tararken bu duygularla biraz daha yaşamak zorundayım. Henüz bir haber yok. Bu ihtimali aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. E-postalarımı kapatıp faturalara göz gezdiriyorum, hepsini mutlulukla ödüyorum -çünkü faturaların gülümseyerek ödenmesi gerektiğine inanıyorum, çünkü bu para kazanan bir işe sahip olduğum için yeterince şanslı olduğum anlamına geliyor- ta ki resepsiyonist kapımı çalana kadar.

"Hey Jasmine," diyorum telefonlara bakan güzel kıza. Kelebek desenli yoga pantolonu kalçalarını sarıyor ve gümüş bilezikler bileklerini süslüyor. Bir burun piercingi akşam ışığında parlıyor.

"Bakın neyimiz var! Senin için bir hediye," diyor. Jasmine hediyelere bayılır. Resepsiyonda çalışmanın, başkaları için olsa bile çiçek ve paketleri imzalayan kişi olduğu anlamına gelmesini seviyor. Kendini Noel Baba'nın elflerinden biri olarak görüyormuşçasına onları teslim etmeyi seviyor.

Bana açık mor çiçeklerle dolu bir saksı bitkisi uzattı. Küçük bir leylak fidanı.

Ellerini birbirine sürüyor. "Kimden? Çok güzel kokuyor. Birileri leylakların en sevdiğin çiçekler olduğunu biliyor olmalı."

Karnım sefer heyecanlanmış gibi dönüyor. Sanki *ben* gibi. Ama değilim. Yemin ederim değilim.

Yutkunuyorum ama hemen cevap vermiyorum. En sevdiğimin onlar olduğunu biliyor. Ama daha önce hiç hediye veren biri olmamıştı. Yani bunlar ondan olamaz. Fazla umutlanamam.

Tencerenin yanında bir not kağıdı asılı. Çevirip açıyorum ve okuyorum: *Düşünme. Sadece evet de.*

İki, üç, dört pirouette.

Burnumu bitkiye doğru eğiyorum ve dünyadaki en sevdiğim kokuyu içime çekiyorum.

Orospu çocuğu.

Tyler

Sanırım Delaney bir kaltağa dönüşmüş olabilir. Beni gözyaşlarına boğması mümkün. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz olmama ihtimali var.

Ama bir bahis adamıyım ve paramı bu seçeneklerden yatırmıyorum.

Ertesi sabah arkadaşım Simon'la basket atarken ona "Onunla tekrar konuşma fırsatı bulana kadar pes etmeyeceğim" diyorum.

Turnike attıktan sonra bana şüpheli bir bakış attı. "Onunla *konusmak* mı?

Beni sadece onunla *konusmak* istediğine mi inandırmaya

çalışıyorsun?" Başımı sallıyorum, kararlı bir şekilde. "Tabii ki."

"Peki onunla ne hakkında konuşmak istiyorsun? mı?

Hava durumu mu? İzlemek için can attığınız son film?"

"Hayır, pislik. Onunla konuşmak istiyorum..." Telefon görüşmemizin ne kadar kolay olduğunu hatırlayarak sözümü kesiyorum. Omuz silkiyorum ve ellerimi iki yana açıyorum. "Herhangi bir şey. Sadece herhangi bir şey."

"Tüm bunlar parkta hokkabazlık yaptığın beş saniye yüzünden mi?"

Topu sürdükten sonra bana pas verdi. Topu kapıp atıyorum ve ağdan başka bir şey yakalayamadığını görüyorum. "Bu ve dün gelen bir telefon," diye ekliyorum ribaundu alırken.

"İki dakikalık bir arama mı?"

"Ah, siz küçük inançlılar. Üç ya da dört dakika sürdü ve bu şekilde yeniden bağlandık," diyorum parmaklarımı şıklatarak. "Leylaklar için bana bir teşekkür notu da gönderdi, haberin olsun. Konu kadınlara geldiğinde oyun oynayan tek kişi sen değilsin," diyorum, çünkü Simon kısa süre önce çok özel bir kadına kur yaptı ve onu kazandı.

"Notunda ne yazıyordu? Sana olan derin ve sonsuz sevgisini mi gösteriyordu? Mesela, *"Leylaklar için teşekkürler"* gibi mi?

"Evet," diye itiraf ediyorum, tamamen çivilemesine sinirlenerek. "Ve onların hâlâ en sevdiği çiçekler olduğunu söyledi."

"Pekâlâ," diyor arkadaşım, topu başının üzerine kaldırarak. "Onu geri kazanmanı istediğine dair ihtiyacın olan tek kanıt bu."

"Yüz dolarına bahse girerim ki özlüyorsun ve yanılmıyorum. İkimizin tekrar birlikte iyi olabileceğimizi biliyorum."

Simon ateş ederken gülüyor. "Dostum, beni öldürüyorsun. Sadece bir eğlence avukatı değilsin, aynı zamanda eğlencelisin."

Simon ne düşünürse düşünsün, ona evet dedirtmeye de kararlıyım. Özellikle de bir sonraki atışı kaçırdığı için.

Ertesi gün, sabah erkenden, HBO'ya hem internet üzerinden hem de canlı yayında eşit derecede agresif programlama yaklaşımıyla kafa tutan birinci sınıf bir kanal olan LGO'nun üst düzey avukatı ve bir yöneticisiyle buluşuyorum. Siyah saçlı ve risk almasıyla ünlü kanal yöneticisi Craig Buckley ev sahibi avantajına sahip olsa da, toplantı onun ofisinde olduğu için, yeni bir seksi şov olan *After Dark*'ın yaratıcısı olan müvekkilim için istediğim altı anlaşma puanından dördünü kazanıyorum.

Craig'e el sıkışarak teşekkür ediyorum ve avukatı beni yakında arayacağını söyleyerek homurdanıyor.

Times Meydanı'ndaki yüksek binadan, anlaşmanın geri kalan çetrefilli konularını önümüzdeki birkaç gün içinde halledebileceğimden emin bir şekilde ayrılıyorum. Sabah kalabalığının ve turistlerin arasından geçip ofise dönmek için Sekizinci Cadde'nin nispeten daha sakin yoluna doğru ilerlerken, müşterim Jay Benator'u arıyorum. Gelişmeler hakkında onu bilgilendiriyorum.

"Bu harika. Peki ya son noktalar ne olacak?" diye soruyor, cılız bir sesle, sinirleri iyice gerilmiş bir halde. "Bu iş devam ettiğinden beri hiç uyumadım."

"Rahatla, Jay. Benimle çalışmak Ambien gibidir. Seni oraya götüreceğim ve sen de tatlı rüyalar göreceksin. Söz veriyorum."

"Emin misin?" diye soruyor, sesi .

"Güven bana. Ben senin arkadayım. Yakında bu işi kapatacağız" diyorum ve Columbus Circle'a doğru yürürken ona biraz daha güven veriyorum. Bazen müşterilerimle işim onların köpekbalığı, kalkanı, kayganlaştırıcısı, şahini, bekçi köpeği ve terapisti olmaktır. Jay'in yukarıdakilerin hepsine, ama özellikle bugün benim psikoterapi becerilerime ihtiyacı var gibi görünüyor. Çoğunlukla, onu hangi NBA takımının şu ana kadar en iyi sezonu geçirdiğine dair hararetli bir tartışmaya yönlendirerek bunları yönetiyorum.

Binama ulaştığımda vedalaşıyorum ve ona kafa küçültme için fatura bile kesmeyeceğimi söylüyorum.

"Sağ ol dostum. Ve Lakers berbat."

"Ah," diyorum ama laf atacak kadar iyi hissetmesine sevindim.

Nichols & Nichols'un ofisine girdiğimde, geceleri avukat yardımcısı olmak için eğitim gören yeni resepsiyonistimiz Holly'ye merhaba diyorum.

"Nasıl gidiyor, Holly? Bana mesaj var mı?" Boynumu bir o yana bir bu yana uzatırken soruyorum. Çok fazla sözleşme okumak boynumu sertleştiriyor. "Sana bir şey sormamı ister misin?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "İkisine de hayır, ama belki sonra?"

Yumruklarımı yüksek masanın kenarına vuruyorum, sonra onu işaret ediyorum. "Buna güvenin."

"Oh, şimdi beni sorgula, Tyler. Lütfen, lütfen, şimdi beni fikri mülkiyet konusunda sorgula."

Bana zor anlar yaşatmaya bayılan yeni ortağımız Oliver'a döndüğümde derin İngiliz sesi benimle alay ediyor. Özellikle de Holly ile flört ettiğimi düşündüğünden beri. Ama flört etmiyorum. Ona saygı duyuyorum - kadın kariyerinde ilerlemek için canını dişine takmış çalışıyor ve benim tek istediğim ona yardım etmek.

Takım elbisesi içinde her zamanki gibi şık bir şekilde resepsiyona giriyor.

Aksanın da yardımı oluyor tabii.

"Sana bir sorum var Edgecombe," diyorum, uzun boylu, siyah saçlı meslektaşına sert bir bakış atarken onun soyadını kullanıyorum. "Eğer tabelada benim soyadım yazıyorsa, bu onu benim mülküm mü yapar yoksa senin mi?"

Oliver sanki onu vurmuşum gibi ellerini göğsünde kavuşturuyor. "Ah, yara. Entelektüel yara. Çok acıtıyor."

Koridora doğru ilerlerken ona el salladım. "IP anlaşmalarınız üzerinde çalışmaya devam edin."

Bir saniye sonra ofisime geldi. "Bu arada, Newton anlaşması için harika bir tavsiye. Stüdyo bayıldı, müşteri de öyle."

Kendimi bir sandalyeye bırakıyorum. "Haberler harika. Sanırım asık suratlı tavrına rağmen seni kadroda tutacağız."

Oliver kocaman gülümsüyor. "Çok asık suratlı." Bana bir öpücük veriyor, sonra da "Holly'nin yanında uslu dur." diye fısıldıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu konuda endişelenmene gerek yok Edgecombe."

O gittikten sonra masama yerleşiyorum ve Delaney'nin spasının yanındaki salata barını buluyorum.

Bir saat sonra, öğle yemeği benim sayemde Nirvana'ya teslim edildi ve yemeği en sevdiği şeylerle doluydu.

İki saat sonra Facebook'tan gelen bir mesajla ödüllendirildim. Mesajı açtığımda gururla sıırttım. Bana dans eden bir havuç GIF'i göndermişti.

Bunu onu aramak için bir işaret olarak kabul ediyorum. "Yani, erkek arkadaşın olmadığını varsaymak güvenli mi?" Ayaklarımı masamın üzerine uzatıp deri koltuğumda arkama yaslanırken söylüyorum. Olası engelleri aradan çıkarsam iyi olacak.

Gülüyor. "Öyle olsaydı leylakları ya da salatayı kabul etmezdim."

"Yapacağını düşünmemiştim ama böyle önemli detayları teyit etmeyi severim. Hazır konu açılmışken, ben de yüzde yüz bekârım, bu yüzden içkilere evet demekten çekinmeyin."

Bir kahkaha daha kulaklarıma usulca iniyor. "Evet, Tyler. Salata çok lezzetliydi. Bana gönderdiğin için çok teşekkür ederim."

Gülümsüyorum. "Peki. İçkilere evet demeden önce bana o salatadan bahset" diyorum, biraz da müstehcen bir ses tonuyla. "Çıtır çıtır mıydı? Sağlıklı mıydı?"

O da aynı derecede flörtöz bir tonda cevap veriyor. "Beni gevrek bir yeşil salatadan daha fazla heyecanlandıran çok az şey olduğunu biliyorsun. Yukarıdakilerin hepsi vardı ve on blok yarıçapındaki en iyi Yeşil Tanrıça sosuna sahipti."

"Konu öğle yemeği olunca daha ne isteyebilirsiniz ki?"

"Sadece bir kase mısır gevreğine dönüşmesini," diyor hüzünle. "Hey, mısır gevreği demişken, Facebook'taki profil resminin nesi var diye sorup duruyorum?"

"Lazer gözlü kediye seviyor musun?"

"Sevimli ve tamamen tuhaf. Doğal olarak bayıldım."

"Müşterilerimden birinin karikatürü. Nick Hammer. Yaratıcısı
Bay Orgazm'ın Maceraları ve-"

"*Yaramaz Kukla Tiyatrosu Dirty Girl Mechanic'i* sunar. Yeni gösterisine bayıldım. Çok komik ve her bölümünü izledim."

"Hayranı olduğunu söylerim. Bunu duymaya bayılır." Ayaklarımı yere koyup ofis koltuğumda tembelce dönüyorum. "Sana Nick'le nasıl tanıştığımı anlatmış mıydım?"

"Sanmıyorum," diyor merakla. "Bizimle Brown'a gitmedi, değil mi?"

"Hayır, o bir RISD adamıydı. Onunla orada tanıştım. Bir gün ders için gittiğimde onu RISD müzesinde çizim yaparken gördüm.

-Sanat tarihi seçmeli dersi. Jackson Pollock'un bir karikatürünü çiziyordu."

"Um," diyor, ölü gibi. "Bir Pollock'u nasıl karikatürize edersiniz?"

"Mükemmel bir soru. Nasıl olduğunu anlatayım. "Pollock'u karikatürize ediyormuş gibi

Pollock'un soyut resimleri gündelik şeylerin temsilleriydi. Turşu kavanozları, süpürgeler, mısır gevreği. Nick de içine lazer atan bir kedinin olduğu bir mısır gevreği kasesi çiziyordu."

Gülüyor. "Bu aynı anda hem çılgınca hem de dahice." "Neyse, birkaç dakika sohbet ettik ve sonunda dostlar."

"Ve daha sonra sizin müşteriniz oldu," diye ekliyor.

"Üniversiteden sonra da görüşmeye devam ettik." İçimde bir parça suçluluk duygusu gizlendiği yerden sürünerek çıkarken konuşmayı kesiyorum. Seçimlerim yüzünden kendimi bok gibi hissediyorum - arkadaşlarımla iletişimde kaldım ama sevdiğim kızla iletişimde kalmadım. Ama yapamadım. Bu çok zordu. Çok cazipti. Eğer onunla iletişimde kalsaydım, hayallerimin peşinden asla gitmezdim. "İlk müşterim oldu," diyorum, değiştiremeyeceğim şeyler üzerinde durmak yerine konuya odaklanıyorum.

"Yani kedi karikatürü arkadaşlığınızın bir hatırası gibi mi?"

Kravatımın düğümünü düzeltiyorum. "Bir bakıma, ama aynı zamanda yeni bir dizi konsepti çiziyor. Sihirli süper güçleri olan bir kedi. Adı Cat Crazypants, Büyük İllüzyonist."

"Bu gece o gösteriyi izlemek istiyorum. 'Süper güçleri olan kedi' dediğinde beni kandırdın. Yakın zamanda bir kedi evlat edinmeyi umuyordum."

"Süper güçleri olan bir kedi mi?"

Gülüyor. "Eğer bu bir seçenekse, elbette. Ayrıca altı ayak parmağı olmasını da isterim."

Gülüyorum. "Hemingway kedileri gibi mi?"

"Evet, ama tüm detayları bu kedilerden birkaç tane olan sevdiğim bir yazardan öğrendim-Tawna Fenske. Onlara polidaktıl deniyor. En havalı şey ise fazladan ayak parmaklarının bir tür başparmak gibi olması," diyor bana, sesi heyecanla yükseliyor.

"Bu parmaklarla kapıları falan açabiliyorlar mı?"

"Tabii ki. Çekmeceler ve kutular da. Tawna bana bir sonraki kitabının ilk kopyasını bile verdi - kadın kahramana polidaktıl kediler için bir sığınak olan bir B&B miras kaldı, bu yüzden şimdi onlara daha da bağlandım. Müşterinize kedisine fazladan bir ayak parmağıyla gerçek bir süper güç verebileceğini söylemelisiniz."

Bir açık yakaladığımı hissederek daha dik oturuyorum ve kez daha onunla bir randevu kazanmaya çalışıyorum. "Bir içki içerken sana çizgi filmdeki kedi hakkında daha fazla şey anlatabilirim."

"Ooh. Şimdi de rüşvet."

"Siz buna rüşvet diyorsunuz. Ben buna kadına istediğini vermek diyorum. Güçleri olan bir kedi istiyorsun. Bunu sağlayabilirim. İçkiler eşliğinde." Ses tonum güven dolu ama göğsüm gergin.

Evet demesini o kadar çok istiyorum ki.

Önerim sessizlikle karşılandı ve ardından derin bir iç çekildi. Daha o konuşmadan, konuşmanın hafifliği uçup gidiyor. Sessizliği hayrın önsözünden başka bir şey değil.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum Tyler," diyor usulca. Bu bir hayır değil, ama kesinlikle bir evete de yakın değil.

"Neden? Sohbet ediyoruz. İyi anlaşıyoruz." Bir iş görüşmesinde yapacağım gibi zorluyorum. "Benimle bir içki içmek nasıl kötü olabilir ki?"

"Çünkü seninle çok kolay," diyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Çok kolay olan ne?"

"Seninle konuşmak. Sohbet etmek. Hepsi çok kolay." "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Bu kötü bir şey olabilir," diyor yumuşak bir ses tonuyla. "Konuşma konusunda her zaman iyiydik, Delaney."

"Biliyorum," diyor yumuşak bir sesle, ama özlem dolu bir ifadeyle.

"Pek çok şeyde iyiydik," diyorum alçak sesle ve boğuk bir sesle.

"Kütüphanedeki o zamanı hatırlıyor musun?"

"Hangisi?" Sesi biraz nefesli çıkıyor ve bu ses beni cesaretlendiriyor. Sonuçta *hayır demiyoruz* ve denemeye devam etmeliyim.

"Her seferinde," diyorum, zihnim onun raflara sırtını dayamış, yanakları kızarmış, dudakları O şeklinde ayrılmış, saçları vahşileşmiş nefis kirli görüntüsüyle çalkalanıyor. Sertçe boşalırken sesi bastırmak için boynumu ısırdı. "Ama özellikle o öğleden sonra o küçük kırmızı eteği giydiğinde ve Fransız Devrimi kitaplarının ne kadar sağlam olduğunu öğrendiğimizde."

Küçük bir inilti ondan kaçır gibi oldu. Ama sonra aynı hızla toparlanıyor, zayıf anını bir espri ve hafif bir kahkahayla gizliyor. "Kitap barikatlarının hepsi yıkıldı." Sesi pragmatik bir hal alıyor. "Ama yine de emin değilim-"

Davamdan o kadar kolay vazgeçmeyeceğim. Ona sunacak bir sürü kanıtım var.

"Öğleden sonra İngilizce konferans salonuna ne dersiniz? Profesör gitmişti ve arka sırada sadece sen ve ben kalmıştık. Sinsi olmayı severdik, o çalıntı anları severdik" diyorum ve gözlerimin önünden bir görüntü geçiyor. Delaney'nin eli kotumun içine kayıyor, o vahşi gözleri arzuyla parlıyor, ağzı kulağımı buluyor, o anda ve orada yapmak için yalvarıyor. "Bunların hepsinde de çok iyiydik."

"Tyler," diyor iç çekerek. "Bunu neden yapıyorsun? İkimiz de ellerimizi birbirimizden uzak tutamayacağımızı biliyoruz. Bu tartışmaya açık değil. Zamanda geriye gitmemize gerek yok."

"Bunu neden yapıyorum?" Tekrar ediyorum. "Çünkü birlikte iyi olduğumuzu biliyorum. Ama *sen* birlikte iyi olduğumuzu biliyor musun?" Bir danışman gibi soruyu tekrar ona yöneltiyorum.

Biraz yumuşuyor. "Evet, birlikte iyiydik." "O zaman benimle bir içki iç."

"Neden? Eski günlerin hatırına mı?" Sesi şimdi daha yumuşak, davetkâr.

Belki de onun duvarından bir tuğla düşürmüştümdür.

Bulabileceğim en iyi açılış buydu, ben de onu tuttum. "Eski ve yeni zamanlar için. Hadi ama. Evet de. İsteddiğini biliyorsun."

Alay ediyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Ne dediğimi merak ederek kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Çok ciddiylim."

"*İsteddiğini biliyor* musun? İnanılır gibi değilsin," diyor gülerek, ama iyi bir kahkaha değil.

İnledim, alnımı avucumun içine düşürdüm. Tam da onunla yakınlaştığımı düşündüğüm anda. "İstiyormuşsun gibi geldi," diye mırıldanıyorum.

Öfkelendi. "Belki biliyordum. Ama sonra ne istediğimi bildiğini söyleyerek ukala ve saldırgan davranıyorsun."

"Ukalalık yapmıyorum."

"Öyleydin. Her zaman kendinden çok emindin. Sanki seninle bir şeyler içmek istemekten başka bir fikrim olamazmış gibi."

"Başka bir fikre sahip olmakta özgürsünüz. Ama bu görüşün evet olmasını istediğim için özür dilemeyeceğim. Seni görmek istiyorum. Bunu anlamak ne kadar zor?"

"Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, Tyler. *Bunu* anlamak ne kadar zor?"

"Zor değil. Ve bana kızgın olsan bile, yine de evet demeni istiyorum."

"Neden? Bunu da kazanasın diye mi? Bu benimle son tartışman mı? Bana yatakta ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatırsan evet diyeceğimi mi sanıyorsun? Çarşaflarda, yığınlarda ve İngilizce dersinin arka sıralarında dünyamı salladığını? Benim için soyunacağını ve bana sihirli aletini gösterdiğinde tüm beyin hücrelerimin buharlaşacağını mı ?"

"Hayır. Ama bu işe yarar mı?"

Gülüyor ve bunun bir "saçmalıyorsun" homurtusu mu yoksa "sadece dene beni" kıkırdaması mı olduğunu anlayamıyorum. "Eminim bilmek istersin." Sonra artık gülmüyor. Onun yerine iç geçiriyor ve sözleri hüznle süsleniyor. "Beni incittiğin için üzgün olduğunu bile söylemedin. Planlarımız vardı, Tyler. *Planlarımız*. Sen hepsini altüst ettin. Her şeyi."

"Özür dilerim," diyorum, umutsuzca içtenlikle. "Yemin , özür dilerim."

"Biraz geç değil mi? Belki de bunu sekiz yıl önce söylemeliydin."

"Belki de söylemeliydim. Ama belki beni şahsen görürsen bunu düzgünce söyleyebilirim ve sen de inanırsın."

"Neden *doğru* söylemenin anahtar olduğunu düşündüğünü gerçekten anlamıyorum." Sözlerimi bana geri fırlatıyor. "Önemli olan anlamlandırmak."

* * *

Daha sonra Simon'la Speakeasy'de bir şeyler içmek için buluştuk. Bu sefer durumu her zamanki kabadayılığım ile anlatmıyorum. Ona sadece neler olduğunu anlattım. Zeki biri, ayrıca açık sözlü ve dürüst olmasıyla da tanınıyor. Genç bir kızı var ve yakın zamanda kızının dadısına aşık olmuş. Dadı da ona deli gibi aşık. Kadınları tanıyan biri varsa, o da bu adamdır.

"Bana tavsiyeni ver. Ne yapmalıyım?"

Birasından bir yudum aldıktan sonra yerine koyuyor. "Sana oyuna geri dönmek için büyük bir jesteye ihtiyacın olduğunu söylüyor."

Başımı salladım. "Anladım. Kaledeyim. Çitlere doğru sallanmam lazım."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Üzgünüm dostum. Şu anda maç için bir biletin bile yok. Otoparkta dolaşıp karaborsacılar yalvarıyorsun ve onlar bile sana satmıyor. Sahaya girebilmek için büyük bir jesteye ihtiyacın var. Seni fark etmesini sağlayacak bir şey. Ona bir zamanlar seni neden sevdiğini hatırlatacak bir şey."

Daha önceki telefon konuşmasına geri döndüm. Delaney'nin benden ne isteyebileceğine.

Biramı alıyorum, susamış bir yudum içiyorum ve bardağı bardağa vuruyorum. "Haklısın. Ya büyük oyna ya da eve git."

Ve bir anda, ne yapacağımı biliyorum.

Delaney

Nicole haklıydı.

Trevor çok seksi. Ve
çok zeki.

Ve onunla ilginç.

Çarşamba akşamı işten sonra Central Park'ın dışında buluşuyoruz, park girişinin hemen içindeki Skewered adlı yemek kamyonundan kebab alıyoruz, sonra da gezinip sohbet ediyoruz.

Trevor eski bir bira ustasıdır ve şu anda bira hakkında popüler bir çevrimiçi video dizisine ev sahipliği yapmaktadır. Ülke çapında seyahat ediyor, farklı bira fabrikalarını ziyaret ediyor ve biraları tadım testine tabi tutuyor.

"İşin en zor kısmı mı?" diye sordum.

Tavuk kebabından bir ısırik alır ve cevap verir. "Tükürme. Dürüst olmak gerekirse, tadımdan sonra sürekli tükürmek olduğunu söylemeliyim."

Gülüyorum. "Yanınızda bir kova taşımak zorunda mısınız? Yoksa eski moda bir tükürük hokkasını mı tercih edersiniz?"

Bir parmağını kaldırıyor. "Aslında ben oldukça ileriyim. Üzerinde 'Şüpheye düştüğünde tükür' yazan özel bir kupam var." Gülümsemesi yakışıklı yüzünü ve açık mavi gözlerini aydınlatıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten bir kupan var mı?"

Başını sallayarak gülüyor. "Hayır. Gerçek çok daha az göz alıcı. Sadece bir bardağa tükürüyorum."

"Hiç yutabilmeyi diledin mi?" Soruyorum, sonra da sipariş ettiğim ızgara patlıcanı kemiriyorum.

Çıldırıyor. "Güvenle söyleyebilirim ki yutmak istemiyorum. Ya da tükürmek. Ne demek istediğimi anlıyorsan," diyor ve ben de şakacı bir şekilde başımı sallayarak anladığımı belli ediyorum. "Demleme lezzetli olduğunda, onu tüketemediğim için yas tuttuğum biliniyor. Ama her günümü sarhoş geçiremem, o yüzden tükürüyorum." Tavuğunu bitiriyor ve çubuğu çöp kutusuna atıyor. "Peki ya sen Delaney? Masaj işinde en çok neyi seviyorsun?"

Gözlerime bakıyor ve Trevor'la ilgili her şey ciddi, açık sözlü ve dürüst görünüyor. Dürüstçe söyleyebilirim ki bu uzun zamandır çıktığım en iyi randevulardan biriydi. Genelde ilk bir saat içinde bir erkeğin yalan söyleyeceğini, yatıp kalkacağını ya da beni sürekli rahatsız edeceğini anlayabilirim. Trevor gerçek gibi görünüyor. Koyu sarı saçları, zayıf vücudu ve bebek mavileriyle gözleri de yormuyor.

Bu da dolabında büyük bir iskelet sakladığı anlamına geliyor. Her an bir şeyler ters gidebilir. Hiç bu kadar rahat bir randevum olmamıştı.

"En çok hoşuma giden şey, genellikle anında değişim yaratabilmem. Birisi masaj odasına geliyor, stresini, acısını ya da rahatsızlığını ellerime bırakıyor ve ben de onun iyileşmesine yardımcı olabiliyorum."

Başını sallıyor. "Bu cevabı sevdim. Sen tamirci bir kadınsın."

"Belki bazı açılardan öyleyimdir," diyorum patikanın kenarına vardığımızda.

Sonra ikimiz de aynı anda durduk ve aynı anda eğildik. Nişangâhımızda aynı lanet hedef var. "Plastik poşeti sen mi almak istersin yoksa ben mi alayım?"

Gülümsemesi yüzüne yayılır. "Ben yaparım. Bir sonrakini sen al. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyorum ve Trevor plastik poşeti çöp kutusuna atmak için geri dönüyor.

İçimde bir heyecan patlaması yayılıyor. Nicole kafede aradı. Birçok ortak noktamız olduğunu ve benim gibi parkta çöp toplayan erkeklerle nadiren karşılaştığımı söyledi. Bu küçük bir şey ama gezegene katkımın bir parçası.

Patikalarda biraz daha dolaşıyoruz, sıcak yaz havasının tadını çıkarıyoruz, iş ve arkadaşlar hakkında sohbet ediyoruz ve Manhattan'ın ortasındaki vahadan ayrıldığımızda Trevor beni tekrar görmek istediğini söylüyor.

"Ben de seni görmek isterim," diyorum.

Çenesini okşuyor. "Mesele şu ki," diyor ve gerginleşiyorum, dairesinde gizli bir metamfetamin laboratuvarı olduğunu ya da onu avlamaya çalışan ayrı yaşadığı bir karısı olduğunu o zaman öğreneceğimi düşünüyorum. "Bir haftalığına şehir dışına çıkmam gerekiyor. Pazar günü gidiyorum."

Ve cevap yukarıdakilerin hiçbirisi değil. Bu da Trevor'ın iskeletsiz bir yaşam sürebileceği anlamına geliyor.

Mutlu bir şekilde omuz silkiyorum. "Tekrar bir araya gelmek istediğinde bana haber ver. Döndüğünde bana mesaj atar mısın?" Oyunun bu aşamasında üzerimde baskı hissetmiyorum.

Parmağını dudaklarına götürüyor. "Gitmeden önce seni görmeyi çok isterim. Cuma günü bir iş yemeğim var. Yarın ya da cumartesi boş olma ihtimalin var mı?"

Burada hevesli bir kunduzumuz var. "Perşembe geç saatlere kadar çalışıyorum, Cumartesi gecesi de kızlar gecesi."

"Kızlar Gecesi Dışarıda kutsal bir gün" diyor ve ben de bunu tamamen anladığı için gülümsüyorum.

"Bu kutsaldır. Anayasal Kız Kanunu'nda korunmaktadır." Kızlar Gecesi'ni kimse için özlemiyorum. Arkadaşlarım benim dayanağım, evden uzaktaki ailem.

"O zaman bira festivalinden döndüğümde bir araya gelelim. Ben sunucuyum ve jüriyim."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Sadece yarışmacıları iğneleyici yorumlarınızla ağılatmayın," diye takılıyorum.

"Aptal olmayan bir yargıç olacağıma söz veriyorum." Programlama konusuna geri dönüyor. "Gelecek Pazar döndükten sonraki Pazartesi gecesine ne dersiniz?"

Vay canına. Bu adam gitmek için can atıyor. Ne güzel bir ikram. "Kulağa mükemmel geliyor, Trevor."

Mutlu bir şekilde yumruğunu sıkıyor. "Mükemmel. Seninle harika vakit geçirdim, Delaney." Gülümsemesi kocaman ve geniş. "Seni tekrar görmek için gerçekten sabırsızlanıyorum. Sana bir veda öpücüğü verebilir miyim?" diye soruyor dudaklarını şirin bir şekilde bükerek.

Ve alıştığımdan daha atılgan olmasına rağmen kibar ve sevimli de. Ama oyun oynamamak hoş bir değişiklik.

"Elbette," diyorum, beklentiyle dudaklarımı birbirine bastırarak. Umarım iyi öpüşüyordur. Umarım bana o ışıklı fantastik öpücüklerden birini verir. Neredeyse orada olmayan, sadece gelecek olanın sözünü veren türden. Daha fazlasını arzularken göğsünüzde kıvılcımlar çaktıran türden.

Parmak uçlarımda hafifçe yükseliyorum. Öpücük için hazırım. Central Park West'te akşam trafiği hızla akarken yüzünü bana doğru eğiyor ve ben bekliyorum.

Sonra dudaklarını alnıma bastırıyor.

Okkkkaaaaaay.

Biraz alın hareketinde yanlış bir şey yok sanırım. "Bir dahaki sefere kadar," diye fısıldıyor.

Ayrı yönlerle doğru giderken kelebeklerin uçuşmasını bekliyorum.

Karnımda kelebek yok denecek kadar az, ama eminim bunun nedeni alın öpücüğü olmasıydı.

Ayrıca, ilk buluşmada kimya hakkında gerçekten bir şey söyleyemezsiniz.

Elbette sizzles ve kıvılcımlar vardır a ikinci veya üçüncü tarih fenomeni.

Eve yürürken kendime bir not gönderiyorum. *Kelebekler ortaya çıktıığında Nicole ve Penny'ye sor.*

Dışarıdaki gecemiz için iyi bir konu olacak.

* * *

Yatmaya hazırlanırken telefonumdaki müziğin sesini açıp en sevdiğim grup olan Guns N' Roses'ı açıyorum. Axl en mavi gökyüzünün gözleri hakkında mırıldanırken, randevumun bazı bölümlerini tekrar oynatıyorum. Makyajımı temizlerken, sohbetin rahatlığına, Trevor'ın işime olan ilgisine, plastik poşetle yaşadığım o küçük ana geri dönüyorum.

Bunların ne anlama gelebileceğini ve bir sonraki randevunun nasıl olacağına dair herhangi bir fikir barındırıp barındırmadığını tartıyorum.

Ama yatağa girdiğimde, günün yorgunluğu üzerimden atılmışken, bir e-posta görüyorum ve aklım bambaşka bir konuya kayıyor. Bir anda müziği kapattım. Bu notu okurken sevdiğim saç gruplarını dinleyemem. Mesajı sessizce açarken sinirlerim gerilerek doğruluyorum.

Sevgili Bayan Stewart,

Umarım iyi bir hafta geçiriyorsundur. Babanızın nerede olduğuna dair yakında size bazı bilgiler vermeyi umuyorum. Sıkı durun.

En iyisi,

Joe Thomas, Özel Dedektif

Notu okurken midem bulanıyor. Babamla konuşmayalı sekiz yıldan fazla olmuş -o çok önemli "hukuk fakültesi için tebrikler" telefonunun üzerinden- ve onu görmeyeli on altı yıl. Onu en son kapıyı arkasından kapattığı öğleden sonra görmüştüm.

Tatillerde ve doğum günlerinde gönderdiği e-postalarla -buna öyle de denebilirse- iletişimde kaldı. Çok düşünceliydi, biliyorum. Ama üniversiteden sonra bu temas azaldı. Son duyduğumda Oregon'a taşınmış ve yeni bir kadınla birlikte olmuştu. Sonra onunla evlendi ve bizi düğününe davet etmedi. Damadın hayranı olmadığımı düşünürsek, zaten en kötü çiçekçi kız ben olurdum, yani bu büyük bir kayıp sayılmazdı.

Yine de kayıp, babamla olan iletişimimin sona ermesiydi.

Oregon'da mı, yoksa yeni geliniyle birlikte yedi denizin ötesine yelken açmaya mı karar verdiler bilmiyorum. Ev inşa etmek için Peru'ya taşınmaya. Kanada'ya kaçmaya.

Hiçbir fikrim yok.

Ama birkaç hafta sonra otuz yaşıma gireceğim için, bana soyadını veren adama ne olduğunu öğrenmenin tam zamanı olduğuna karar verdim. Sizi ölesiye sevmesi gereken birinin ailesine kapıyı çarpıp gitmesini izlemek, size her şey hakkında çarpık bir his verebilir. Son zamanlarda yaşadığım flört sorunlarının kökleri, garaj yolundan geri geri çıkarken lastiklerinin gıcirtısını duyduğum güne kadar uzanıyor.

Öldü mü, yaşıyor mu diye merak etmiyorum. Eğer ölmüş olsaydı, haber bana ulaşırđı.

Bu yüzden ava çıkmadım.

Şimdi araştırıyorum çünkü giden adama ne olduğunu bilmek istiyorum. Belki o zaman plastik poşet ve Trevor'la ilgili anı daha iyi anlayabilirim.

Salata ve Tyler'ın leylaklarından bahsetmiyorum bile.

Tyler

Detaylar benim dostlarımdır.

Boşluklar benim yatak arkadaşımdır.

Ve dolambaçlı yollar genellikle gitmek istediğim yere varmamın yoludur.

İş için üçünde de ustalaştım. Kuzenim sık sık iş söz konusu olduğunda kapıdan çıkarken saldırdığımı söylese de, ayrıntılara aşık olduğumu ve bunların alışılmadık anlaşmalar peşinde koşmamı dengelediğini de kabul ediyor.

Tüm bu araçlar Perşembe sabahı cephaneliğimde olacak.

İş için giyiniyorum. Kömür grisi pantolon. Siyah deri kemer. Gıcır gıcır beyaz bir gömlek. Ve orman yeşili bir kravat. Ceket giymek için hava çok sıcak, zaten bugünlerde kimin cekete ihtiyacı var ki?

Telefonumu ve cüzdanımı alıp dairemde çıkıyorum, güneş gözlüklerimi takıyorum çünkü gökyüzündeki büyük sarı küre ısıll ısıll parlıyor. Bunu iyiye işaret olarak kabul edip şehrin bir ucundan diğer ucuna yürürken mahallenin her zamanki uğrak yerlerinin - köşedeki bakkal, kuru temizlemeci, organik kafe - önünden geçiyorum.

Etrafımda New Yorklular konuşuyor, yürüyor, hareket ediyor. Los Angeles'ta doğdum ve büyüdüm ama bu şehir bana başka hiçbir yerde olmadığı kadar enerji veriyor. Ben araba insanı değilim; ben yürüyerek, hızlı ve amaçlı bir şekilde dolaşan bir adamım.

Bugünün hedefi tek. Bazıları
buna Hail Mary diyebilir.

Bazıları bunun bir uçurumdan atlamak olduğunu söyleyebilir.

Ben bunun ikinci bir şans için stratejik bir teklif olduğunu söylüyorum. Delaney ile telefonda geçen hafta -ne kadar kısa olursa olsun- bu arzumu pekiştirdi. Onu üniversitedeyken deli gibi seviyordum ve şimdi konuştuğumuzda, aşık olduğum yanlarını hâlâ duyabiliyorum. Bağlantı kurma şeklimiz kendi enerjisiyle titreşiyor.

Aramızdaki kimya hala . Sadece üzgün olduğumu bilmesini istiyorum. Ciddiymişim gibi söylemenin zamanı geldi.

Hedefime ulaştığımda kapıyı çekip açıyorum ve içeri giriyorum. Nirvana Spa, hukuk bürolarımda hakim olan canlı, hızlı, hemen şimdi yap havasının tam tersi ve bu da burayı bir spa için mükemmel kılıyor. İçeri girdiğim andan itibaren rahatlatıcı. Losyonlar ve iksirler raflarda tünüyor. Lavanta göz yastıkları, yoga matları, geri dönüştürülmüş cam ve metalden yapılmış bir takı tepsisi -böyle yazan bir tabela var- ve uzak ada yerleşimlerinin, karla kaplı dağların veya kumlu plajların fotoğraflarını içeren tebrik kartları ile birlikte onları çevreliyor.

Resepsiyonda giriş yapıyorum. Resepsiyon görevlisi ekrana bakıyor, burnundaki piercing pencerelerden süzülen sabah ışığında parlıyor. Yukarı bakıyor ve gülümsüyor. "Bay Pollock," diyor. Bu ilk detay -randevumu alırken verdiğim isim. "Nirvana'ya hoş geldiniz. Delaney şu anda başka biriyle görüşüyor ama birazdan yanınızda olur."

"Mükemmel."

"Daha önce Nirvana'ya gittin mi?"

Nirvana'nın cennet, mükemmel bir yer ya da kişinin mutlu bölgesi ile eşanlamlı olduğunu düşünürsek, evet demek zorundayım. "Bazı açılardan. Ama bu spa değil. En iyisi olduğunu duydum."

Kadın mutlulukla başını sallıyor. "Bir bornoz giymek ister misiniz? Arka tarafta bir dinlenme alanımız var. Orada bekleyebilir ve bir bardak çay ya da biraz salatalık suyu içebilirsiniz."

Ellerimi iki yana açıyorum. "Salatalık suyuyla nasıl yanlış yapabilirsin ki?"

"Yapamazsın. Bu en iyisi. Felipe'ye sizi geri götürmesini söyleyeceğim," diyor ve birkaç saniye sonra kahverengi gözlü, ince yapılı, kolları mürekkepli genç bir adam resepsiyona giriyor.

"Nirvana'ya hoş geldiniz," diyor bana, sonra ahşap bir kapıyı açıyor ve ben de onu spa'nın geri kalanına kadar takip ediyorum.

Bu da başka bir ayrıntı. Araziyi tanımak. Bir strateji belirlemek.

Hafta başında aradım ve düzgün bir planlama yapabilmek için buradaki masaj protokolü hakkında birkaç sıradan soru sordum. Telefondaki kadın bana detayları anlattı ve Felipe bana planın bornoz kısmına kadar eşlik ederken benim de bundan sonra yapmam gereken şey bu.

"Bugün burada olmanıza çok sevindim Bay Pollock," diyor Felipe. Biz yürürken koridoru tarıyorum. Önümüzde ağır bir adam yürüyor ve mor saçlı bir kadın kadınlar tuvaletine dalıyor. Delaney'nin şu anki randevusundan erken çıktığına dair bir işaret yok ve buna seviniyorum.

Daha çok sessiz bir mabet gibi olan soyunma odasına girdiğimizde Felipe bana beyaz bir bornoz uzatıyor, bir dolabı okşuyor ve anahtarını veriyor.

"Bu bornozlar harika. Çok yumuşak ve rahat," diyor, sanki bir giysiyi öpermiş gibi.

Peki o zaman. "Söylemiyor musun? Muhtemelen şimdi çıkarmak istemeyeceğim."

Gülümsüyor ve kahkaha atıyor, sonra da beni "almak" ve Yağmur Odası'na götürmek için birazdan döneceğini söylüyor. Parmağıyla beni işaret ediyor ve şakacı bir sırıtış takınıyor. "Bornozunuz üzerinizdeyken, Bay Pollock."

"10-4. Önce küçük çocukların odasına gitmem gerekiyor," diyorum, çünkü bu biraz zaman kazandıracak.

Şimdi kaçamak yapma zamanı. Çünkü o gittiğinde, benim de pencerem olacak.

O çıkıyor ve ben kısa bir süre elimdeki bornoza bakıyorum. Cübbenin ne anlamı var anlamıyorum. Cübbe benim için bağıllık eksikliğini temsil ediyor.

-Ya çıplaksınızdır ya da giyinik, sade ve basit.

Malzemeyi tezgâhın üzerine koydum ve artık dolambaçlı yol için hazırım.

Kapıyı itip açıyorum, başımı koridora uzatıyorum ve aşağı yukarı tarıyorum. Sahil temiz. Koridora çıkıyorum, Yağmur Odası'nı buluyorum ve umut ediyorum.

Bu kısım beni zor durumda bırakabilir. Benden önceki müşterisi için aynı odayı kullanmayacağını varsayıyorum ama bu temin edemediğim bir detaydı. Bu yüzden, kanatlanıyorum.

Düğmeyi çevirirken omuzlarım geriliyor ve odanın boş olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Başka birinin masajına denk gelmek istemezdim.

Yumuşak bir vınlamayla kapıyı zorlukla aralık kalacak şekilde itiyorum. Ayakkabılarımı çıkardım, çoraplarımı çıkardım ve sonra kravatımı çözdüm.

Ayak seslerini duyduğumda gömleğimin üst düğmelerini açmaya çalışıyorum. İçimde bir telaş yayılıyor. Kısmen Felipe'nin buraya gelmemesini, Robe Polisi gibi beni avlamamasını umduğum için.

Daha çok gerginim çünkü bundan sonra kör uçuş yapacağım.

Delaney'nin nasıl cevap vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama kadın affetmenin yolunu çok açık bir şekilde gösterdi. *Üzgün olduğunu söyle. İnandırıcı olsun. Ciddi ol.*

Geçen haftaki görüşmelerimizden elde ettiğimiz kanıtlar kimyamızın yeniden alevlendiğine işaret ediyor - bu yüzden özrüm için buna dayanmam gerekiyor.

Başka bir düğmeyi deliğinden çıkarıyorum.

Kapıda yumuşak bir tıkırtı duyulur, sonra biri kapıyı iterek açar ve yumuşak ayaklar fayans döşeli odaya girer.

"Merhaba Bay Pollock, çok sevindim-"

"Özür dilerim," diyorum kahverengi gözlü bakışlarıyla buluşarak. Kaşlarını çatıyor.

Başka bir düğmeyi kaydırarak açıyorum. "Her şeyi duygusuzca bitirdiğim için özür dilerim." Gömleğimin eteklerine uzanıyorum. "Hokkabazlık yorumum için özür dilerim. Bu soğuk ve acımasızcadı."

Sanki bir soru sormaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzüyor. Kravatıma doğru ilerleyip onu tamamen çözerek boynumda açık bırakırken, sözcüklere devam ediyorum - sözcükleri her zaman sevmişimdir ve bir noktaya değinmek için onları doğru argümanla şekillendirmeyi. Şimdi, bu kadına sekiz yıl önceki aptal halimin ötesine bakmasını istediğimi bildirmek için alfabenin tüm harflerine ihtiyacım var. Dürüstlüğü değer veriyor, bu yüzden ona daha fazla çıplak gerçek veriyorum. "Ben aptal, yirmi iki yaşında, kendini beğenmiş, kibirli bir pisliktim."

Gömleğimi pantolonumun kemerinden çıkarırken gözlerini kırıştırıyor. "Burada ne işin var senin?" Sanki saat on ikide tek yönlü bir tünele giren zıt yönlerdeki iki trenle ilgili bir zeka oyunuymuşum gibi, düğmeleri açık gömleğime çılgınca el sallıyor.

"Sabah 10'daki masajınızım ve özür dilemek için buradayım."

"Masaj rezervasyonu mu yaptırdınız?" diye soruyor, sanki bu ifade tren bilmecesini daha da kafa karıştırıcı hale getiriyormuş gibi.

Başımı salladım. "Elbette. Bir masaj ve seni hayatımdan çıkardığım için bir özür."

Bir elini saçlarında gezdiriyor, hâlâ benimle ilgili bilmeceyi çözmeye çalışıyor. Bilin diye söylüyorum, tek yönlü tünele iki tren çarpışmadan girebilir; biri öğlen, diğeri gece yarısı girer.

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Biliyor musun, Tyler. Bu *gerçekten* canımı yaktı," diyor ve sesindeki acıyı duyabiliyorum. Sesi kalbime saplanıyor.

Başımı salladım. "Bunun nedenini anlıyorum ve bu yapmak zorunda olduğumu düşündüğüm bir şeydi. Ama şimdi çok daha farklı bir şekilde ele alabileceğimi görebiliyorum. Pek çok açıdan." Boynumdaki gevşek kravatı çekerken sesimdeki dürüstlüğü duyabildiğini umuyorum. Gözleri her hareketimi takip ediyor, ellerimdeki yeşil ipeğe doğru kayıyor. Dudağını ısıyor, eğer söyledim. "En sevdiğin renk. Bunu senin için ," diyorum, flörtümüzü yeniden başlatmaya çalışarak.

"Kravatları seviyorum." Sözleri bana bir şey söylüyor, ama konuşması başka bir şey söylüyor. Her kelimeyi sanki ona bir şeye mal olmuş gibi ısırarak söylüyor. "Ve en sevdiğim rengi giyme cüretini gösterdiğine inanamıyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Cüret benim göbek adımdır. Ayrıca, neden senin en sevdiğin renkten başka bir şey giyeyim ki?"

Bakışlarını benden kaçırıyor. "Şu anda o kravata bakamıyorum bile."

Omuz silkiyorum ve kravatı odanın köşesindeki taburenin üzerine atıyorum. "Gözden uzak. Akıldan da."

Yavaşça bana geri döndü. "Güzel." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benim de aklımdan çıktı."

O zaman aklına başka bir şey koymanın zamanı geldi.

Ve ben de onun için soyunuyorum. Çünkü bazen her şeyinizi vermeniz gerekir. Bir kadına, onun için kalbini açmaya istekli olduğunu göstermelisin.

Ve dürüst olalım, vücudunuz.

Bakın, müzakere ederken güçlü yönlerinize oynamalısınız. Rakibinizin ne istediğini bilmeniz gerekir. Ve bazen onlara karşı koyamayacakları bir şey vermeniz gerekir. Mükemmel bir formdayım, bir keman kadar formdayım ve sıkı çalışıyorum. Delaney bir zamanlar vücudumu oyun alanı olarak kullanırdı. Benimle soyunmaya bayılırdı.

Hadi yapalım şunu.

Bir kolunu çıkarıyorum, sonra diğerini. Arkama atıyorum. Ellerim kemerime uzanıyor.

"Tyler," diyor ama sesi neredeyse hiç protestoya benzemiyor. Sesi yarı tahrik olmuş, yarı kızgın geliyor.

Ben ilk yarıya odaklanıyorum. Bardağın yarısı dolu. "Ve seni dinledim. Bunu düzgün ve ciddi bir şekilde yapmam gerektiğini söyledin. Bu yüzden, üniversitede tanıştığımızda yaptığım gibi bir şansımı deniyorum ve sana sürekli benimle çıkmanı teklif ediyorum," diyorum kemer tokasını çözerek.

Kaşlarını çatıyor. "Büfeye gelip yanıma oturduğun ve sonunda seninle çıkmam için ne yapmam gerektiğini sorduğun zamanki gibi mi?"

"Ve sen de 'Çikolata parçacıklı dondurma' dedin. Büfede çikolata parçacıkları yoktu, ben de dışarı çıkıp biraz buldum. Sonra sen de evet dedin."

Kafası karışmış gibi başını sallıyor. "O *bundan* farklıydı," diyor elini vücudumda bir aşağı bir yukarı sallayarak.

"Ama durmamı ister misin? Eğer yardımı olacaksa bu sefer çikolata parçacıkları da alabilirim." Kemerini ilmeklerinden çekiyorum ve derinin karo zemine düşmesine izin veriyorum.

Dudakları aralanıyor ve gözlerimi dikip fermuarımın üzerinde duran ellerime bakıyor. Cevap gelmiyor, bu yüzden durmanın tam tersini yapmamı istediğine inanıyorum - devam etmemi istiyor.

Pantolonumun düğmesini açıyorum.

Sertçe nefes alıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sana üzgün olduğumu göstermek. Ciddiyim. Ve sana bir kez daha çıkma teklif ediyorum."

Kaşları birbirine dolanıyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Ama sonra beni işaret ederek onu sildi. "Buraya öylece gelip soyunamazsın."

"Ama masajdan önce yapmam gereken şey bu değil mi?" Hatırlamaya çalışır gibi başımı eğiyorum. "Tamamen giyinik olmanın uygun kıyafet olmadığına eminim."

"Tamamen giyinik olmanın uygun kıyafet olmadığını çok iyi biliyorsun. Ama aynı zamanda soyunmanın da doğru olmadığını biliyorsun."

Kaşlarımı tekrar çatıyorum. "O zaman başka nasıl uygun soyunma durumuna inebilirim ki?" Soruyu ona geri atarak soruyorum.

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Bay Pollock. Tamamen saçmalıyorsunuz."

"Evet, öyleyim. Ama üniversitedeyken inatçı bir piçtim ve seni benimle çıkmaya ikna ettim. Bunun yine işe yarayacağını umuyorum."

Ve gerisi çabucak geldi. Pantolonumun fermuarını açıp kalçalarım kadar indiriyorum ve gözleri kocaman açılıyor.

"Ne. Ne. Cehennem mi?"

Rahatça omuz silkiyorum, sonra pantolonu ayak bileklerime kadar itip dışarı çıkıyorum ve yerde bırakıyorum.

Gözlerini bir an için kapatıyor, sonra açıyor ve bakışlarının boxer külotuma kaymasına izin veriyor. Siyah ve dar. Kalkmış bir aletim yok. *Hadi ama.* Özür dileyeceğim. Ona işaret edersem biraz yapışkan olur. En azından hemen değil. Ama o siyah yoga pantolonu ve siyah V yaka tişörtüyle hiç olmadığı kadar seksi ve günah kadar iyi. Boynunda kaplumbağa tılsımlı ince gümüş bir zincir asılı ve sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış. A

Saçını çekmemden nasıl hoşlandığını hatırladıkça şehvet titremesi beni sarsıyor.

Ve şortumdaki dörtte bir, yarıya dönüşüyor. Gözleri göğsüme , sanki beni içine çekiyormuş gibi. Güzel.

İlişkilerin fiziksel üzerine inşa edilmesi gerektiğini söylemiyorum. Ama harika bir temel olabilir. Bana bakışı, gördüğünden hoşlandığını gösteriyor. Ben de onun kara gözlerindeki ateşi seviyorum.

"Çok ," diyorum, çünkü edemiyorum.

Elleri çırpınıyor ve göğüslerinin üzerinde tozlanıyor gibi görünüyor. Büyük değiller. Küçükler ama sıkı ve mükemmeller. Hem de dolgun. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyor ama henüz teslim olmuyor. Ben de devam ediyorum.

"Ve sen ciddi olmam gerektiğini söyledin. İşte başlıyoruz. Senin için soyunuyorum ama beyin hücrelerinin buharlaşmasını istemiyorum. Sadece evet demeni istiyorum."

Boxerımı çıkarıp yere bırakıyorum ve önünde çırılçıplak duruyorum. Dili dışarı fırlıyor, dudaklarını ıslatıyor. Bana bakıyor ve evet, artık ereksiyon olmuş durumdayım. Hiçbir yerde yarı yok - tam bir monty tam bir monty'yi hak ediyor. Göğsü inip kalkıyor ve kendisiyle savaştığını söyleyebilmeyi seviyorum.

Dudaklarını büzüyor, sonra bunu yaptığım için şok olmuş gibi parmaklarını alnına götürüyor. Sanki bunu sindiremiyormuş gibi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyor, her kelimeye zaman ayırarak. "İş yerimde çıplaksın ve ben düşünemiyorum bile."

"Çıplak olmam gerekiyordu."

Başını kaldırıyor ve çılgınca masaj masasını işaret ediyor. "Çarşafların *altında* çıplak olman gerekiyordu, burada dimdik durup taş gibi vücudunu ve mükemmel aletini göstermen değil. Sen böyle görünürken doğru düzgün düşünemiyorum."

Sırıtarak dizginliyorum.

Keskin bir nefes alır. "Ciddiyim. Hiç düşünemiyorum." Takla atan ayağının üzerinde dönüyor, kapıyı çekip açıyor ve koridorda adım atıyor.

Oops.

Bu planın bir parçası değildi. Doğaçlama yapma zamanı, çünkü onu takip etmekten başka seçeneğim yok. Benden tekrar kaçmasını istemiyorum.

"Bana bir şans ver Delaney," diyorum kararlılıkla. Yalvarmayacağım. Ama fikrimi söyleyeceğim. Bir elimi aletimin üzerine koyup koridora doğru yürüyorum.

İki kere lanet olsun.

Bu sefer sahil açık değil. Cennet Bahçesi kıyafetlerime, Adem'in incir yaprağını taklit eden elime bir an göz atan insanlarla dolu.

Kısa boylu, kaslı, kırk yaşlarında bir kadın kadınlar tuvaletinden çıkıp başını bana doğru çeviriyor ve gözleri açılıyor.

Sırtında uzun bir saç örgüsü olan bir masöz masaj odasından çıkıyor ve omzunun üzerinden "Evet, yarın beni tekrar görmeye gel" diye sesleniyor. Sonra beni gördü ve sordu, "Sabah 10'daki müşterim sen misin?"

Tam hayır cevabını vermek üzereydim ki Felipe köşeyi dönüp durdu. Kaşları havaya kalktı ve elini ağzına götürerek "Aman Tanrım" dedi.

Diğer elimi rahat bir el sallamak için kaldırıyorum. "Dediğim gibi, cüppeleri pek sevmem."

Gözleri vücudumda dolaşırken, "Ben de artık cübbe giymeyi sevmiyorum," dedi.

Kaslı kadın sanki sınıfta dikkat çekiyormuş gibi elini sallıyor. "Tatlım-" Kadın Delaney'ye keskin bir bakış fırlatıyor. "O adama bir şans vermelisin."

Delaney sıkıca gülümsüyor, başını sallayarak teşekkür ediyor ki eminim bunu yapmak onun için çok zordur. Özellikle de benim daha fazla destekçim olduğu için.

Örgülü masöz söze giriyor. "Olmazsa, şansını deneyeceğim."

Delaney çenesini sertleştirerek hızlıca "geribildirim için teşekkürler" diye el sallıyor, sonra arkasını dönüyor ve burnundan dumanlar çıkmaya başlıyor. Bir elini göğsüme koyuyor ve beni Rainfall Room'a geri itiyor.

Kapıyı arkasından çarpıyor.

Delaney

Bu dublör.

Bu çılgın, saçma, abartılı gösteri. Bu lanet
etten geçit töreni.

Ben sadece ... yapamam bile.

Bu kadar cesur olmasına bile dayanamıyorum.

Ne düşünmem, ne hissetmem ya da ne yapmam gerektiğini bile
anlayamıyorum.

Çalışanlarımın ve müşterilerimin önünde çırılçıplak vals yaptı. Ve şimdi
burada benimle çıplak.

Masaj odasında duruyorum, kollarımı göğsümde kavuşturmuş,
bakışlarımı Tyler'inkilerle birleştiriyorum.

Kayıtlara geçmesi için şunu belirteyim, onu bu odaya o ceset
yüzünden geri getirmedi. O kadar sığ biri değilim. Ama daha ince
özelliklerini fark etmemek mümkün değil.

Omuzları nefis bir şekilde geniş, kolları kaslı ve göğsü ellerim için bir
mıknatıs gibi işliyor. Kollarımı çapraz yapıyorum

çekim gücüne direnmek için daha sıkı.

Dergilere konu olan o karın kaslarına hiç girmeyeyim bile. Karın kasları benim tapınağımdır. Ona dokunmak, yalamak ve kedi nanesi içinde yuvarlanan bir kedi gibi başımı ona sürtmek istiyorum. Miyav, gerçekten.

Topuklarımı sıkıyorum. Ayak parmaklarımı ayakkabılarımın tabanına bastırıyorum, sanki sadece ayaklarımla sağlam duruyormuşum gibi.

Bacaklarını da unutmayalım. Uylukları sıkışmış ve güçlü görünüyor. Baldırları güçlü. Baştan çıkarıcı dizleri bile var. Eğer I Biliyorum nasıl Bu Mümkün. Dizler değil Yani Seksi, Ama o kalçaları o baldırlara bağlamak, hafif bir afrodizyak. Onu içime çekerken ağzım sulanıyor ve ne yazık ki kıcını bile göremiyorum. İşte bu hiç adil değil. Düzgün düşünemiyorum dediğimde ciddiydim. Nasıl ki? *Adam çıplak. N-A-K-E-D. .*

İkinci bir şans istemek.

Bu "kaya ve zor bir yer" tanımıdır. Çünkü bu o.

Tyler Nichols açılış, kapanış ve kirli rüyalarımın başrol oyuncusundan çok daha fazlası. O kaçıp giden kişi. O benim şekerden daha çok sevdiğim adam. Bana kendimi güzel, sevilen ve değer verilen biri gibi hissettiren adam.

Tüm parçalarından bahsetmişken.

Gözlerim onunkilerle kilitlenmiş olsa da, sikine bir bakıştan fazlasını aldım. Adamın muhteşem bir aleti var. Uzun, kalın, gururlu ve mükemmel bir sol kroşe gibi.

Yumuşakken harika görünüyor. Özür dilemeden sert olduğunda muhteşem görünüyor.

Ama yüzü olmasa bunların hiçbirinin önemi olmazdı. Gözleri çikolata gibi, elmacık kemikleri heykeltıraşlar tarafından oyulmuş olabilir ve dudakları çok öpülesi. Kahverengi saçları kalın, yumuşak ve biraz da

bir kesime ihtiyacı var. Bu hafif dağınık stil bende parmaklarımı saçlarımda gezdirme isteği uyandırıyor.

Ve evet, onun vücuduna yaptığım övgü, yüzeye takıntılıymışım gibi gelebilir. Ama aklımdan çıkaramadığım şey, onun bunu başarmış olması. Düzgün bir şekilde özür dilemeyi o kadar çok istiyordu ki, spamda doğum günü kıyafetinin tamamını çıkardı ve koridordaki personelime ve müşterilerime çoğu parçasının ön gösterimini yaptı.

Açıkçası ona tokat mı atsam yoksa vücudumu ona mı sürtsem bilemiyorum.

Tamamen kızamıyorum çünkü çok abartılı ve eskiden onun bu yönünü severdim.

Yine de kızgın tarafım sıranın önüne geçiyor ve Davut heykeli gibi çırılçıplak ortalıkta kasıla kasıla dolaşmasının çılgınlığına işaret ediyor. Gözlerimi kısıyorum, kollarımı açıyorum ve ellerimi göğsüne bastırıyorum. "Deli misin sen?"

Başını sallıyor ve kaşlarını oynatıyor. "Olabilirim."

"Sekiz yıldan sonra buraya gelip küçük bir Magic Mike mea culpa yapacaksın ve bu mu sanıyorsun? Beni geri kazanmak için tek gereken bu mu?"

"Senden bir shot istemiyorum. Bir içki içmeni istiyorum."

Göğsünü daha sert itiyorum, böylece poposu masaj masasının kenarına çarpıyor. "Bunu biliyorum Tyler Nichols. Ne istediğini çok iyi anlıyorum. Ve şu anda beni gerçekten çıldırtan tek bir şey var."

"Önündeki çıplak tenin çokluğundan mı?" diye soruyor vücudunu işaret ederek. "Cüppelerden hoşlanmıyorum, tatlım. Bunu biliyorsun."

Üniversitedeyken, dar beline doladığı beyaz bir havludan başka bir şey giymeden yurt koridorunda yürürkenki görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. Bir gece önce onun odasında kalmıştım ve ertesi sabah duşta bana katıldı. Saçlarımı yıkadı, köpürttü ve sonra bana harika bir kafa derisi verdi.

Masaj. Sanırım tüm bu süre boyunca mırıldandım. Sonra, saçımdaki şampuanı duruladıktan sonra, elleri vücudumda, göğüslerimin üzerinde, karnımda ve bacaklarımın arasında dolambaçlı bir yol çizdi. Su akarken parmaklarını üzerimde gezdirdi, sonra içime, sonra oraya, tam oraya, içimdeki ateşi körüklerken nefes nefese kalıp inlememi ve omzunu ısırmamı sağladı. Duştan sonra, onun önünden koridora doğru koştum. Odasının kapısına ulaştığımda arkama baktım ve tek düşünebildiğim, kalçalarına kadar sarkan havlusu ve duş sonrası parlayan teniyle ne kadar dayanılmaz derecede sıcak olduğuydu.

Kasıla kasıla yürüyordu.

Özgüvenle.

Gülünç bir seksilikle. Ve o benimdi. Her parçasıyla - o vücut, o yüz, cesur, cüretkâr ağzı - ve aklıyla da. Odasına vardığında kaşlarımı oynattım. "Bornoz giymediğine çok sevindim."

"Evet, nedenmiş o?"

"Böylece sen koridorda o havludan başka bir şey giymeden kasıla kasıla yürürken seni seyredebilirim." Dişlerimi dudaklarıma bastırdım, onun görüntüsünün tadını çıkarıyordum. "Ne kadar seksi olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Başını salladı, yanağını avuçladı ve burnunu yanağıma yaklaştırdı. "Hayır. Neden bana göstermiyorsun?"

Birbirimize dokunmadan duramadığımız için sınıfta kalabilmemiz bir mucize.

Ama yine de bir şekilde hepsinin üstesinden geldik.

Geçmiş mi yoksa şimdiki zaman mı, o sabahki düşün anısı mı yoksa şu anda onunla çıplak olduğum an mı emin değilim. Hangisi beni daha çok zorluyor, ya da ikisi birden mi bilmiyorum. Ama elim göğsünde, kalbim boğazımda ve bedenim çatırıyor.

Göğüs kaslarına sertçe bastırıyorum. Yerinden kıpırdamıyor. Tekrar itiyorum ama gidebileceği bir yer yok. Kıpırdamadan duruyor. Sonra göğüs ucunu tuttum ve çimdikledim.

Küçük bir çığlık atıyor.

"Sana cidden inanamıyorum." Tekrar yapıyorum.

Yüzünü buruşturuyor ama yerinde duruyor. "İnanın bana."

"Ne düşünüyorsun, iş yerime çıplak mı geliyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Tamamen aklım başımda," diyor ve ben de iyi bir önlem için göğüs ucunu bir kez daha büküyorum.

Elimi tutuyor, daha büyük olan eliyle kapatıyor ve beni daha da yakına çekiyor. Nefesim kesildi. Elini elimin üzerinde hissetmek içime bir güç gönderiyor. Artık ona sadece dokunmuyorum. Birbirimize dokunuyoruz ve bir anda onu incitme dürtüsü eriyip gidiyor. Gerçek şu ki, onu asla incitmek istemedim. Sadece ona sahip olmak istedim. Ve şimdi şokumu, kızgınlığımı, hayal kırıklığımı, inanmadığım cesaretimi çözdüğüme göre, bu işle işim bitti.

Eli elimdeyken, teslim oluyorum.

"Sen delisin," diyorum ama elimi daha geniş açıp artık onu itmediğim için bu bir protesto sayılmaz. Bunun yerine, kazıyorum. Bastırıyorum. Sonra parmaklarımı göğüs kaslarının sert duvarında gezdiriyorum.

Eve dönüyormuş gibi hissediyor.

Kendimi korumak için onu dışlamak istedim. Bu doğal bir insan tepkisidir. Hayatta kalmak için savaşmaya programlanmıştık ve o acıyı temsil ediyordu, refahıma yönelik bir tehditti, bana zarar verecek çivili bir sopaydı.

Ama ben bir durumun her iki tarafına da bakmak üzere eğitildim. Bir tartışmanın her iki yönünü de ele almak için. Artıları ya da eksileri tartışmak için. Gösterisinin diğer tarafını düşündüğümde bu becerilerim bir kez daha ortaya çıkıyor. Evet, beni utandırmış olabilir. Ama öte yandan

Elimi tuttuğumda, gardını indiren ve bana kendi Tyler tarzıyla ne kadar savunmasız olabileceğini gösteren oydu.

Her şeyi ortaya dökmek acı tehdidini ortadan kaldırdı. İç çamaşırlarını bile giymeden beni koridorda kovalamaya istekliken artık onu kalbime atılmış bir molotof kokteyli olarak göremiyorum.

Işığı kırmızıda tutmuyorum. Sarıya çeviriyorum ve dikkatle ilerliyorum.

Parmaklarım karın kaslarına gidiyor ve altılı paketinin üst sırasını izliyorum. Nefesim kesiliyor. Tenim sıcaklıkla alevleniyor.

Eğilip dilimi olukların üzerinde gezdirme dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Onun yerine parmaklarım yürüyor. Ortasından aşağı, kaslarının üzerinden ve beline doğru. Gözlerine bakmıyorum. Bakamıyorum. Benden birkaç santim ötede kalın ve nabız gibi atan sert aletin farkında olmama rağmen daha güneye de inmeyeceğim. Kitlesel bir zevk silahı.

Onu çok kötü öpmek istiyorum. Her yerine dokunmak istiyorum. Ona çarpmak ve bir zamanlar sevdiğim bu sinir bozucu, zeki, can sıkıcı adamla yeniden bağlantı kurmak istiyorum - ona aşık olmak, berrak güneşli bir gökyüzünün altında suda yüzmek gibiydi. Her yerimi ısıtıyordu.

Ama söylenecek şeyler var. "Beni deli eden senin çıplak olman değil," diyorum fısıltıyla.

Parmağını çenemin altına sokuyor ve yüzümü kaldırıyor. "Seni neyin delirttiğini söyle bana," diyor. Sesi bir davet gibi, sanki cevabım önemliymiş gibi. Sanki önemliymişim gibi. Ve beni hayatından çıkardığında onun için hiçbir şey ifade etmediğimi hissetmeme rağmen, şimdi onun için bir şey ifade ettiğimi söyleyebilirim.

Hoparlörlerden hafifçe yağın yağmurun pıt pıt sesi gelirken ve oda bu elektrik enerjisiyle neredeyse uğuldarken dudaklarımı aralıyorum. "Beni deli eden şey, sert biri gibi görünmem."

Geri çekiliyor ve bana deliymişim gibi bakıyor. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "İşte buradasın, çıplaksın, güzelsin, pişmanlık duyuyorsun ve bir randevu istiyorsun ve hayır dersem tam bir baş belası olacağım."

"Kime?"

"Herhangi birine." Başparmağımla kapıyı gösteriyorum. "Sana bir şans vermemi söyleyen herkese."

"Şu anda burada değiller. Sadece sen ve ben varız."

"Ama insanların 'Ona bir şans verin' dediğini duyar gibiyim. Sadece bir içki. Önünde çıplak duruyor. Sadece onunla çık."

Gülümsemesinin köşesi kalkıyor. "Muhtemelen öyle söylüyorlar. Ama siz ne diyorsunuz? 'Ona bir şans vermelisin' mi diyorsun?"

Benim de dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Belki ..." Tırnaklarımı göğsünde bir kez daha gezdirirken alay ediyorum ve bu sefer bir iniltiyle ödüllendiriliyorum. İçime vahşi bir heyecan gönderen alçak, kirli bir inilti. Biraz daha yaklaşıyor, kalın aleti yoga pantolonuma bastırıyor. Vücudumu onunkine doğru kaydırmamı söyleyen her cinsel içgüdüyle savaşıyorum. Kollarımı boynuna dolamak için. Ağzımı onunkine yapıştırmak için.

Değişti mi bilmiyorum.

Ama bundan daha fazlası var mı bilmiyorum.

Tek bildiğim şu: Bir içkiyi fazlasıyla hak etti ve bunun tek nedeni beni hiç kimsenin tahrik etmediği kadar tahrik değil. "Ama şu anda hayatının en sert derin doku masajını yaptırıyorsun ve bana harika bir bahşış bıraksan iyi edersin," diyorum şakacı bir şekilde. Sonra kıkırına vuruyorum.

Aman Tanrım.

Bu çok sert bir yanak.

Ve tam olarak görmek istiyorum. Uygulamalı olandan bahsetmiyorum bile.

Masaj masasına vuruyorum. ", Bay Pollock."

Gülümsüyor, söyleneni yapıyor. Ve işte orada, yüzüstü, kıkır üstü masaj masamda. Karar verildi. Mükemmel, yuvarlak bir baloncuğun gururlu sahibi - sert, yontulmuş ve tamamen sıkılabilir.

Tüm gün boyunca onu nesneleştirebilirim.

Ama bunu yeterince yaptım. Önümüzdeki elli dakika boyunca işime odaklanıyorum. Onu yanaklarının üstüne kadar örttükten sonra bir elimi sırtında gezdiriyorum. Seksi bir hırıltı beni ödüllendirirken, vücudunu masanın üzerinde yüzüstü durmaya alıştırıyor.

Tezgâhın üzerindeki vanilyalı masaj yağı şişesine uzanıp avucuma biraz damlatarak uzaklaşıyorum. Ellerimi omuzlarına bastırıyorum ve oradan başlıyorum. Yaklaşık bir saat boyunca kaslarını deşiyorum. Sağ omzunda, kalçasının üstünde ve omurgası boyunca bulduğum gerginliği çözüyorum. İç çekiyor, mırıldanıyor, hatta bir noktada uykuya dalıyor. Düzgün nefes alışından bunu anlayabiliyorum. O ellerimin altında rüya alemindeyken, yağmur sesi işitsel yoldaşımız olurken, ben de kendimi rahatlatıyor ve geçen haftayı gözden geçiriyorum.

Parkta onunla karşılaşmayı beklemiyordum açıkçası.

Kayıtları düzeltmeye kararlı bir şekilde beni internetten bulacağını düşünmemiştim.

Ve kesinlikle bana bir salata göndereceğini, bir saksı leylak fidanı teslim edeceğini ve benimle telefonda sohbet edeceğini tahmin etmemiştim.

Ama hepsinden önemlisi, *bu* beklenmedik bir şey. Ve bunu sevdiğimi fark ettim.

Eliyle paketini kapatarak kasıla kasıla salona girdiğinde düşündüğümünden daha fazla.

Çalışanlarıma açıklamam gereken bazı şeyler olabilir. Ama kendime açıklayacak bir şeyim yok. Bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum.

Bitirdiğimde ve uykusundan uyandığında, sesi çakıllı ve sabah gürültülü. "Sanırım uyuyakalmışım."

"Sen yaptın, uyuyan güzel."

Geriniyor ve derin bir nefes alarak ters dönüyor. "Vay canına. İnanılmazsın Delaney. Kendimi yepyeni bir adam gibi hissediyorum."

Bu metafor beni , ancak bunun doğru olup olmadığını sadece zaman gösterecek.

"Benim amacım da bu." Ellerimi onun üzerinde bu kapasitede tutmuş olmamın daha da iyi hissettiren bir yanı var. Cinsel bir dokunuş değil ama iyileştirici bir dokunuş, kaslardaki kıvrımları çalıştırıyorum ve o da vücudunun bekçisi olmama izin veriyor.

Çenemi kaldırdım ve ona bir soru sordum. "Bay Pollock. Bana bir şey söyleyin."

"Herhangi bir şey."

"İçki için ne zaman buluşmak istersin?" Gözleri parlıyor ve bu akşam sekizde diyor.

Başımı salladım. "Meşgulüm. Yarın olur mu?"

"Tamamdır." Ayağa kalkıyor ve elimde olmadan öpüşüp öpüşmeyeceğimizi ya da dokunup dokunmayacağımızı merak ediyorum. Dudaklarını alnıma değdirecek mi diye. Omurgamdaki karıncalanmalar "Kiss the Girl" şarkısını söylemek istememe neden oluyor. Ama geçmiş, şimdiki zaman ve bilinmeyen gelecek bana bunun zamanı olmadığını söylüyor.

"Başka bir randevum var," diyorum. "Bol bol su içtiğinden emin ol. Vücudundan çok fazla toksin saldık ve bunları temizlemek istiyorsun. Biraz su iç, bir parça meyve ye ve bu gece iyi uyu."

Başını sallıyor ve ben de kıyafetlerini gösteriyorum. "Giyinebilmen için şimdi seni yalnız bırakayım." Kapıya doğru dönüyorum, sonra duruyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "Peki ya Tyler?"

"Öyle mi?"

"Sabah 10'um olduğun için teşekkürler."

"Ellerini üzerimde gezdirdiğin için teşekkür ederim."

Kapıyı usulca arkamdan kapatıp onu bırakarak ayrılırken, kendimi beklenmedik bir şekilde mutlu buluyorum.

Özellikle de karnımdaki kelebekler uçuşmaya başladığından beri.

Delaney

"Ve sen ona dokunmadın mı?"

Penny kısık gözlerle bana bakıyor ve birkaç dakika önce Blue Suede'de buluştuğumuzdan beri kafasını kurcalayan soruyu, kızlarımla alelacele yaptığımız ayakkabı alışverişi sırasında bir kez daha soruyor. Eksi bir-Nicole burada değil.

"Hayır, dokunmadım" diyorum, Columbus Avenue'daki bu ayakkabı butiğindeki beyaz küpleri taramak için arkamı dönerken son heceyi vurgulayarak.

Yanlarında gümüş şeritleri olan taba rengi süet ayakkabılar gözüme çarptı. Güzel ama randevu gecesi için fazla monoton. Ayak ucunda iki kayışı olan bir çift siyah deri Mary Janes görüyorum. Umut verici.

Penny'ye bir kaşımı kaldırıp ayakkabıları gösteriyorum. "Çok mu şımarık yoksa tam mı?"

"Dene bakalım. Potansiyelleri var."

Gözlerim, arkası askılı ve üzerinde şöyle yazan bir karton afiş bulunan bir çift kırmızı güzelliğe takılıyor

"ABD'de üretilmiştir."

Boynumu cennete doğru uzatıyorum. "Yüce Tanrım, lütfen bu kırmızı ayakkabılar benim numaramda olsun, yumuşak yastıklar gibi hissettirsin ve beni seksi bir melek gibi gösterson."

Çünkü ABD malı ürünleri seviyorum. Birçok nedenden dolayı. Sadece ürünlerin burada, anavatanında üretilmesinin büyük bir hayranı değilim, aynı zamanda bu daha az atık, daha az nakliye ve nakliye anlamına geldiği için. Tam bir kazan-kazan.

Tabii ayakkabı uyarsa. Ve ayakkabılar nadiren botlarıma uyuyor. Penny iki çifti de kaparken, ince yapılı bir satıcı kadın

Biz

· "Ben Jane. Size yardımcı olabilir miyim?"

Penny gülümser ve ayakkabıları ona uzatır. "On numara, lütfen."

Ne diyebilirim ki? Kocaman ayaklarım var ve bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

oldu. Çok uzun olmak gibi bir mazeretim yok. Ben sadece on numara paletleri olan beş-yedi yaşında bir kızım.

"Bakalım ne bulabileceğim," diyor Jane, bembeyaz dişlerini gösteren mükemmel bir sırıtışla. Ayakkabı butiklerinin arkasındaki o büyülü diyara doğru ilerliyor. Cidden, arka tarafta büyülü bir sığınak ya da ayakkabı kutularıyla dolu başka bir boyuta açılan bir portal olmadığı sürece herhangi bir ayakkabı mağazasının ihtiyaç duydukları kadar çifti barındırması nasıl mümkün olabilir?

Penny kolumdan tutuyor ve beni bir köşeye, beni beceren botların sergilendiği bir serginin yanına çekiyor. "Ooh, bunlara dokun," diyor, eli güvercin grisi bir çifti okşamak için dışarı fırlıyor.

Ona katılıyorum ve inliyorum. "Kadife gibi."

" istediğimi anladın mı? Ayakkabılara dokunmadan duramadın." Gülüyorum. "Ayakkabı tuzağı kurmuşsun."

"Öyleyse bana bu sabah nasıl çalıştığını açıklayın. Nasıl olduğunu anlamak istiyorum."

"Sana zaten söyledim. Bu sabah spama geldi, sonra gülümsemekten başka bir şey yapmadan soyundu ve bana çıkma teklif etti."

"O kısım tamamen açık." Kahverengi gözlerini kısıyor. "Şimdi bana bir şekilde nasıl Süper Kadın'a özgü bir direnç geliştirdiğini ve ya dizlerinin üzerine çöküp onu ağzına almaktan ya da en azından serbest dolaşan aletini okşamaktan nasıl kaçındığını anlat."

Arkasında şık bir fermuarı olan bir çift siyah deri çizmeyi kontrol ederken gülüyorum. "İş yerimde oral seks yapmanın Manhattan'daki küçük işletme sahipleri için en iyi uygulamalar el kitabında yer aldığını sanmıyorum."

Öfkelendi. "Peki, tamam. Ama ikinci noktam ne olacak? Etrafına bir el sarmak istemedin mi? Sadece test etmek için mi? Herhangi bir el işi yapman gerektiğini söylemiyorum. Ama Yüce Tanrım, seni işaret ediyordu."

"Tüm temel içgüdülerimi nasıl kontrol edebildiğim inanılmaz."

"Nasıl? Ben tamamen ciddiym. Senin çılgın bir sapık olduğunu düşündüğüm için değil" -sesi yumuşuyor- "ama ondan ne kadar hoşlandığını bildiğim için. Ondandır ne kadar etkilendiğini. Ve onun senin için doğum günü kıyafetini giymesi . . ." Penny'nin sesi kesiliyor ve şaşırmış gibi uzun bir hava üflüyor.

"Ondan çılgınca etkilenmişim ve bakın, yalan söylemeyeceğim, hâlâ etkileniyorum." Gerçeği itiraf etmek iyi hissettiriyor. "Ama çıplaklığını sindirmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Şimdi işlediniz mi?"

Gülümsüyorum. "Ayakkabı alışverişi *her şeyi* hazmetmeme yardımcı oluyor." Çünkü . . . ayakkabılar.

"Yeterince adil." Penny siyah fermuarlı botları alır. "Bunlara baktığını gördüm. Hadi onları paletli ayaklarında deneyelim."

"Benim hödüklerimle alay etmekte bir sakınca görmemene bayılıyorum."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak küçük kulaklarını görmemi sağlıyor. "Kulaklarımı gördün değil mi?"

Gülüyorum. "Çok tatlılar."

Başını iki yana sallıyor. "Çok küçükler. Fare kulağı gibiler. Yıllar önce saçlarımı uzatmamın nedenlerinden biri. Her neyse, bu acil alışveriş seansını bitirdiğimizde, direniş için sana bir altın madalya kupası sipariş edeceğimi bilmeni isterim."

"Rafımda gururla sergilemek için sabırsızlanıyorum." Parmağımı ona doğru salladım. "Ama unutma, göğsüne ve karın kaslarına dokundum."

"Oh, bu doğru. Bunu gümüş madalya yapacağım."

Satıcı kadın büyülu depodan kolları ayakkabı kutularıyla dolu olarak dönerken, biz de pelüş, mavi süet bir kanepeye doğru ilerliyoruz.

"Al bakalım," diyor parlak bir sesle, bana kırmızı ayakkabıları ve siyah Mary Janeleri uzatarak. "Sana kırmızı peep toes'u on numara, Mary Janes'i de dokuz buçuk numara getirdim çünkü bizde on numara yok."

"Teşekkürler," diyorum, çabası boşuna olsa da. Satıcı kadınlar her zaman dokuz buçuğun onla aynı şey olduğunu düşünür. Ama ben toynaklarımı hiçbir zaman tam ve düzgün bir onluktan daha azına sokmadım. Minyon ayaklı kadınların tutunduğu bir efsanedir bu; yarım numara küçüğünün tam olacağı yanılgısı. Ancak biz büyük ayaklı hanımlar, tek haneli numaraların Alman çoban köpeği patilerimize asla uymayacağını biliyoruz.

Penny, Jane'e siyah botları uzatır. "Ve bu güzellikleri gördük ve dayanamadık. Bunları 10 numara deneyebilir miyiz lütfen?"

Jane'in yüz ifadesi kederli bir hal alır ve elini kalbinin üzerine koyar. "Oh, çok üzgünüm. Sadece dokuza kadar gidiyorlar."

İç çekiyorum. Muz teknelerinin laneti.

Penny'nin gözleri parlıyor. Sahnede fısıldayarak Jane'e şöyle der: "O zaman onları yedide geri getir."

Ona yakıcı bir bakış fırlattım. "Sen dünyanın en şanslı kaltağsın."

Satıcı kadın bir kez havalanırken tırnaklarına üflüyor. "Yine de kulaklarımı ayaklarınla takas edebilirim."

Parmağımı kulağının kabuğunda gezdiriyorum. "Kes şunu. Kulakların mükemmel."

Ayak parmağını benimkine vuruyor. "Senin ayakların da öyle." "Güzel. İkimiz de harikayız."

"Kesinlikle öyleyiz," diye ekliyor Penny.

Kırmızı ayakkabı kutusunu açıyorum ve soldaki ayakkabıdan silika jel paketlerini ve dolguyu çekip çıkarıyorum. "Ama ciddi, yine de. Sen ne *düşünüyorsun*? Fiziksel şeylerden bahsetmiyorum. Belli ki aramızdaki bağın hâlâ var olduğunu tespit ettik. Gösterdiği tüm bu çabaya ne diyorsun?"

Penny nefes alır ve daha ciddi bir ses tonuna geçer. "Büyük bir jest gibi bir şey. Sadece başlangıçta yapması gerekiyordu, sonunda değil." Elini koluma koyuyor. "Ve seni tekrar görmek istediği konusunda sadece lafta kalmamasına bayılıyorum. Sana bir salata gönderdi. Hem en sevdiğin salatadan. Sana leylaklar gönderdi. Ve sana kendisini gönderdi, tüm çıplak ihtişamıyla."

Alnımı kaşıdım. "Yani leylaklar, salata ve çıplaklık aynı seviyede mi?"

Penny alay ediyor. "Hayır. Çiçekler ve salata - dürüst olalım, onlar tam bir baygınlık. Ama senin için herkesin içinde çıplak kalma riskini alması." Kendini yelpazeliyor. "Asıl büyük jest bu." Sesini alçaltıyor. "Yani, büyüktü, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıyormuş gibi yapıyorum. Sonra cevabı başımla onaylıyorum. *Evet.*

"Ben de bundan bahsediyorum. Bu sadece büyük bir jest değil. Beni görmezden gelemezsin jesti. Adam açıkça onu ciddiye almanızı istiyor, yani bana dikkat edin, çünkü ben gitmiyorum."

"Onu görmezden gelmek biraz *zordu*," diyorum kaşlarımı sallayarak.

Penny elini kaldırıyor ve avuçlarımızı tokuşturuyoruz.

Boğazını temizliyor. "Ama cidden, senin için büyük bir oyun oynadığını düşünüyorum. Ve ben de etkilendim. Ama Nicole'e amigo kızların lideri olduğumu söyleme yoksa boynumu koparır." Nicole dinliyormuş gibi dükkânı tarıyor, bir çift kahverengi deri topuklu ayakkabıyı alıp altına bakıyor. "Sadece bu dükkâna böcek yerleştirmedikten emin olmak istedim."

Çıldırıdım. "Nicole ne olduğunu biliyor. Bugün ikinizi de buraya ben davet ettim. Gerçi teslim süresi doldu, tuhaf cinsel tekliflerle nasıl başa çıkılacağı hakkında bir köşe yazıyor, bu yüzden pegging, ayak parmağı emme veya acı sos fetişlerini geri çevirmek için ipuçları düşünmekle meşgul."

Bir kaşı kalkıyor. "Acı sos fetişi mi? Böyle bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Her şey için bir fetiş vardır. Yine de Nicole beni tam bir dakika boyunca azarlamayı başardı." Nicole'ün kızgınlığının tüm ağırlığını hatırladığımda ürperiyorum. Ona mesaj atmıştım ve birkaç dakika sonra arayıp "*Ciddi olamazsın?*" diye bağırmıştı. Ona kısa notları verdiğimde bile dikkatli olmam konusunda beni uyardı. Sonra bana Trevor'la olan randevumu anlattırdı ve onun neden harika bir av olduğunu hatırlatmaya devam etti.

"O harika bir av. Bundan hiç şüphem yok," demiştim ona.

"Ve sizinle harika vakit geçirdiğini söyledi, bu yüzden lütfen onu ön planda tutun."

"Yapacağım," diye söz verdim o daha fazla kelime patlatmak için önce.

Ama Şimdi aklımdaki soru Tyler'la nasıl içki i e eğim. Sağ ayakkabımdaki peçeteyi kutuya atarken Penny'nin gözleriyle karşılaşıyorum. "Bana biraz tavsiye verebilir misin?"

"Herhangi bir Şey."

"Ona tekrar g venebileceğimi nasıl bilebilirim? Bu sadece bir içki, ama nelere dikkat etmeliyim? Son birkaç yıldır erkekleri anlamaktan kaçtığımı hissediyorum. Flört tecrübem çok kötü. Ama Gabriel'e geri döndün. Geçmişi nasıl geride bırakabildin?"

Penny i  geçirir. "Bizim sizin gibi bir geçmiŐimiz yoktu. Ama  yle olsa bile, bunu geride bırakmanın yolu onun bugün kim olduğunu öğrenmekti. Onu harekete geçiren Şeyi. Nasıl aynı olduğunu. Nasıl farklı olduğunu. Tyler'ı gördüğünüzde, sadece bir anımsama girdabına kapılmayın. D n Őt đđ  adam hakkında bilgi edinin. Bu adamın birlikte zaman geçirmek isteyeceğiniz biri olup olmadığını g r n."

Bu hazır olduğumdan çok daha yoğun hissettiriyor. İŞ terliklerimi tekmeleyerek bu fikirden geri adım atıyorum. "Sadece bir Şeyler içmek için dışarı  ıkıyorum."

Penny sırtıyor ve kahkahasını dizginliyor. O kadar sıkı tutuyor ki sanki yüzü patlamak üzere.

"Bana inanmıyor musun?"  ıplak ayaklarımı kırmızı askılı ayakkabıların i ine sokarken savunmacı bir tavırla soruyorum.

Satıcı kadın botlarla döndüğünde Penny kahkahalara boğulur. "Söyle. Bunu. Tekrar," diyor Penny soluk soluğa nefesler arasında.

"Sadece bir Şeyler içmek için dışarı çıkıyorum," diye mırıldandım.

Zayıf satıcı kadın gülümsemesini düzeltmeye çalışırken Penny onu işaret ediyor. "Mavi S et Jane bile bunun sadece içki olduğuna inanmıyor."

Başımı eğip önce birine sonra diğerine bakıyorum. "Ciddi misiniz hanımlar?"

İkiniz de mi?"

Jane tatlı tatlı gülüyor ve ben kırmızı topuklularla ayağa kalkarken ayaklarımı işaret ediyor. "Ayakkabı alışverişi yapıyorsunuz. Daha büyük bir ayakkabı düşünemiyorum.

bir şeyin sadece içki *olmadığının* işaretidir. Yeni bir çift ayakkabı, bir erkekten gerçekten hoşlandığınız anlamına gelir."

Hepimiz gözlerimizin ayak parmaklarıma kaymasına izin veriyoruz. Önce Jane'in nefesi kesiliyor, Penny elini ağzına götürüyor ve ben de önümdeki ilahi görüntüye bakıyorum.

Ayakkabılar harika.

Aslında, bu kırmızı parmak arası ayakkabılar, içki içme hakkını kazanmak için bu kadar uğraşan bir adamla buluşmak için mükemmeldir.

* * *

Sadece içki.

Sadece içki.

Sadece içki.

Bara doğru yürürken, yerel siyaset üzerine bir podcast dinlerken bu mantra kafamda yankılanıyor. İçimdeki siyaset bilimi uzmanına karşı koyamıyorum ve şehrimin karşı karşıya olduğu sorunlar hakkında bilgi sahibi olmayı seviyorum. Ancak sunucuların sözlerine odaklanmakta zorlanıyorum çünkü kalbim daha hızlı atıyor ve anılar beynimin ön doğru savaşırken derim karıncalanıyor.

Uzun zamandır aklımdan çıkmayan anılar.

Brown'da Tyler ve ben bir takımdık, her şeyi öğrenme arzumuzla beslenen iki kişilik bir gruptuk. Birlikte çalışır, modern Amerika Birleşik Devletleri tarihi veya yirminci yüzyıl edebiyatı sınavlarımız için birbirimize sorular sorardık. Konuk konuşmacılardan günün en sıcak konuları hakkında ilginç konferanslar aradık. Derslere birlikte gidip geldik ve birçok geceyi kütüphanede dizüstü bilgisayarlarımızın başında geçirdik.

Geçmişlerimize gelince, olabildiğince farklıydık. Ben fazla bir şeyle büyümedim ve babam ben küçükken çekip gitti.

On dört ve küçük kardeşim Caleb on iki yaşındaydı. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlatamam.

Ama bununla başa çıktım ve hayatıma devam ettim ve bu yüzden şimdi onun izini sürebilmek için daha iyi bir noktadayım.

O zamanlar bize hiçbir şey bırakmamıştı. Tampa'nın dışında bir devlet lisesine gittim ve iyi bir okula gidebilmek için derslerime çok çalıştım. Çok çalışmanın karşılığını aldım ve Brown'dan burs kazandım. Tyler Los Angeles'ta paralı ve mutlu bir aileden geliyordu, erkek kardeşi ve birlikte başarılı bir iş yürüten iki ebeveyniyle birlikte büyümüştü.

Beş yaşına geldiğinde ailesi onun tüm eğitimi için para biriktirmeyi çoktan bitirmişti.

Yine de öğrenme aşkımızla birlikte dürtülerimiz de paraleldi. Birçok gece geç saatlere kadar üniversitenin büfesinde her şeyi tartıştık. Serpiştirilmiş bir dondurmayı paylaşır, konuşur, sonra benim ya da onun yurduna dönerdik. Kapı kapandığında, tüm konuşmalar kaybolur ve kendimizi en sevdiğimiz üniversite aktivitesini yaparken bulurduk.

Yatay oluyor.

Kıyafetler çözüldüğü anda hevesli avukatlar ortadan kayboldu ve ellerini birbirinden uzak tutamayan insanlar haline geldik. Ten , dudak dudağa, bir araya geldik ve hayatımda hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim. Bu saygı, arzu ve sevginin mükemmel bir birleşimiydi.

Evimde hiç hissetmediğim ama hayatımda olmasını istediğim her şeydi.

Bazen hafta sonları uzun yolculuklara çıkardık. Siyah bir BMW'si vardı ve sonbaharda klostrofobiye kapılır, Providence'ın ağaçlarla çevrili mahallelerinden geçer, sonra da ötesine giderdik. Birkaç kasaba ötesine kaçar, tepeler ve gizli yerler bulur ve sonra kenara çekerdik.

Beemer'ının ön ve arka koltuklarında yolumuzu oldukça iyi öğrendik. Bana her dokunduğunda el üstünde tutulduğumu hissederdim. Arabada, duşta, yatakhane, kütüphanede, yatakta ya da arabada, bana tapardı.

Benimle bir şans için savaştı ve sonra bir kez birlikte olduğumuzda, asla ikinci en iyi olmadım. Onun eşiydim ve bu onu daha çok sevmemi sağladı.

Benden ayrıldığında canımı en çok yakan şey buydu. Ne planlarımızın sona ermesi, ne onun patavatsız ve duygusuz kelime seçimleri, ne de münazarada olanlar.

En çok acı veren şey onu kaybetmiş olmamdı.

Bara ulaştığımda Penny'nin sözlerini hatırlıyorum ve şimdi ve buraya odaklanıyorum.

Bugün.

Bu

gece.

Geçmiş değil.

Tyler

Bana doğru yürürken seksi bir melek gibi görünüyor. Sarı saçları çıplak omuzlarının üzerinden ipeksi bir şekilde dökülüyor. O muhteşem dudaklarında bir tutam pembe parlaticı.

Ve şu seksi kırmızı ayakkabılar.

Onu daha önce topuklu ayakkabıyla gördüğümünden emin değilim. Üniversite tam olarak 5 santimlik topuklu ayakkabıların yeri değildi. Yani ayakkabılara karşı bir ilgim olduğunu bildiğinden emin değilim. Onları giyme. *Lütfen giyme.* Ama bir kadının muhteşem bir çift topuklu ayakkabıyla ne kadar seksi görüldüğüne fena bozuluyorum.

Ve dünya tarihinde hiç kimse, hiçbir kadın, kırmızı ayakkabılar içinde bu kadar güzel görünmemiştir.

"Hey sen," diyorum.

Beni gülümseyerek karşıladı.

"Merhaba." Bara doğru yürüdük.

"Önce bayanlar." Lucky Spot barının arka tarafındaki küçük, dairesel kabini işaret ediyorum. Masanın ortasında alçak beyaz bir mum

titriyor, ahşabın üzerinde zayıf bir parıltı yayıyor.

Önce Delaney giriyor, ben de onu takip ediyorum.

Kafamda sorular ping-pong yapıyor. Ona ne kadar yakın oturabilirim? Hemen sohbet etmeye mi başlasam? Yoksa ona birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatan o günlerdeki sohbetlere mi dalmalıyım? Geçen hafta sonu onu gördüğümde içimde bir şeylerin kıpırdadığını mı söylesem? Sadece fiziksel anlamda değil. Onu görmek hiç beklemediğim bir darbe oldu.

Clay bunun pişmanlığı ateşlediğini söyleyebilir. Ama ben bunu daha çok bir olasılıklar ve "ya olsaydılar" fırtınası olarak görüyorum. Belki de en büyüğü şu: Ya üniversitenin sonunda Profesör Blair'in tavsiyesine uymasaydım?

Bütün gün beni rahatsız eden düşüncelerden sıyrılıyorum. Delaney burada. Ben . Bu geceye ilk randevu gibi davranma zamanı, hafıza şeridinde bir gezinti değil.

İlk buluşma için giyinmişim - kot pantolon, düğmeli gömlek, paçaları kollarıma kadar kıvrılmış. Delaney bütün gece kışına bakma arzumu körüklemekten başka bir işe yaramayan bir kot pantolon giyiyor ama oturduğumuz için bu mümkün değil. Siyah kolsuz bluzu göğüs dekoltesinin hoş bir ipucunu veriyor ve daha önce fark ettiğim kaplumbağa tilsimi yumuşak mavi ışıktaki parlıyor.

"Evet," diye başlıyorum, avuçlarımı kalçalarıma sürterken boğazımı temizliyorum. Çok gerginim. Bu kabul edilebilir bir şey değil. Dün onun önünde çıplak duruyordum, bu gece ise giyinik ama anlamlı kelimeler bulamıyorum. "Nasılsın?"

"İyi," diyor, acele etmeden. "Sen nasılsın?"

Aptal. Gergin. Kendimi tekmelemeye hazırım.

"Harika. Tamamen harika. Senin günün nasıldı?" diye soruyorum ve evet, aynanın karşısında kendi yüzümü tokatlayacağım.

Bu ben değilim. Hemen kendimi toparlamam lazım. "Harika bir gün geçirdim. İşler çok yoğundu."

Bu, dün ve sabah onu çılgınca meşgul eden şey hakkında şaka yapmak için mükemmel bir başlangıç, çılgınca vurgusu.

Ama aptalca bir nedenden dolayı, "Ayakkabıların güzelmiş." diyorum.

Şimdi kendimi tokatlayabilir miyim? Çünkü o da neydi öyle?

Gülümsüyor ve dudaklarının kıvrıldığını görmek kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "Teşekkür ederim. Dün işten sonra aldım."

"Öyle mi?" Daha dik oturuyorum. Alışveriş alışkanlıkları mükemmel bir işaret.

Başını sallıyor. "Ve sadece bir mağazaya gitmem gerekti. Şaşırtıcı bir şekilde, bu ayakkabılar benim numaramdaydı." Bakışlarını aşağıya doğru çeviriyor. "Ben ve büyük ayaklarım."

"Hey, büyük ayaklarını her zaman sevmişimdir," diyorum ve içimden elimi alnıma siliyorum çünkü belki bu sohbetin dibe vuruşundan kurtulabilirim.

Yüzünü kaldırıyor. "Teşekkürler."

Hadi dostum. Bu uçak düşüp yanmadan önce sopayı kaldır.

Tamam, ayakkabıları seviyor. Ayakkabılar seksidir. Ben devam edeceğim. Ama nedense ağızımdan çıkan sözcükler en az seksi olan kısımları. "Ayakkabı kutusunda o küçük paketlerden var mıydı?"

Güzeldi, sik kafalı.

Kaşlarını çatıyor. "Silika jel mi demek istiyorsun? Şu paketler mi?"

Bunu jüriye silika jelden bahsetmek *istiyormuşum* gibi anlatmalıyım. Sanki evrendeki en büyüleyici konu buymuş gibi. "Üzerinde 'yemeyin' yazanlar."

Bana bu soruyu neden soruyorsun der gibi bir bakış fırlatıyor. "Evet. Aslında bu kırmızı ayakkabıların kutusunda bir tane vardı," diyor yavaşça, sanki konuşmayı anlamak için fazladan zamana ihtiyacı olan biriyle konuşuyormuş gibi.

Ama garipliğe doğru kaymayı durdurmaya çalışmıyorum. Bunun yerine, tuhaflığı kucaklıyorum. İçine dalıyorum, içinde yuvarlanıyorum, kucaklıyorum. "Onu kemirmek istedin mi?"

Hafifçe gülüyor ve bu ses bana tuhaf konumun uçağı kendime rağmen düzleştirdiğini söylüyor. "Eğer onlar bu uyarıyı yapmasaydı, ben yapardım."

Rahat bir nefes alıyorum. İşler yoluna girmeye başladı. "Silika jel üreticilerinin bu uyarıları nasıl başlattığını düşünüyorsunuz? Dürüst olalım." Sanki mahkemede ciddi bir noktaya değiniyormuşum gibi parmağımı masaya vuruyorum. "Bu uyarıyı alabilmek için birileri bir tane yemeye çalışmış olmalı."

Gözlerini kısıyor. "Muhtemelen yatakların etiketlerini sökmeye başlayan kişiyle aynı kişi."

Avucumu masaya vuruyorum. "Bazı serserilerin etrafta dolaşıp yatakların üzerindeki etiketleri söktüğünü düşünmek korkunç."

"Hey oradaki!"

Neşeli sese doğru döndüm. Garson kız sanki bir duman bulutu içinde sihirli bir şekilde masamıza gelmişti. Geldiğini bile görmedim. Genç, belki yirmi iki yaşında ve ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, siyah atkuyruğunu ileri geri sallıyor.

"Merhaba," diyor Delaney gülümseyerek. "Bu gece herkes nasıl?"

"Harika," diye cevap veriyorum, sonra Delaney'ye göz kırpyorum. "Sadece büyük." "Daha da büyük," diyor Delaney de ağırlığını koyarak.

Daha önce yaşadığım gerginlik ya da endişeler resmen yok oldu. Sayonara'ya gittiler ve kaçtıklarını görmekten daha mutlu olamazdım.

"Mükemmel," diyor güler yüzlü garson, turuncu seramik bir kâseyi masanın ortasına doğru kaydırırken. "Bunlar hardal tozlu

simit ve balla kavrulmuş fındıkla başlayabilirsiniz."

Ağzım sulanırken bir kaşımı kaldırıyorum.

Delaney başparmağıyla beni işaret ediyor. "Az önce onun evrendeki en sevdiği iki atıştırmalık yiyeceğin adını söyledin."

Garson kız gülümsüyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Bu krakerlere bayılacaksınız. Hardal kaplaması için özel bir ev tarifi kullanıyoruz."

"Getir o zaman," diyorum ve bir avuç dolusu alıyorum. Mini krakerleri birkaç fındıkla birlikte ağzıma atıyorum ve çitirdatıyorum. Aşırı zevkle gözlerimi deviriyorum ve ağzımdan "çok güzel" sözleri dökülüyor.

Delaney gülererek garsona, "Ona bir bira getirsen iyi olur. Bira içmeden taşaklarını idare edemez."

Yutkunurken, "Ben de yapabilirim." diyorum.

Delaney, "Bu adama bir pale ale, bana da bir Riesling getir lütfen," diyor ve sanki *tamam mı* der gibi bakışlarımla kısa bir süre buluşuyor. Gözlerimle evet diyorum, içki siparişini beğeniyorum.

"Yakında döneceğim." Garson kız topuklarının üzerinde dönüp .

Simitleri çiğnerken boğazımda kuru bir nokta düğümleniyor.

Yutuyorum.

Kabaca.

Ve sonra üzerime korkunç bir his çöküyor. Etrafta bir bardak su arıyorum ama henüz yok. Nefes alıyorum ama öksürmeyeceğim. Boğulup ölmek üzere de değilim. Bunun yerine, boğazımda Sahra benzeri sert bir his yayılıyor ve bunu kelimenin tam anlamıyla dünyadaki en sevmediğim şey takip ediyor.

Hıçkırık.

Delaney'nin kahkahası kesiliyor. "Korkunç değil-"

Dudaklarımdan yanlışlıkla bir "erp" çıkarken başımı sallıyorum.

Hay sikeyim.

Hıçkırıktan nefret ediyorum çünkü acıtıyor. Nefret ediyorum çünkü kurtulması zor. Ve onlardan nefret ediyorum çünkü onlar benim zayıflığım.

kraker, ekmek ya da fındık gördüğümde hıçkırık tutuyor. Amuda kalkmaktan aynaya bakarken nefesimi tutmaya, baş aşağı su içmeye ve kendimi yarı boğmaya kadar her şeyi denedim.

Delaney elimi tuttu. "Nefesini tut."

Derin nefes alıp dudaklarımı büzüyorum. Ben içimden sayıyorum, o da nefesinin altından sayıyor. On beşe geldiğinde yepyeni bir gürültü kopuyor.

Sanki bip sesi çıkarıyorum.

Küfür ediyorum.

"Gidip sana su getireyim," diyor ve kabinden çıkıp bir içecek bulmak için aceleyle uzaklaşıyor. Nefesimi bir kez daha tutuyorum ama nafile.

Hıçkırık ve benim aramda bir aşk-nefret ilişkisi var. Ben onlardan nefret ediyorum ama onlar beni seviyor. Birkaç saniye sonra topuk sesleri daha da yükseliyor ve başımı kaldırdığımda Delaney'nin kabine geri döndüğünü görüyorum. Bana büyük bir bardak su uzatıyor. Yarısını içmeden önce "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Umud ediyorum. Dua ederek. Hardallı krakerlerin getirdiği bu gecenin hıçkırık bölümünün sona ermesi için yalvarıyorum.

Bardağı bırakıyorum ve içimi hızlıca gözden geçiriyorum. Göğsüm sakinleşti. Boğazım da öyle. Görünüşe göre Amerika'da her şey yolunda ve ben de gülümsüyorum.

Delaney alnını siler. "Vay be. Sonsuza kadar böyle hıçkıracağını sanmıştım-"

Ve başka bir şeytani cin göğsümden fırlayıp serbest kalıyor.

O gece, hukuk öncesi çalışmalarım da bana rehberlik eden kıdemli danışmanım Profesör Blair ile akşam yemeği yediğimiz geceydi. Bizi Providence'ta, kampüse bir milden daha az mesafedeki Viktorya döneminden kalma görkemli evine davet etti. Karısı da akademideydi, yerel bir kız okulunun müdiresiydi. En iyi öğrencilerinden bazılarını akşam yemeğine davet etti ve bu benim için bir onurdu. Biz aslında

Ivy League öğrencileri gibi giyinmiştik. Şöminelerinde ateş kükrüyordu ve karısı elinde bir kadeh kırmızı şarapla, süslü meşe oymalı kolları olan kızılıcak kırmızısı kanepenin kenarına tünemiş oturuyordu. Oturma odalarının bir duvarı yerden tavana kadar uzanan raflarla kaplıydı ve bu raflar, açıldığında eski, zengin, yıpranmış sayfaların afyon kokusunu veren kitaplarla doluydu.

Benim gibi hukuk öncesi yalakalarından oluşan tüm ekip maun sehpanın etrafında toplandı. Profesör Blair masaya bir tepsi peynir, kraker ve ekmek getirdi.

Yemin ederim o lanet ekmek Gobi'den daha kuruydu. Bir sürahi kumdan daha az su içeriyordu. Ve anında hıçkırdım.

Hıçkırık doğal bir fenomendir, ancak herkesin ona tepki dayanılmaz derecede gariptir. Bayan Blair'in "Sana bir şey getireyim mi canım?" demesi. Her yirmi saniyede bir hıçkırık tutmasına rağmen herkesin size iyiymişsiniz gibi davranmaya çalışması.

Ama şu anda Delaney ile yapmaya çalıştığım şey bu. Olmuyormuş gibi davranmak.

"Ayakkabılarla ilgili bir şey mi diyordun?" Geceyi geri sarmak için elimden geleni yaparak söylüyorum.

Delaney arkamı işaret ediyor. "Vay anasını. Şu adamı gördün mü? Doğruca üzerimize geliyor."

Bakışlarımı o yöne çeviriyorum ama kimseyi göremiyorum. "Kim?" Kaşlarımı çatıyorum.

Çılgınca el sallıyor. "İşte. Kocaman. Burnunda halka olan."

Omuzlarım çöküyor ve ona dönüyorum. "İyi denemeydi. Ama yeterince korkutucu değildin."

Yine hıçkırdım.

Bir kez daha kabinden çıktı ve bu sefer elimi tuttu. Beni masadan uzaklaştırdı ve suyu aldı.

Bir elinde bardak. "Beni takip edin. Gözlerin hep burada olsun." Kıçını işaret ediyor.

"Bunu yapabilirim," diyorum, içimde bir güven dalgası dolaşıyor ve barda yürürken poposunu izliyorum. Gözlerim eskiden bana binerken sıkılaşmaya bayıldığım o sıkı, dar poposunu görmekten hiç ayrılmıyor.

Ve aletim ayağa kalkıp dikkat kesiliyor.

Bakalım burada ne varmış? Evet, pantolonumun içindeki utanmaz piç şimdi alarmda, tek gözü önümde kasıla kasıla yürüyen güzel kadını izliyor. Ve beni rahatsız eden şeyin tedavisini bulmuş olabileceğimize inanıyorum. Panzehir olarak, evrendeki en iyi dikkat dağıtıcı şey bu. Delaney köşeyi dönüp tualete giriyor ve ben mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Tedavi bu ve bunu tekrar tekrar istiyorum.

Arkasını döndü ve beni koridorda durdurdu. "İşe yaradı mı?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Muhteşem eski kız arkadaşıma bakıyorum, sıcak kahverengi gözlerini, yüksek elmacık kemiklerini, güzel, öpülesi dudaklarını çekerken tüm vücudum uğulduyor.

Ona uzun uzun başımı sallıyorum ve gözlerimde kızgın bir arzudan başka bir şey olmadan onun muhteşem vücuduna bakıyorum. "'İş' derken, gülünç bir şekilde tahrik olduğumu mu kastediyorsun?"

Erp.

Göğsüm ağrıyor ve bir dizi küfür mırıldanıyorum.

Parmaklarını şıklatıyor. "Dikkat dağıtmanın işe yarayacağını düşündüm."

Aletimi işaret ediyorum. "Dikkatimi başka şekillerde dağıtabilirsin. Denemeye hazırım."

Gözlerini deviriyor. "Bunu yap." Su bardağını tutmaya devam ederek belinden eğilir ve karşı taraftan bir yudum alır. Sonra ayağa kalkar. "Her seferinde işe yarıyor."

Kaşlarımı çatarak ona şüpheli bir bakış attım.

"Yemin ederim öyle." Koyu renk gözleri tartışmaya izin vermiyor.

Kaybedecek bir şeyim yok. Bardağı alırım, eğilirim ve içerim. Ya da aşağı. Ya da baş aşağı. Her neyse. Tuhaf ve yavaş akıyor ve suyun burnuma kaymasını önlemek için odaklanmam gerekiyor. Sanırım amaç da bu.

Delaney elini belime koyup ovuşturuyor. O bir dokunma meraklısı. Her zaman öyleydi. Bir yanım kendimi göt gibi hissediyor, simitlerini tutamayan aciz, zavallı bir erkek gibi.

Diğer taraf ise masaya dönmek ve nükleer seçeneğe başvurmak istiyor ki bu tarihi yeniden başlatabilelim.

Bardağı boşaltmayı bitirdiğimde vücuduma bir sakinlik çöküyor. Sanki iğrenç hıçkırıklardan kurtulmuş gibiyim. Ayağa kalkıyorum, gülümsüyorum ve onun gözleriyle buluşuyorum. Benimkiler parılıyor, eminim, "başardık bebeğim" diyorlardır.

"Daha iyi misin?" diye soruyor,
umutlu bir şekilde. "Sanırım
öyle-"

Ve sonra değilim.

Su bardağını alıp yere koyuyor ve beni duvara yaslıyor. Bir bulanıklık içinde yanaklarımı avuçluyor ve sonra nefesim ciğerlerimden fışkırıyor.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında dünyam kararıyor, sıcak ve puslu bir hal alıyor.

Delaney beni sert ve kaba bir şekilde öpüyor, dudakların, ağzın ve yumuşak nefesin pususu. Dudakları dudaklarıma yapışıyor, elleri yüzümü kavlıyor ve dili ağzımın içinde yolunu buluyor. Keşfediyor, arıyor ve beni ateşe veriyor.

Kafam allak bullak oldu, beynim parazitlerle doldu ve bu geceyi zar zor idrak edebiliyorum.

İlk randevumuzda Delaney Stewart'ı öpüyorum ve bu şaşırtıcı.

Bedenim kontrolü ele alıyor ve ellerim saçlarına doğru ilerliyor. Parmaklarımı ipeksi sarı şelalenin içinden geçiriyorum, o tellerin tadını çıkarırken ağızına doğru inliyorum.

Sanki bu öpücük bayrak yarışının bir sonraki ayağını devrediyormuş gibi, ellerini yüzümden indirip boynuma doluyor. "Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

"Beni anlamsızca öptü mü?"

Neredeyse inanamayarak başını sallıyor. "Sanırım delirdim," diye fısıldıyor.

"O zaman senin çılgın tarzını seviyorum."

"Bu gece seni durup dururken öpmeyi planlamadığımı bilmelisin." Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibi. Ya da belki kendini temize çıkarmaya.

Yine de bundan pişman olabileceği düşüncesinden nefret ediyorum, bu yüzden saçının bir tutamını parmağımın etrafında kıvırıyorum ve mırıldanıyor. Evet, saçlarına dokunmamdan o da benim kadar hoşlanıyor. "Kendini sorgulama. Ve birbirimizi anlamsızca öpmekten vazgeçmeyelim."

Nefesi dudaklarına hücum ediyor ve küçük baş sallaması direksiyona geçmem için bir işaret oluyor.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Onun tatlı, lezzetli ağızında. Tadı çok günahkâr, çok seksi, çok sıcak. Öpücüğü ateş ve çikolata gibi. Sıcak ve tatlı ve karşı koyamıyorum. Onu döndürüyorum ve duvara yaslıyorum, omurgası koridorun tuğlalarına çarpıyor. Bedenimi onunkine bastırıyorum ve uzun süredir kayıp olan yapboz parçaları gibi birbirimize uyuyoruz. Göğsüm göğüslerine değiyor, aletim kalçasına sıkışıyor. Alt dudağını emiyorum, dişlerimin arasında çekiştiriyorum ve gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Sonra acı dolu bir *oh*.

Bu öpücüğün en çok nesini seviyorum? Her şey yepyeni.

Üniversitede öpüştüğümüz gibi değil. Bu bir sevişme başlangıcı değil. "Nasıl sevdiğini biliyorum" öpücüğü değil. Biraz daha sert, biraz daha sert ve çok daha ihtiyaçlı.

Dünyamı sarsan ve aklımı başımdan alan bir ilk öpücük. Şimşek gibi ve gökyüzüne çarptığında, yanıyorum, sıcak ve elektrikliyim. İnliyor, mırıldanıyor ve bana sürtünüyor ve tutkusu beni on bin kat daha fazla tahrik ediyor. Onun hevesi bir endorfin ve bundan aldığım zevk tüm vücudumda çatırdıyor. Tenim cızırdıyor, kanım ısınıyor ve bu sıcak, vahşi, tutkulu öpücüğün içinde boğulmak istiyorum.

Duramıyorum.

Dişler tıkırdıyor, diller birbirine dolanıyor ve dudaklar çekiştirip duruyor. Durmayız. Yutuyoruz. Ağzına ne kadar çok sahip olursam, onun her şeyini o kadar çok istiyorum.

Ellerim saçlarından ayrılıp yanlarından aşağı iniyor, sonra da o muhteşem kalçasına uzanıyor. "İşe yaradı. Dikkat dağıtma taktiğin," diye mırıldanıyorum sıkarken. Yumuşak ama sıkı olan o lezzetli eti yoğururken kulağıma şaşkın ama seksi bir inilti geliyor. "Tek sorun, tatlı kıcının kıyafetlerle fazlasıyla kaplı olması."

Pelvisini bana sürtüyor. "Ve gülünç bir şekilde tahrik olmuşsun," diyor usulca kıkırdayarak.

Başka bir öpücük için dalarken evet diye homurdanıyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda kahkahası bütünüyle yutuluyor. Bunun yerini muhtaç bir inilti alıyor ve bana sürtünme şekli daha çılgınca bir hal alıyor. Bu kadına doyamıyorum. Özellikle de kalçalarını bana doğru salladığında, sanki vücudu kontrolü ele alıyormuş gibi, sanki bu öpücüğün aşağı ve kirli, sıcak ve ağır olmasını ne kadar çok istediğini söylüyor.

Aynen öyle. Onu daha yakına çekiyorum, kıcını daha sıkı sıkıyorum.

Başka bir yerde olsaydık, hızlı ve çılgın bir türüne koridoruna vidala nerede sen olamazsın bile olabiliriz.

soyunmaya zahmet ettiniz. Karşınızdakine o kadar çok ihtiyaç duyduğunuz bir sevişme türü ki, tek yapabildiğiniz onun eteğini yukarı kaldırmak, pantolonunuzun fermuarını açmak ve hepsi bu.

Bunu şu anda havadan daha çok istiyorum.

Ve belki, sadece belki, o da biliyordur. Tırnaklarını boynuma geçirdiğinde öpüşmeyi kısa bir an için kesiyorum, elimi kaldırıyorum ve parmağımı yanağında gezdiriyorum. Dokunuşuma dönüyor. Yumuşakça, gözlerinde özlemle. İçimden bir elektrik akımı geçiyor. "Seni eve götürmek, bu kıyafetleri güzel vücudundan çıkarmak ve seninle sevişmek istiyorum," diyorum. Sonra, çünkü bazı şeyler değişir ama bazı şeyler aynı kalır, dudaklarımı boğazının sütununa değdiriyorum ve eskiden arzuladığı gibi kulağına doğru sıcak bir iz bırakarak öpüyorum. İnliyor ve dizleri bükülmeye başlıyor. Elim beline doğru uzanıyor, boynunu öperken onu tutuyor. Kulağına ulaşıyorum. "O ayakkabıların içinde seksi bir melek gibi görünüyorsun."

Bunu daha önce söylemeliydim. Aptalca hıçkırıklara yol açan aptal simit yeme kabadayılığına yol açan garip küçük konuşmam yerine randevuya böyle başlamalıydim.

Ama sonra, hıçkırıklar buna yol açtı. Bir öpücük.

Bu ilk buluşmanın gerçek yeniden başlatılması. "Ayakkabıları da bırakmalısın." Kaşlarımı oynatıyorum. "Sadece belirtmek istedim. Bu kırmızı topuklulardan başka bir şey giymemişsin..." Gözlerim onun güzel vücudunda sesim kesiliyor ve onu bir kez daha tatlı tatlı seyrediyorum.

Gülümsüyor, bakışlarımdan hoşlanmış gibi görünüyor, sonra bir elini göğsüme bastırıyor. "Bunu istiyorum. Bunu istediğimi biliyorsun."

"Ben de." Sesim ihtiyaçtan sert çıkıyor.

"Ama ilk buluşmamızdaki garip şakalaşmalarımız da çok hoşuma gidiyordu," diyor dudaklarını kıpırdatarak, bu da benim sırtımama neden oluyor.

"Biz vardı sallanıyor ve Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. sohbet ediyorduk, değil mi?"

"Kimseyi ilgilendirmez." Elini kaldırıyor, böylece avuçlarımızı tokuşturabiliyoruz.

Eski sevgililerden ziyade eski arkadaşlar gibi beşlik çakıyoruz. O kadar da garip değil. Bir zamanlar hem arkadaşlık hem de sevgiliydik.

"Hadi . Daha garip bir konuşma yapalım."

"Ya da," diyor, sanki devrimci bir fikir sunacakmış gibi acele etmeden. "Şimdi beni dinleyin. Ama garip olmamayı deneyebiliriz."

Tekrar gülüyorum. "Yeni meydan okumamız. Hadi başlayalım."

"Ben varım. Ayrıca hıçkırıklarının geçmesine sevindim." Ellerini gömleğimin yakasında gezdirip düzeltiyor.

"Bu numarayı her seferinde benim üzerimde kullanabilir misin?"

Omzuma dokunuyor. "Yapabilirim. Bu arada, eğer başkan olsaydım, çöpleri, hıçkırıkları ve kötü saç günlerini ortadan kaldırırdım."

Bir kolumu omzuna atıyorum. "Dürüstçe söyleyebilirim ki hiç kötü bir saç günü geçirmedi, ama platformunuzun diğer iki noktası için oyumu aldınız."

Saçımı karıştırıyor. "Desteginize güvenebildiğime sevindim."

Gülümsüyorum. "Yine de, karşı bir argüman sunmak gerekirse - her seferinde hıçkırık ilacınızı alabiliyorsam, kaldırılmalarını istediğimi bilmiyorum."

"Sanırım bunu göreceğiz, o zaman."

Sanırım gerçekten de göreceğiz.

Salondan çıkıp masaya geri dönüyoruz.

Tyler

Bazı şeylerin bir anda değişmesi ne kadar komik.

Delaney ve ben üniversitedeyken, duruşma avukatı olacağımdan emindim. Mahkeme salonunun kralı, puanları tartışmak ve jürileri ikna etmek. *Twelve Angry Men*, *Presumed Innocent*, *A Few Good Men*, John Grisham'ın yazdığı her şey . . . bunlar benim ilham kaynaklarımdan sadece bazılarıydı. *Bülbülü Öldürmek*'ten bahsetmiyorum bile, ama bir sonraki Atticus Finch olacağımı düşünecek kadar yüksek fikirli değildim. Hitabetimle dünyayı kurtarabileceğimi düşünmüyordum. Ben bile o kadar ukala değilim.

Yine de mahkeme salonunun *çağrısını*, tartışmanın heyecanını, on iki erkek ve kadının önünde ateşli bir savunma yapma fırsatını hissettim.

Ayrıca, altı yaşındayken *L.A. Hukukuna* aşık olmaya karar vermiştim. avukat olmam gerektiğini söyledim.

Belki de bu yüzden üniversite son sınıfta Profesör Blair'in tavsiyesine uymak, her şey düşünüldüğünde, nispeten kolaydı.

Pazartesi sabahı evindeki yemekten sonra beni ofisine çağırdı. Gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirmiş, bilge yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Boğazını temizledi. Gözlüklerini çıkardı. Bir bez kaptı. Temizlemeye başladı.

Sanki lanet bir filmdeymiş gibi. Yaşlı bilge akıl hocası. "Tyler, sana bir tavsiye vereceğim. Bunu istenmeyen bir tavsiye olarak kabul et," dedi, sesi yılların etkisiyle çakıllı bir hal almıştı.

"Talep edilmeyen işler benim için, efendim."

Sandalyesinde arkasına yaslanarak diğer lensi silmeye başladı. "Olabileceğin en iyi avukat olmak istiyor musun?"

"Kesinlikle."

Turuncu bezi masasına fırlattı, gözlüklerini tekrar taktı ve parmaklarını dikleştirdi. "İyi bir avukatın her şeyden çok neye ihtiyacı vardır biliyor musun?"

"İyi bir avukat mı?" Şaka yaptım.

Dudaklarının köşesi küçük bir gülümsemeyle kalktı ama sonra kayboldu. "Sağlam bir odağa ihtiyacı var."

Tekrar başımı salladım. "İşte ben buyum. Yüzde yüz odaklanmış durumdayım." Başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Ama sen öyle misin?"

Odaklanmadığımı nasıl düşünebilirdi ki? Danışmanlığımın yanı sıra beni yaklaşan bir münazara turnuvasına da hazırlıyordu. Elite, hukuk öncesi öğrencileri için en prestijli münazara yarışmalarından biriydi. Delaney ve ben münazara partneri olarak birlikte çalışıyorduk. "Kesinlikle efendim. Zaten Delaney ile Elite için çalışıyorum. LSAT sınavlarım tamamlandı ve her an hukuk fakültelerinden haber alabilirim. Hukuk fakültesi sonrası için de planlarımı yaptım."

"Bayan Stewart ile mi?"

Her zaman resmiydi, Delaney'e asla ilk ismiyle hitap etmezdi. O zaman bunun nezaket olduğunu düşünmüştüm. Geriye dönüp baktığımda, onun

Onunla aramıza mesafe koyuyorum.

"Evet," dedim, garip bir şekilde savunmacı hissediyordum, sanki planlarımızı haklı çıkarmam gerekiyormuş gibi. "Kesinlikle birlikte olmak istiyoruz." Delaney ve ben birbirimize yakın okullara gitmeyi, sonra da aynı şehirde iş bulmayı planlamıştık. Ama onun kulaklarına zayıf görüldüğümünden eminim.

"Hmm."

"Hmm, ne?" Bastırdım.

Öne eğildi, ellerini kalçalarının üzerine koydu ve bakışlarını üzerime dikti. "Hukuk alanında başarılı olmak istiyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum, efendim."

"Ve sadece senin iyiliğini istediğimi biliyorsun, öyle mi?"

"Kesinlikle," dedim midem sinirden çalkalanırken.

"O halde, genç yaşınızda başarının anahtarının dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırmakta yattığını unutmamalısınız. Eğer en iyisi olmak istiyorsan, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin seni yavaşlatmasına izin vermemelisin." Durakladı, bunun kafasına iyice yerleşmesi için bir süre bekledi. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

*Bayan
Stewart.*

*Dikkat
dağıtıcı.*

Eleme.

Kapanış konuşması yapmasına gerek yoktu. Ne demek istediği çok açıktı - aşık olmak tavsiye edilmezdi. Birlikte plan yapmak hiç iyi değildi. Benim yaşımda bağlılık bir hataydı.

Yavaşça başımı salladım. "Anlıyorum efendim," dedim, ses tonum ağırdı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum."

Yüksek lisans semineri için üzerinde çalıştığım kâğıdı bana uzattı ve üstüne parlak kırmızı mürekkeple bir *D* harfi karaladı. İrkildim. Daha önce hiç böyle bir not almamıştım.

Kâğıda vurdu. "En iyi öğrencimden bu tür bir puan görmekten hoşlanmıyorum. Bunu iyileştirmek için ne yapabileceğine bir bak."

İşten çıkarılmıştım. İçimi bir utanç dalgası kapladı ve ardından kendimden nefret ettim. Nasıl böyle bir hata yapmış olabilirdim? Ofisinden çıkarken başımı kaşıdım ve görevde nerede hata yaptığımı anlamaya çalıştım.

Delaney'den o gün ya da gün ayrıldım.

Ancak takip eden günlerde, içime sinsi bir şüphe girdi ve her zaman istediğim kariyere ve kıza sahip olup olamayacağımı sorgulamama neden oldu.

Ciddi bir ilişki ile hukuk fakültesini dengeleyebilir miydim? Bu tür bir aşk ve hukuka bu tür bir bağlılık mümkün müydü?

Cevabım yoktu ve ona karşı soğuk ve mesafeliydim. Babası onu aramıştı bile, ki bu nadiren yaptığı bir şeydi, ama ben kendime o kadar odaklanmıştım ki aramayı öğrenmek için onu zorladım. Bunun yerine kendime bir sürü soru sordum. Ya ikisini birden idare edemezsem? Ne tür bir avukat olurdum? Hatta avukat olur muydum?

Kariyerimi dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum.

Tüm hayatım boyunca istemiştim.

Bu riski alamazdım, bu yüzden kızı attım.

Şimdi burada benimle birlikte bir kadeh şarabın tadını çıkarıyor ve Clay'in haklı olduğunu fark ediyorum. Onu sadece neyin peşinde olduğunu merak ettiğim için tekrar görmek istememiştim.

Beni yönlendiren başka bir şey var.

Delaney

Öpüşmemizi edemiyorum.

Evet, hıçkırıklarından kurtulması için onu öptüm çünkü onlardan ne kadar nefret ettiğini ve onu ne kadar utandırdıklarını biliyorum.

Bu korkusuz, ukala, kendine güvenen adamın bu kadar sıradan ve can sıkıcı bir şey tarafından dize getirilmesi bir bakıma komik. Ama hepimizin Aşıl topuğu vardır. Kendini rahatsız hissetmesini istemedim. Ona değer veriyorum ve yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Ama burada da dürüst olalım.

Sadece iyilik yapan biri değildim. Kendimi otobüsün önüne atmadım. Onu öpmek istedim. Hokkabazlık yaparak hayatıma geri döndüğünden beri ona dokunmak için can atıyordum. Bu adama duyduğum arzu çok uzun zamandır içimde kamp kurmuştu.

Ve şimdi onun sayısız gece fantezisinin başrol oyuncusu olmasının çok iyi bir nedeni olduğunu biliyorum.

Çünkü beni sanki dünyada yapmak istediği tek şeymiş gibi öpüyor. Sanki dokunduğu en iyi şey benmişim gibi. Hiçbir erkeğin bir kadını bu kadar yoğun, bu kadar tutkulu, bu kadar arzulu öpmediğine inandırıyor beni.

Beni . Başımı
döndürüyor. Başımı
döndürüyor.

Belki de tüm bu uçucu, mutluluk verici duygular sadece kimyanın yanılmasıdır.

Ya da belki de kimyanın *gücüdür*. Ama o zamanlar zaten akıllara durgunluk veren bir kimya nasıl olur da zaman içinde daha da yoğunlaşabilir?

Eğer bir bilim insanı olsaydım, bir burs başvurusunda bulunur ve bu konu üzerinde çalışırdım. Şimdilik vardığım tek sonuç, bazı insanlarda kimyanın asla kaybolmadığı. Belki de bazıları için yoğunlaşır.

Ancak asıl soru, bunun fiziksel olanın ötesine geçip geçmediğidir.

Bu yüzden öpüşmeyi kesmek zorunda kaldım.

İşte bu yüzden koridordaki öpücükten sonra kabine döndüğümüzden beri konuşmamızın her ayrıntısını içime çektim.

Son iki saattir konuşuyoruz, birbirimizi yeniden tanımaya çalışıyoruz.

Yeğeniyle olabildiğince çok vakit geçirdiğini, onu hayvanat bahçelerine, parklara, çömlek yapım stüdyolarına ve M&M mağazalarına götürdüğünü, sırf yapabildiği için neredeyse her hevesini yerine getirdiğini öğrendim. Doğal olarak, onun bu yönünü gülünç derecede sevimli buluyorum. Eğlence hukuku alanındaki çalışmalarının yanı sıra her yıl birkaç sivil haklar davasını da ücretsiz olarak üstlendiğini öğreniyorum. Bu sadece kalbimi ısıtmakla kalmıyor. Dünyanın durumu hakkında kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Bana Nirvana'yı ve grubun adını verip vermediğimi soruyor. Gülüyorum, sonra ismin ruh halini temsil ettiğini açıklıyorum. Ona spa merkezimi üç yıl önce açtığımı ve her türlü masajı uygulamakla birlikte, baş ağrısından sinir ağrısına, artrite ve hatta kanser tedavilerinden kaynaklanan yorgunluğa kadar bir dizi rahatsızlıktan muzdarip olanlara yardım etmekle tanındığımı söylüyorum.

Kolyemi işaret edip kaplumbağa tılsımını sorduğunda iş konusundan uzaklaşıyoruz.

"Cayman Adaları'ndan geliyor," diyorum parmağımı pürüzsüz gümüşün üzerinde gezdirerek. "Geçen yıl en yakın iki arkadaşım Nicole ve Penny ile çıktığım bir dalış ve kaya tırmanışı gezisi sırasında aldım. Geçen gün birlikte koştuğum kişiler onlardı."

"Sürünüz," diyor gülümseyerek ve sesinde bir takdir . "Anladığım kadarıyla onlarla yakınsınız?"

İşaret parmağımı orta parmağımla birleştiriyorum. "Ailem gibi. Yarın gece onlarla çıkıyorum."

"Aileden bahsetmişken, annen nasıl?"

Annem ve erkek kardeşim hakkında konuşuyoruz, ama sadece kısaca ve babamın bunca yıldan sonra neler yaptığını öğrenmek için özel bir dedektif tuttuğumdan bahsetmiyorum. Tyler ailenin benim için zor bir konu olduğunu herkesten iyi biliyor ve beni zorlamıyor. Ben de arayışımın girmek istemiyorum. Bu çok fazla, çok kişisel. Penny ve Nicole'a bile söylemedim. Ayrıca, anneniz ve babanız çocukluğunuzun büyük bir bölümünü barışarak, ayrılarak, kavga ederek ve küfrederek geçirirken, babanız kapıdan çıkıp bir daha arkasına bakmadan gidene kadar, aile konusunun ağızda zımpara kağıdından başka bir şey olması zor.

Sohbetin geri kalanını daha basit tutuyoruz, müzik ve kitaplardan, televizyon ve filmlerden yağıyoruz. Hâlâ "göz makyajlı sıska erkek rockçıların" hayranı olup olmadığımı öğrenmek istiyor.

Oh, evet.

Ona son şarkı listemi gösteriyorum, böylece bazı aşkların asla ölmediğini biliyor. "Ve Poison'ı sevmiyormuş gibi davranmaya çalışma. Guitar Hero'nun 'Talk Dirty to Me' şarkısını çaldığımızda sen de benim gibi gruba bağlanmıştın." Ona en iyi "seni sınıyorum" bakışımı atıyorum. "Video oyununu oynarken o şarkıyı büyük altından söylediğini duydum."

"O şarkı adının yönlendirmesine kapıldım ve inanıyorum ki siz de edepsiz konuşmalardan keyif aldınız."

Yanaklarımı bir parça sıcaklık kaplıyor. O haklı. Onun yaramaz ağzını gerçekten sevdim.

Sohbet ederken ben bir kadeh şarap daha içiyorum, o da birasını bitiriyor. Bu Riesling'in tadı çok lezzetli ve belki de alkol beni aynı anda hem ısıtıyor hem de yıkıyor, ama içimdeki bu vızıltılı his bende flört etme isteği uyandırıyor.

Flört etmekte çok iyiydik ve ben dayanamıyorum.

Bir tutam saçımı döndürüyorum ve dudağımın kenarını ısıriyorum. Bu benim her zaman yaptığım bir hareketti ve Tyler üzerinde her zaman işe yarardı. Rafımdan bir kitap almasını, atıştırmalık bir şeyler almasını ya da termostatu açmasını istediğimde bu hareketi yapardım.

Kendisinin aptal bir macun olduğu ve tek bir dokunuş, tek bir bakış, dişlerimi küçük bir ısırığa bastırmamla seksi bir şekilde inleyeceği ve sonra bana üstüne biraz serpiştirilmiş ay vereceği konusunda şaka yaptı.

Parmaklarımı ön kolunda gezdiriyorum, sonra bir parmağımı elinin üstünde gezdiriyorum. Gözleri ateşle kararıyor ve onu hâlâ etkilediğimi bilmek hoşuma gidiyor. "Bana süper güçleri olan kediden bahsedeceğini unuttuğumu sanma. Dökül bakalım, Nichols."

"Ah, evet," diyor kaşlarını oynatarak. "Görünüşe göre bende istediğin bir şey var." Yaklaşıyor ve sıcaklık yükseliyor. "TV şovundaki kedicik hakkında gerçekten bir şeyler bilmek istiyor musun?"

"Bilmek istiyorum," diyorum nefes nefese.

Boynumdaki saçları okşuyor ve dokunuşundan ürperiyorum. "Kimseye söylemeyecek misin?"

"Söz veriyorum." Sesim tüy gibi yumuşak ve belki de macun gibi olan benim. Çünkü beni eritiyor. Her küçük dokunuşuyla beni eritiyor.

"Yemin etmek mi?"

Göğsümün üzerinde bir X işareti yapıyorum ve o da parmaklarımın izini takip ederek göğüslerimin üst kısımlarında geziniyor. Bakışlarının ağırlığı meme uçlarımı sertleştiriyor. Tanrım, bu adam. Bana dokunmasını istiyorum. Onunla birkaç dakikadan fazla temas kurmadan, fiziksel yoğunluğu özlemeden dayanmak çok zor. Boynunu eğiyor, ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Zihin kontrolü." diye fısıldadığında hızlı bir nefes alıyorum.

Göğsüne vurdum. "Defol git buradan."

"Scout'un onuru," diyor bana inanan bir sırıtışla. "Cat Crazy pants, Büyük İllüzyonist, zihin kontrolü konusunda hastalıklı güçlere sahip. Patileri de vantuz gibidir, böylece yüksek binaların kenarlarına tırmanabilir. Bunları kötülüğün güçlerini yok etmek için kullanıyor."

"Sakin ol kalbim, bir iyiliksever. Bana onun da uçabildiğini söyleme."

Alay ediyor. "O süper güçleri olan bir kedi, Delaney. Tabii ki uçabilir."

Sırıyorum, bu detaylara bayılıyorum. Belki de bir zamanlar peri masallarını yalayıp yutmuş olan içimdeki küçük kızdır. Belki de bir yetişkin olarak gece çizgi filmlerine ve daha yaramaz programlara geçtim. Ama ortak nokta değişmedi - kötü bir durumdan kurtulmak için biraz sihir. Sihirli hikayeler her zaman benim kaçış yolum olmuştur. "Cat Crazy pants hakkındaki tüm gizli bilgilere sahip olduğuma inanamıyorum." Hafifçe vites değiştiriyorum. "Bir kedi evlat edinmeyi düşünüyordum. Belki de adını Cat Crazy pants koymalıyım."

"Bir soru sormama izin verin. Madem isim seçmeye başladınız, neden kediye henüz almadınız?"

Omuz silkiyorum ve bir olasılık ortaya atıyorum. "Bağıllık sorunlarım mı var?"

Evet, şarap kesinlikle işe yarıyor. Genelde bir şeyleri kaçırmam. Randevularda duygusal yüklerimi bir tepside sunmam. Belki de sadece şarap değildir. Belki de Tyler'la rahatça konuşabiliyorum çünkü o bunu zaten biliyor. Annem ve sevgili yaşlı babam sayesinde yakınlıkla mücadele ettiğimin farkında.

"Bağıllıkla ilgili sorunlarını biliyorum," diyor gülerek ve şaka yapabildiği için rahatlıyorum. "O zaman yeni kedi arkadaşınla biraz ağırdan alman gerekecek."

"Bir kedi sahiplendiğinizde ağırdan almak işe yarar mı bilmiyorum. Gerçekten deneyemezsiniz. Her şeyi göze almaya hazır olmalısınız."

"Bu doğru. Bir kediyle kesinlikle çıkamazsınız," diyor.

"Ayrıca, sevimli bir kedi istiyorum ve bunu bulmak çok zor."

"Lanet olsun, kadın. Bir kedici için oldukça uzun bir ihtiyaç listen var." Kahverengi gözleri, şu anda evcil hayvanlardan daha fazlasından bahsettiğimizi biliyormuş gibi parlıyor. Sanırım bir listem var, ama hangi modern kadının yok ki? Ben istediğimi istiyorum, en iyi erkeği.

Yani kedi.

İyi bir kedi istiyorum.

Tek istediğim bu. Dört ayak, bir kuyruk ve yere işemeyecek ya da mobilyaları çizmeyecek bir tane. Çok şey mi istiyorum? Elbette, fazladan ayak parmakları eğlenceli olurdu ama bu bir erkekte sekiz inç istemek gibi bir şey. İdeal ama bulması zor. Şarap kadehimi kaldırıyorum. "Mükemmel altı parmaklı kedi arayışına," diyorum kadehimi tokuşturmak için uzatarak O da bira bardağını benimkine uzatıyor.

Reisling'in geri kalanını yuttuktan sonra, başka bir sıcaklık dalgası üzerime geliyor ve savunmamı yıkmakla tehdit ediyor.

Ama bu savunmaların bir sebebi var.

Kedilerin pençeleri vardır.

Ve kedi benzetmeleri şu anda uygun görünüyor. Kedigiller seni baştan çıkarır.

Sevilmek isterler. Sonra pençelerini serbest bırakırlar.

Kediler sana zarar verebilir.

Beni inciten adam bu. Bu adam beni soğuk bir şekilde, neredeyse hiçbir açıklama yapmadan terk etti. Bunu yapan başka birini de tanıyorum - babam da anneme bunu yapmıştı ve DNA'mın yarısından sorumlu olan kişiyi neredeyse on yıldır görmedim ya da konuşmadım. Neredeyse boş olan bardağıma bakıyorum. "Yavaşlasam iyi olacak."

"Hâlâ hafif sıklet misin?"

"Evet. Bunlardan bir tane daha içersen kızarıyorum." Sanki asıl mesele buymuş gibi gülümsemeye zorluyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, içki içmek beni sinirli yapıyor. Ve bu şu anda göze alamayacağım bir risk. Onunla tekrar arkadaş olmak için flört edemem. Ya da bu her neyse ona.

Ne kadar iyi öpüşürse öpsün, ne kadar iyi şakalaşırsak şakalaşalım, acıyı hatırlamam gerekiyor.

Flört etmeyi bırakıp asıl soruyu soruyorum. "Tyler," diyorum boğazımı temizleyerek. "İçki içmek istemenin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyorum."

Başını RCA köpeği gibi eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten kediler, hayat, arkadaşlar ve iş hakkında mı konuşmak istiyordun? İstedğin bu muydu?"

Cevabını bekliyorum.

Tyler

İstediğim şey, onu neden görmek istediğime

Meraktan olduğunu düşünmüştüm. Geçen hafta sonu kuzenime de böyle söyledim. Ve onun şimdiki hayatıyla ilgili tüm bu şeyleri öğrenmek istemiş olsam da, artık bu gecenin sadece benim merakımla ilgili olmadığını biliyorum.

Bu randevu geçen hafta reddettiğim her şeyle ilgili.

Onunla yeniden bağlantı kurma ihtiyacım doğrudan pişmanlıktan kaynaklanıyor. Sabahın beşinde kulağımda çalan bir alarm gibi, beni yataktan fırlatıyor,

Bu kaçınılmaz bir gerçek. Ondan ayrıldığım için pişmanım.

Oh, kahretsin, ben hiç.

Belki mantıklı gelmiyor ama onu tekrar görme ihtiyacımın eski bir ihtiyaçtan değil, *yeni* bir ihtiyaçtan kaynaklandığını düşünmüştüm. Şimdi, konuşmalardan, şakalaşmalardan, kötü saç günleriyle ilgili takılmalardan ve neredeyse sevişmeye dönüşen sıcak, yakıcı öpücükten sonra, pişmanlığın merakı aştığından eminim. Beni körüklüyor. Bu kadını *özlüyorum*. Yıllar önce ilişkimizi bitirmek konusunda bu kadar inatçı olmasaydım sahip olabileceğimiz şeyleri özlüyorum.

Bu yüzden onunla hakkında konuşmalıyım. Striptizimde bu konuyu ima etmiştim. *Nedenini*.

Ve şimdi ona söylemem gerekiyor.

"Evet. Seninle konuşmak ve şu anda neler yaptığını öğrenmek için. Ama seni görmek istememin tek nedeni bu değil." Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Geçen gün ofisinize uğradığım günü hatırlıyor musunuz?"

Gülüyor. "Böyle mi diyorsun? *Ofisime uğramak mı?*"

Ona çarpık bir sırıtma gösterdim. "Neden, evet. Ziyaretimi tanımlamak için uygun bir yol gibi görünüyor." Sonra gülümsemem kayboluyor. O an daha ciddi bir hal alıyor. "Oradayken, senden ayrılmanın yapmam gerektiğini düşündüğüm bir şey olduğunu söyledim."

Gözlerinin üzerinden kara bir bulut geçiyor. Benden uzaklaşarak daha dik oturuyor. "Hatırlıyorum."

Saklayacak bir şeyim yokmuş gibi ellerimi kaldırıyorum. "Burada revizyonist bir tarihçi gibi davranmıyorum. Lütfen nasıl bitirdiğimi haklı çıkarmaya çalışmadığımı bilin. Sadece geçmişi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Senden ayrılmak zorunda olduğumu düşündüğümü söylediğimde, bunun nedeni hem sana hem de istediğim kariyere sahip olabileceğime inanmamamdı."

"Bunu biliyorum Tyler," diyor, ses tonu kızgın. "O zaman bu çok açıktı. Bana hatırlatmana gerek yok."

Kahretsin. Daha da kötüleştiriyorum. Elimi ön koluna koyuyorum. Teni yumuşak ve sıcak, bu kadar yakınken yine hafif bir kokusunu alıyorum. Taze kokuyor, çiçekler ve bahar gibi. "Yaraya tuz basmaya çalışmıyorum. Suçu başkasına atmaya da çalışmıyorum. Profesör Blair'e inandığım için aptal olduğumu söylüyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

Sonra ona tüm hikayeyi anlattım. Kâğıdın üzerindeki *D* harfinden, gözlüğünü nasıl temizlediğine ve acımasız tavsiyelerine kadar.

Sözlerimi bitirdiğimde dudak büktü. "Dürüst olmak gerekirse, bana karşı olmasına şaşırmadım."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Her zaman onun kendini beğenmiş bir geveze olduğunu düşünmüşümdür."

Gülüyorum. "Biraz öyleydi. Ama o benim danışmanımdı ve benim çıkarlarımı gözetiyor gibi görünüyordu. O zamanlar kariyerime ya da kariyerimin potansiyeline kafayı takmıştım. Bana ya hep ya hiç şeklinde bir seçim gibi geldi ve olan sana oldu. Bunun akıllıca bir seçim olduğunu söylemiyorum. Sadece yaptığım seçim *buydu*. Bu yüzden her şeyi o şekilde bitirdim. O zaman bunu iyi açıklayamadım ve bir açıklamanın her şeyi daha iyi yapacağını da söylemiyorum ama neden bu kadar soğuk davrandığımı sana borçluyum ve bunu sana vermek istiyorum."

Bardağına uzanıyor ama içmiyor. Parmağının ucunu bardağın kenarında gezdiriyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Tamam." Ses tonu soğuk. "Sen verdin."

"Ah." Omuz silkiyor.

Ama o benden vazgeçse bile benim işim bitmedi. "Bak," diyorum, bakışlarımı onunkilere kilitleyerek, "yanlış ya da doğru, dikkatimi dağıtacak herhangi bir şeyin hukuk fakültesine engel olacağına inandım." Göğsüme vuruyorum. "Bu benim suçum. O seçimi ben yaptım. Ve çok kötü bir seçimdi. Ama yaptım ve aptalca bir şekilde ikisine birden sahip olamayacağıma karar verdiğimde, seni bırakmam gerektiğini biliyordum."

"Soğuk hindi demek hafif kalır," diye alay ediyor. "Bir dakika önce birbirimiz için her şeydik. Bir dakika sonra hayatımdan çıktın. Temiz bir ara."

Bir an için başımı sallıyorum. Sonra yüzümü kaldırıyorum, gözleriyle bir kez daha buluşuyorum ve şarap kadehini elinden alıyorum. Masanın üzerine koyuyorum ve iki elini de avuçlarımda tutuyorum. Buna izin vermesi beni cesaretlendiriyor. Onu çoktan duvara yaslamış ve sanki dünya gibi öpmüş olmama rağmen hâlâ

Elini tuttuğum için heyecanlıyım. "Biliyorum," diyorum ona yalvararak. "Seni o kadar çok sevdim ki bunu yapabilmemin tek yolu buydu."

Gözlerini kırıştırıyor, sonra dudakları . "Ne?" diye yumuşakça, nazikçe konuşuyor.

Ellerini sıkıyorum. "Bu doğru. Bir şeyleri bitirmek beni öldürdü ve seni görseydim ya da iletişimde kalsaydım pes edeceğimi biliyordum. Bu yüzden ne aradım, ne e-posta attım, ne de başka bir şey yaptım." Ellerini daha sıkı tutuyorum. "İstedim. Her gün bu dürtüyle savaştım. Ama seninle konuşmuş olsaydım, pes ederdim."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Neden bunu yapmak zorunda hissettiğini anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. Ama ne kadar acı verdiğini bilmen gerekiyor. Burada seninle oturup gülmek ve bir şeyler içmek iyi ve güzel, çünkü ben büyük bir kızım ve bunu aştım. Ama bu o zamanki hissiyatımı değiştirmiyor, kalbimde kocaman bir delik gibi. Ve sadece ailem değil. Seni sevdiğim ve birlikte bir gelecek planladığımız için beni terk etmen canımı yaktı."

Bunun beni de ne kadar incittiğine dair basmakalıp laflar etmeyeceğim. Psikolojik olarak 101'i aile geçmişinden uzaklaştırmaya da çalışmayacağım. Erkek gibi davranmalı ve seçimlerime sahip çıkmalıyım. Bu ayrılık tamamen benim suçum. "Yaptığım şeyden pişmanım, Delaney. Söylemek istediğim bu. Zamanda geriye gidip her şeyi yeniden yazamam ama burada seninle oturmanın, seninle konuşmanın, seni öpmenin, her saniyenin büyük bir pişmanlık şişesi içmek gibi olduğunu bilmeni istiyorum."

"Tadı nasıl avukat bey?" diye soruyor, dudaklarında küçük bir kıvrımla.

"Acı. Tadı acı."

"Bu tadı iyi bilirim," diyor ve sonra derin bir iç çekiyor. İkimiz de başka bir şey söylemiyoruz. Genelde sessizlikle aram iyi değildir ama belki de olanları sindirmek için bu gerekliydi.

En azından birkaç saniyeliğine. Tekrar konuştuğunda bunu bozmasına sevindim. "Ama merak ettiğim bir şey var. Eğer Bay Mahkeme Salonu Dava Avukatı olmayı o kadar çok istediysen, benden uzaklaştın,

Nasıl oldu da eğlence hukukuna girdin? Bu gerçekten mahkeme salonu merkezli bir hukuk alanı değil."

Gülüyorum ve arkama yaslanıyorum, zor kısmın şimdilik bittiğine seviniyorum. "Haklısın. Eğlence hukuku çoğunlukla anlaşma ve sözleşme odaklıdır. Değişime gelince, bu komik ve kısa bir hikâye."

Beklentiyle bana bakıyor. "Bekliyorum."

Çenemi kaşıyorum. "Hukukta beni neyin heyecanlandırıldığını çok çabuk öğrendim. Gerçekten sevdiğim şeyin mahkeme salonundaki dram olmadığı ortaya çıktı. Eğlence kısmıymış."

Kafasını geriye atarak gülüyor. "Aman Tanrım, şaka mı yapıyorsun?"

Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. "Beni yanlış anlamayın. İşin kısmının gülünç derecede havalı olduğunu düşünüyorum. Ama hukuk fakültesine girdiğimde, kuzenim sayesinde, sevdiğim şeyin eğlencenin kendisi olduğunu fark ettim. Filmler, TV şovları, kitaplar. İlk başta bana ilham veren şey buydu. Ve bu alanlarda müvekkillerimin hayallerini gerçekleştirmelerine yardımcı olmayı seviyorum."

"İşinde harika olacağını her zaman biliyordum. Henüz otuz yaşında olmana rağmen alanında bir süperstar olmana hiç şaşırmadım."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Benim bir süperstar olduğumu nereden biliyorsun?"

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Konuştuktan sonra seni araştırdım. Müşteri listeni okudum. Neyin olduğunu gördüm. Etkileyiciydi. Seninle gurur duyuyorum."

Ve lanet olsun, eğer hala ona karşı kötü hissetmiyorsam, bu sözler beni içine çekiyor. Evet, büyük bir pişmanlık hissediyorum, ama bu duygu şimdi biraz umutla karışıyor ve potansiyel ile kovalanıyor. Belki onunla ikinci bir şansım vardır.

İçimde bir heyecan patlaması alevleniyor. Oraya ulaşmak için, onun bugün kim olduğunu daha fazla anlamak istiyorum, kırmızı ayakkabıları, sihirli elleri ve kaplumbağa tılsımı olan, ekibini delicesine seven bu kadını.

"Peki ya sen? Bana her zaman harika omuz masajları yapardın, ama kariyer değişikliğin sadece farklı bir hukuk alanında çalışmaktan çok daha büyük. Bu ne demek oluyor? Bu değişikliği nasıl yaptın?"

Ancak o cevap vermeden önce garson beliriyor ve yeniden doldurmak isteyip istemediğimizi soruyor.

Delaney başını sallıyor. Garson giderken bana dönüyor ve boş bardağına vuruyor. "Bunlardan bir tane daha iersem pişman olacağım bir şey yapabilirim."

Göğsüm düşüyor.

İşte yine o kelime. Pişmanlıkla ya da pişmanlık ihtimaliyle uğraşan tek kişi ben değilim.

Sonra gözlerimin içine baktı ve yumuşak bir sesle, "Fikrimi değiştirdim. Hepsi bu kadar. Ve şimdi gerçekten gitmem gerekiyor."

Kalp değişimi.

şu anda benimle olmasını istemediğim şey de tam olarak bu. Başka bir şans için kendimi savunmalıyım. Ve yarın arkadaşlarıyla grşeceeği için, etkilemem gereken gerçek yargıç ve jüri onlar. Delaney'nin sekiz yıl önce çekip giden adam olmadığımı anlamasını sağlamak için küçük bir şansım var. Farklı olabilirim.

demeyi yaptıktan sonra dışarı çıktık. Barın önündeki kaldırımda dururken elimi kaldırıyorum ve sa tellerini parmaklıyorum. Yine güçlü ynlerime oynuyorum. Fiziksel. Elime doğru eğildi. İşte böyle. Evet. İşte bu.

Peki başka bir g? Ayrıntılar için hafıza, özellikle de benim için önemli olan şeyler hakkında. "Yarın sabah koşuya çıkacak mısın?"

Bana "programımı nereden biliyorsun" der gibi baktı.

"Neredeyse her sabah koşuya çıktığını düşündüm."

Cevabım küçük bir gülümseme oldu. "."

"Arkadaşlarınla mı?"

Başını sallıyor. "Yarın tek başımayım. Sabah randevularım olduğu için Cumartesi günleri erken koşmayı severim. Nicole'ü o saatte yataktan kaldırmak bir köpekten brokoli yemesini istemek gibi bir şey."

"Erken uyanmak beni rahatsız etmez, brokoli de öyle. Nerede buluşacağımızı söyle."

"Tyler," diyor, direnerek.

Elimi omzuna koyuyorum. "Sadece bir koşu. Hepsi bu kadar. ve konuşabiliriz. Ya da koşarız ve konuşmayız."

"Neden?"

Yanağını okşuyorum ve başparmağımı üst dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Çünkü seni görmek bana Profesör Blair'i dinlemekle hata ettiğimi hatırlatıyor. Ve Cat Crazypants'ın zamanı geri döndürme gücüne sahip için, yapabileceğim tek şey yarın sabah koşu arkadaşın olmayı istemek."

Kahverengi gözleri parlıyor. "Cat Crazypants zamanı geri alabiliyor mu?" "Kesinlikle yapabilir."

Ve belki ben de yapabilirim, kendi yöntemimle, o evet dediğı için. Bana erteleme verildi.

Tyler

Şafağın ilk ışıklarında, evimden çıkıp Yukarı Doğu Yakası'nın ağaçlarla çevrili sokaklarında telefonumu kulağıma dayayarak hafifçe koşuyorum.

Cumartesi sabahı ve çok erken ama yine konuşmam gereken gergin bir müşterim var. "Jay, dün Craig'le konuştum ve ona *After Dark* için son noktadan taviz vermeyeceğimizi söyledim. Bu anlaşmayı bozar."

Jay mırıldanıyor, mırıldanıyor ve mırıldanıyor. Evinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta attığına eminim. "Bu kadar katı olmamız gerektiğine emin misin?" Sesi gıcırıyor.

Yaya geçidinde yavaşlarken sakın ve kendinden emin bir şekilde, "Jay, adamım," diyorum, "bu konuda bana güven. Craig'le daha önce de uğraştım. Onun sorunlarını biliyorum. Ama bundan da öte, bu bizim dayanmamız gereken bir nokta."

"Ölmeye değer bir tepe mi?"

Işık değiştiğinde Beşinci Cadde'yi geçerken, ona evet, burası bizim tepemiz diye teminat veriyorum. "Bunu yapabiliriz, dostum. Bazen yapman gereken

İstediyini elde etmek için şansını dene. Buna inanıyorsun, değil mi?"

İlk başta cevap vermiyor ve bir parçam kendi lanet soruma cevap vermeye hazır. Hayat şanslardan ibarettir. Eğer bir şey istiyorsanız, sadece onun peşinden gitmelisiniz.

Gergin bir şekilde nefes veriyor. "Tamam. Sen öyle diyorsan patron."

"Ben de öyle diyorum," diyorum ona, enerjimi koruyarak, özellikle de endişeli bir ruh hali içinde olduğu için. "Dinle, saat sabahın altısı. Uyumaya devam et ve bu adımı birlikte atacağımıza ve seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma güven."

Brooklyn'deki dairesinden başını salladığını ve gülümsediğini görebildiğime yemin edebilirim. "Tamam, Tyler. Hemen yatağa dönüyorum. Avukatımın emri."

"Mükemmel," diyorum, sonra telefonu kapatıp parka doğru ilerliyorum, uzun ağaçların ve kalın çalıların arasından geçerek göletin yanında uzanan seksi bir melek görüyorum.

Kutsal günaydın manzarası.

Güneş doğarken, görme yeteneğim için Tanrı'ya şükrediyorum. Sıcak pembe şortu bugün arkasını sarıyor ve sırtı bana dönük hamstring hareketleri yaparken manzaranın her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Benimki de manzarayı seviyor, bu yüzden mayıs direği gibi görünmemek için şortumun içinde kendimi ayarlıyorum.

Ama yine de, onun için ateşli olduğumu biliyorsa kimin umurunda?
Bu notu aldığına eminim.

Delaney'e doğru gidiyorum.

Başını çevirdi.

Ve dalgalar.

Ve
gülümser.

O gülümseme bana bunu yapabileceğimi hissettiriyor. Sanki onun kalbini tekrar kazanabilirmişim gibi. Ona yaklaştıkça benimki daha hızlı çarpıyor ve bu sadece

Çünkü onun şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kadın olduğunu düşünüyorum, ama kim olduğu için.

Yanına vardığımda doğruldu. "Selam." "Selam."

İşte yine o gariplik ve ben bugün bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bir bungee jumper gibi eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. Önce dondu kaldı. Bu hiç işe yaramayacak. Dilim dışarı fırlıyor, üst dudağını okşuyor. Yumuşak bir nefes kaçıyor ve teslim oluyor. Tatlı dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor, omurgamdan aşağı bir yük gönderiyor. Beynim sıçrayarak ilerliyor ve onu kollarıma alıp sessiz, küçük bir ağaçlık alana götürdüğümü ve onu eve götürmem için yalvarıncaya kadar öptüğümü hayal ediyorum.

Bunu çok istiyorum - bunun için yalvarmasını istiyorum çünkü üstesinden geldiğinde en mutlu halini yaşıyor - ama bunun onun için çok erken olduğundan şüpheleniyorum.

Central Park'ta sevişmenin genellikle kamuya açık bir cezayla sonuçlandığından bahsetmiyorum bile. Halka açık yerlerde zina yapanlar asla düşündükleri kadar gizli değildir.

Birkaç saniye boyunca alt dudağını hafifçe ısıriyorum ve ondan gırtlaktan gelen bir mırıltı çıkarıyorum. Sonra bir şekilde ayrılma isteğini buluyorum.

Göz kırıyor. Birkaç kez. Ayakları yere değmiyormuş gibi hafifçe sallanıyor. Güzel. Onun etkilenmesini istiyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim ama artık parkta birbirimizi gördüğümüzde öpüşecek miyiz?"

"Belli ki var."

"Tuhaf. Çünkü o notu almadım."

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Geri almamı ister misin?" "Öpücüğü mü yoksa notu mu?"

"Not," diyorum, sanki her şey çok açıkmiş gibi. "Bir öpücüğü geri alamazsın."

"Bundan emin misin, Nichols?"

"Öpücüğü geri almaya *çalışabilirim*. İster misin, tatlı kız?" Bir zamanlar ona taktığım sevgi sözcüğünü kullanıyorum. Yüzü kızarmadı ve bu iyiye işaret.

Sırıttıyor. "Misafirim ol."

Onu bir kez daha öpüyorum, dudak kilidini tersine çevirir gibi, her şeyi geri sararak yapıyorum, çok yavaşça, çok yumuşak bir şekilde çekiyorum ve onu bir kez daha sersemletiyorum.

Mükemmel.

Eğer beni bu kadar çıldırtabiliyorsa, bu kadar sertleştirebiliyorsa, kanımdaki sıcaklığı ateşin ötesine taşıyabiliyorsa, en azından iyiliğinin karşılığını verebilirim.

Tepkisine bakılırsa, doğru yapıyorum.

Ondan kendime doğru bir işaret yapıyorum. " böyle. Sanırım bir öpücüğü böyle geri alırsın."

Kıkırdarak koşu yoluna doğru başını sallıyor. "Kıçını tekmelememe hazır mısın?"

Vücudumdaki her rekabetçi kemik dikkat kesiliyor. "Bunu göreceğiz," diyorum ve ardından pembe naylonla kaplı arkasına bir şaplak atıyorum.

Gözleri açıldı, *oh-hayır-hayır yapmadın* dedi.

Ama o bebek kahverengilerinde, kadının şaplaktan hoşlanabileceğini söyleyen bir pırıltı var.

Bu yeni ve çok ilginç.

Zihnimdeki yapılacaklar listesine yeni bir madde ekliyorum. Şaplak atmayı ne kadar sevdiğini öğreneceğim. Üniversitedeyken ona hiç şaplak atmamıştım, repertuarımızın bir parçası değildi. Ama şimdi verdiği cevaba bakılırsa, yatakta ve yatak dışında hoşlandığı her şeyi öğrenmeye her zamankinden daha kararlıyım.

Koşumuzun ilk dakikasında, hızımızı bulurken sessiziz.

Emin olmak için hızlı bir tane. Beni yenmek istediğini söylerken şaka yapmıyordu. Bu kadın ciddi bir hıza sahip. I

hoşuma gidiyor. Ona ayak uydurmak, bana meydan okumasının bir başka yolu. Bu düşünce şekillendikçe, ona neden bu kadar ilgi duyduğumun önemli bir kısmının bu olduğunu fark ediyorum. Beni her zaman diken üstünde tuttu.

İlk virajı dönüp, patikayı gölgeleyen uzun akçaağaç kümesinin yanından geçiyoruz. "Evet, Delaney. Baklayı ağzından çıkarma sırası sende."

Göz ucuyla bana bakıyor. "Ne fasulyesi?"

Ellerimi hamur yoğurur gibi kaldırıyorum. "Nasıl oldu da sihirli elleri olan bir kadın oldun? Sözleşmeleri okumaktan boynum çok ağrıyordu ve geçen sabah üzerimde harikalar yarattın," diyorum boynumun arkasını ovuşturarak.

Bana sıcak bir gülümseme attı. "Daha iyi hissetmene sevindim. Orada sık sık gerginlik oluyor mu?"

"Evet," diyorum ama daha fazla ayrıntıya girmeden önce, konuyu saptırdığını fark ediyorum. Sorumun etrafında dans ediyor. Onu takip etmiyorum. "Nasıl oldu bu?"

Biz koşarken ellerini sallıyor. "Ellerimdeki sihir mi? Çok basit. Küçük bir kızken bir yıldız diledim. Ve işte."

Gözlerimi deviriyorum ve sırtına bir kez daha hafifçe vuruyorum. Ciyaklıyormuş gibi yapıyor.

"Karşı tarafın avukatına düşmanca davranmak için izin istiyorum," diyorum şakacı bir şekilde. "İtiraz ediyorum. Düşmanca davranmıyorum. Sadece seni çok çalıştırıyorum."

"Beni kesinlikle ..." Gözlerimin aşağı doğru kaymasına izin veriyorum ve Delaney sabit bir hızda ilerlerken bakışlarımı takip ediyor ve düşüncemi bitiriyorum, "... sert."

"Ortaya çıktığında fark ettim." Göz kırıyor.

Ve tam bu şakalaşmaya dalmak üzereydim ki, kendime bu yaramaz şakalaşmanın dikkatimi görevimden uzaklaştırmasına izin veremeyeceğimi hatırlattım

-Onu tekrar tanımak için. Delaney duygularını gizli tutan biri. Açılması zaman alıyor. kez açıldığında, bu muhteşem bir şey, ama bazen süreç

İsteksiz bir tanığı sorguluyorsun ve bu işin peşini bırakmıyorsun. İyi ki inatçı bir piçim. "Soruya geri dönelim, seksi melek." Bir an duraksıyorum ve *seksi meleği tatlı kıزدan* daha çok sevdiğimi fark ediyorum. Şimdi ona yakışıyor. "Nasıl oldu da hukuk fakültesini bırakıp masöz oldun?"

İç geçiriyor, sonra gözlerini önüne dikeyor, yolun ortasındaki bir daldan kıl payı sıyrılıyor. "Benim hikâyem oldukça basit. Münazara yarışmasını hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirim ki? Elit onu son görüşümdü. Profesör Blair yarışmada başka biriyle eşleşmem için bir yol buldu ve eşleştiğimde tam gaz gittik. Kıçımı yırtarak hazırlandım, yarışmaya ulusal bir münazara gibi davrandım. Kazanırken hiç esir almadık ve sağlam bir şekilde kazandık.

Bu aynı zamanda Delaney'i yendiğim anlamına geliyordu, o gün çok zeki olmasına rağmen.

Muhtemelen bir maraton ya da yarış için birlikte antrenman yapan bir grup kır saçlı adamın yanından geçerken "Hatırlıyorum," diyorum. "Birlikte ortak olmamız gerekiyordu."

"Ama sen başka bir ortak bulmuştun ve birbirimize rakip olmuştuk. Hukuk fakültesi için kullanılacak bir miktar para ödülü vardı," diyor ve ben neredeyse sert toprak yolda tökezliyorum.

Dayak yemiş gibi hissediyorum, sanki sözleri göğsüme bir çuval tuğla çarpmış gibi. Neden daha önce göremedim? O para onun hukuk fakültesine giden yolu olmalıydı. İçeri girerken bir ödül olduğunu bilmiyordum, sonunda açıklanmıştı. Kazandığımda onun hukuk fakültesi şansını elinden mi aldım?

"Doğru," diyorum, zorlukla yutkunarak. "O paraya güveniyor muydun?"

Dengeli duruşumu yeniden kazanırken bana bakıyor. "Masrafların bir kısmının karşılanmasına yardımcı olabilirdi. Ama doğruyu söylemek gerekirse, yarışmanın kendisi - münazaranın kendisi - göz açıcıydı. Özellikle de seninle tartışırken hissettiklerim."

Gözlerinden bir karanlık geçiyor gibi. Belki de hüzün. Emin değilim ama o gün yarışmayı nasıl mahvettiğimi hatırladıkça içim burkuluyor. Canlarına okudum ve sonunda üç bin dolarlık bir ödöl kazandım. Üç bin dolar hukuk faköltesinde pek bir işe yaramaz. Ama Delaney için belki de yolu açabilirdi.

"Para yüzünden mi?" Nefesimi tutup hayır demesini umarak soruyorum, çünkü evet derse çelik burunlu bir botla çeneme tekmeyi basacağım.

"Açıkçası hayır," diyor ve refleks olarak elimi çenemde gezdiriyorum, yüzümün o kısmını kırmayacağım için memnunum. "Elbette, hala gitmek istiyor olsaydım para iyi olurdu. Ama tartışmanın kendisi benim ..." Yavaşlıyor ve ufukta beliren güneşin şeftali rengi çizgilerine bakıyor. "Benim kırılma noktam. Hukukun bana göre olmadığını ilk ve son kez anlamamı sağladı."

Bu beni daha iyi hissettirmeli ama hissettirmiyor. Sadece ondan ayrılmakla kalmadım, ya münazarada onun ruhunu da kırdıysam? Ya benim yaklaşımım, silahların ateşlenmesi, onu öldürdüyse? *Aman Tanrım*. Daha büyük bir pislik olabilir miydim?

"Bu tartışma tüm yüksek lisans planlarını yeniden gözden geçirmene neden oldu mu?" Soruyorum çünkü garip bir nedenden ötürü bana bir şey söylemediğini hissediyorum. Bebek ya da hastalık gibi korkunç büyük bir sırdan bahsetmiyorum. Kararıyla ilgili *duygusal* bir şey demek istiyorum. Kişisel bir şey -Delaney de böyleydi- her zaman hemen paylaşmazdı ve ben de hikayenin daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Koşarken at kuyruğundan bir tutam saç kayıyor ve onu kulağının üzerine sıkıştırıyor. "Evet. Tartışma zorlu geçti."

"Kesinlikle öyleydi. Zorluydun Delaney," diyorum, podyumda ne kadar odaklanmış olduğunu hatırlayarak. "Vahşi bir yarışmacıydın."

Hızlı bir teşekkürle başını sallıyor. "Bu benim için çok önemliydi. Beni hayatta ne yapmak istediğime uzun uzun bakmaya zorladı. Senin gibi ben de bir zamanlar adaletin beni çağırdığını hissetmiştim. Bunun için savaşılabılır ve bunu yerine getirebilirdim."

Bir sonraki soruyu sorarken irkildim. "Ve bir tartışma tüm bunları senin için tersine çevirdi?"

"Şey," diyor gülerek, "tam olarak değil. Ama oldukça aydınlatıcı oldu."

"Neyi aydınlattı?" Göğsüme bir taş saplanıyor.

Benden uzaklaşıyor, ben de onu takip etmek için hızla dönüyorum. Duruyor, eğilip atılmış bir soda bardağını alıyor ve koşmaya devam ediyor. "Çöp. En sinir olduğum şeylerden biri."

Bardağı ondan alıp en yakındaki geri dönüşüm kutusuna atıyorum ve bir basketbol topu gibi fırlatıyorum.

"İki puan," diyor biz koşmaya devam ederken. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, münazara hukuk fakültesinden aldığım tüm kabulleri geri çevirmemi kolaylaştırdı."

"Vay be. Her şeyi geri mi çevirdin?" Bunu yapmayı hayal bile edemiyorum.

"Gerçekten de öyle. İlk tercihim hariç hepsine kabul edildim ve hepsini reddettim."

Nadiren nutkum tutulur ama bu yeni bilgi beni çok şaşırttı ve düşüncelerimi toparlamak için bir dakikamı ayırdım. "Neden hepsini geri çevirdin? Sadece ilk tercihini istediğin için mi?"

Omuz silkiyor. "Gitmek istemedim Tyler," diyor ama sesi o kadar hafif, o kadar dengeli ki, cevabının iyi mi kötü mü olduğunu anlayamıyorum. Sorun şu ki, daha önce de zor konuşmalardan bu şekilde kaçardı. Onu zorlamalı mıyım emin değilim. Ya da işlediğim suçun düşündüğümünden daha kötü olduğunu kabul mü etmeliyim? Benim her şeyi kazanan tavrım onun hayallerini raydan çıkarmakta rol oynadı.

Görece sessizlik içinde koşarken yarım mil kadar o hapi çiğnedim. Sonra eli dışarı çıktı ve kışıma bir şaplak attı. "İntikam, yavaş çocuk."

koşarak gidiyor.

Okul konuşmasının bittiği açık ve belki de çok abarttım. Belki de artık kızgın değildir. Her iki durumda da, kadın koşuyor ve ben kovalıyorum ve en azından bu hala oyunun içinde olduğum anlamına geliyor. Tıpkı geçen pazar olduğu gibi bulanık. Ama bu sefer kaçmasına izin vermeyeceğim. Hızımı artırıyorum, uzun adımlarım toprak yolu tüketiyor ve saniyeler sonra bir kez daha onun yanındayım. "Benden kaçıyor musun, seksi melek?"

Tepenin zirvesine ulaştığımızda gözlerinde muzip bir parıltı belirliyor. Duruyor, gömleğimi tutuyor ve beni kendine çekiyor. Bir an için beni öpeceğini sanıyorum ama onun yerine "Öpecektim ama sen beni yakaladın" diyor.

"seni yine yakalarım." "Şimdi yapacak mısın?"

İkili konuşma. Konunun etrafında dans etmek. Bazen davranır. Böyle *olması gerekiyor*. Anlıyorum, saygı duyuyorum. Kadının hayatında ona dağıtılan kartlar boktan bir eldi ve sonra benim tarafımdan tekrar dağıtıldı. Kendini flört ederek, şakalaşarak, eğlenceli sözlerle koruyor.

Hepsi kalbini korumak için bir zırh.

"Seni kesinlikle yakalayacağım," diyorum, sesim kendinden emin ve anlamım açık.

Bir kaşını kaldırıyor ve ardından hızlıca gülümsüyor. "Güzel," diye fısıldıyor ve bu kulağa bir davet gibi gelmiyorsa ne olayım.

Tekrar koşturmayla başladık. "Neden bunun yerine masajı seçtin?" "Bu çok iyi bir soru," diyor, kollarını iki yana sallayarak ve Nefesi hızlandıkça ileri atılıyor.

"O zaman bana çok iyi bir cevap verin."

Kısa, şık, siyah saçlı, zayıf bir kadın kollarını açmış bize doğru koşarken kulağıma bir çığlık geliyor. "Delaney!" diye bağılıyor ince kadın, neredeyse ona doğru koşarak.

"Gigi! Nasılsın?" Kadınlar birbirlerine kocaman sarılırken Delaney de gülümsüyor.

Ayrıldıklarında Gigi bir elini kırpılmış saçlarında gezdiriyor. "Dünyalar kadar iyi."

"Gerçekten mi?"

Gigi başını sallıyor. "Yemin ederim." Eliyle göbeğini işaret ediyor. "Kilo aldım. Sıksa bir tavuk olmadığım zaman daha iyi görünüyorum."

Delaney, "Sıksa bir tavukken de çok sevimliydin, pofuduk bir tavukken de çok sevimlisin," diyor ve bana dönüyor. "Tyler, bu müşterilerimden biri. Gigi. Kendisi kanser hastasıdır."

"Güzel!" Gigi'ye bir yumruk kaldırıyorum ve kapıyı çalıyoruz.

Gigi kalçasını çıkarıp havayı yumrukluyor, anlaşılır bir şekilde kendisiyle gurur duyuyor.

Gigi ellerini Delaney'nin omuzlarına koyarak, "Bu mucize işçi bana yardım etti," diyor. Gigi sesini sahne fısıltısına indiriyor. "O benim marihuanam gibiydi."

Çıldırıdım. "Delaney'nin kafası doğal olarak iyi. Her şeyi daha iyi hissettiriyor."

Delaney bununla bir ilgisi olmadığını söylemek istercesine elini sallıyor. "İyi olmana sevindim."

"Çok iyi," diyor ve sonra bir elini dikenli saçlarında gezdiriyor. "Özellikle de buklelerim güzelce geri geldiğinden beri. Lafı açılmışken, bu hafta bir peruk partisi veriyorum. Davetiyemi aldın mı? Geçen gün Nirvana'ya bıraktım."

Delaney parmaklarını şıklatır. "Evet! Davete icabet etmek istemiştim. Gelebilmeliyim. Ama . . . itiraf. Peruğum yok."

Gigi, Delaney'yi işaret ederek ona sert bir bakış atar. "Hayır, canım. Sahip olduğunuz şey alışverişe çıkmak için mükemmel bir neden."

İkisi de gülüyor, sonra Gigi gözlerimle buluşuyor ve Delaney'ye işaret ediyor. "Alışverişe gittiğinden emin ol, beni duyuyor musun?"

Onu selamlıyorum. "Dileğiniz benim için emirdir."

Gigi, Delaney ile omuz omuza çarpıştıktan sonra kolumu okşuyor. "Bu arada, o çok tatlı." Gigi iltifatı fısıldamıyor. Bana bakarken söylüyor.

Delaney bakışlarını müşterisine çevirir. "Hayır, o süper sevimli değil, Gigi. Süper şirinlik yavru kediler, kirpiller ve papyon takan köpekler içindir."

Papyonlu köpekler mi? Ağzıma alıyorum.

"Bizimle çalış," diye fısıldıyor Delaney ve tek anlayabildiğim bunun aralarında bir şaka olduğu. Bana uyar.

Delaney odağını Gigi'ye çevirir. "Eğer sevimli değilse, o zaman nedir? İpucu. O bu kelimenin tam tanımı ..."

Gigi heyecanla bir kez alkışlar. "Söyleyebilir miyim?" "Söylesen iyi olur."

Gigi, "Çok ateşli," diyor ve onlar gülüyor, ben ise kendimi bir milyon dolar gibi hissediyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve biraz daha geniş gülümsüyorum.

"Çok teşekkür ederim. Özellikle de böyle güzel kadınlardan geliyorsa," diyorum ve onlara da iltifat ediyorum. Çünkü ikisi de bunu hak ediyor. Delaney'nin arkadaşlarıyla ne kadar kolay bağlantı kurduğunu fark ediyorum - sadece değil Nicole ve Penny, ama şimdi Gigi bu

beklenmedik ve korunmasız bir an. Delaney'nin dış görünüşü muhteşem ama böyle arkadaşları olan bir kadının içi de güzeldir. Gigi açıklıyor. "Masaj masasında hayat, özgürlük ve mutluluk arayışından, papyondan çekicilik seviyelerine kadar her şey hakkında pek çok sohbet ettik. gülünç derecede yakışıklı erkeklere köpek giydirmek." Delaney, "Yani, ateşli erkekler," diye ekliyor.

"İyi ki papyon yerine bu kararı almışım" diyorum, çünkü bu konuda yüzde 100 netim ve hakkımda bir et parçası gibi konuşulmasına yüzde 100 razıyım.

Gigi elini uzatıyor. "Memnun oldum Tyler." Onunla tokalaşıyorum. "Seninle de, Gigi."

Patika boyunca ilerlemeden önce birkaç saniye olduğu yerde koşuyor. "Peruğunla görüşürüz." diye sesleniyor.

Kadın gözden kaybolduktan sonra Delaney gösterişli kadına doğru işaret eder. "Bu, kariyerimdeki fikir değişikliğiyle ilgili sorunuza cevap oldu mu?"

Başımı salladım, hemen anladım. "Evet. Görebiliyorum. İnsanların hayatlarına gerçekten dokunabiliyorsun."

"Müşterilerimin hepsi tıbbi sorunlarla mücadele etmiş değil. Ama olanlar için, onlara biraz rahatlama, acı veren şeylerden biraz huzur verebildiğim için mutluyum. Ben bir doktor ya da hemşire değilim, ama kendi küçük yolumla bazıları için bir fark yaratabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor. Bu yüzden masaja geçtim."

"Büyük bir fark yarattığınızı söyleyebilirim. Sana mucize işçi dedi."

Delaney ve en basit iltifatların bile onu neşelendirmesini seviyorum, bu yüzden devam ediyorum. "Birinin gerçekten daha iyi hissetmesini sağlayabilirsiniz. Bu sadece bir yetenek değil. Bu bir beceri ve yetenek. Her zaman senin harika bir avukat olacağını düşünmüştümdür çünkü mantık yürütmede çok iyisin,

Bir noktaya parmak bastınız ve bir pozisyonu savundunuz ama müşterilerinizin tepkilerine ve boynumda yarattığınız harikalara bakılırsa doğru alanı seçmişsiniz."

Bunu sadece beynime bir suçluluk duygusu ve onun hayallerini yok etmekten sorumlu olduğumu düşündürttüğü için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü bugün işinde mutlu olduğu çok açık.

"Teşekkür ederim. Ve hey, spadaki kıyafetlerden daha iyisi olamaz. Yoga pantolonu her şekilde. Takım elbiseleri hiçbir zaman sevmedim ve onların içinde iyi göründüğümü sanmıyorum."

"yanılıyorsun. Bahse girerim onların içinde çok seksi görünüyorsundur." "Bahse girerim beni bir tanesinin içinde görmek istersin."

"Ya da birinden."

İşte yine dikkatim dağıldı.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor ve küçük koşu şortu ve tişörtüyle günah kadar seksi olsa da, kadın dar bir etek, formda bir bluz ve fuck-me topuklu ayakkabılarla da olağanüstü görünebilirdi. Bekle. Burnunun üzerinde duran seksi gözlükler ve arkasında kitaplarla dolu bir raf ekleyelim. Masasının kenarına tüneylebilir ve ben de bluzunu yırtıp atabilirim, düğmeleri yere dökülür, sonra eteğini yukarı kaldırır ve bacaklarını belime sararım.

"İyi misin?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, bana baktığını fark ediyorum ve ne kadar zamandır kirli rüyalar âleminde olduğumu merak ediyorum.

"Ne?"

"geçmişsin."

". Seni 5 santimlik topuklu ayakkabılarla hayal ediyordum ve düşüncelerim sapıttı."

"Tam bir ayakkabı adamına dönüştün, değil mi?"

İnledim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne oldu?"

Bakışlarımı onun sıkı, ince çerçevesi üzerinde gezdiriyorum, sonra beyaz spor ayakkabılarına takılıyorum. "Spor ayakkabıların beni tahrik ediyor," diyorum müstehcen bir ses tonuyla.

Sağ bacağını kaldırıyor, sonra baldırını ayağına kadar okşuyor. "Bu seni harekete geçiriyor mu?"

Bu sefer hırlıyorum ve bir boğa gibi ofluyorum. "Oh evet, bebeğim."

Ayağının yan tarafını bacağıma sürtüyor ve evet, bu beni . Belki de ona karşı bu kadar kolayım. Ya da böyle olduğu zamanlara bayılıyorumdur - bu kadar eğlenceli, bu kadar şakacı, anın akışına ayak uyduracak kadar soğukkanlı.

"Tekrar yap," diye emrediyorum ve denge için kolumu tutuyor, ayağını bacağımdan yukarı kaydırıyor.

"Daha mı? Daha mı istiyorsun?" diye soruyor, beni kışkırtarak. "Çok daha fazlasını."

Gülmekten kırılıyor ve ayağını tekrar yere koyuyor. "Büyük ayaklarımın seni tahrik ettiğini bilmek güzel."

"Senin büyük ayaklar ve ve kişi onlar ekli için," I Onu düzelterek söyle.

"Açıklama için teşekkürler," diyor ve bir büyük ayağını diğerinin önüne koyarak bizi tekrar koşturmaya başlıyor.

"Yani," diye başlıyorum. "Bir peruk partisi." "Eğlenceli olmalı."

"Alışveriş için yardıma ihtiyacın var mı?" Soruyorum, çünkü gerçekten beni davet etmesini umuyorum.

"Muhtemelen kızlarla alışverişe gideceğim. Ama teklifin için teşekkürler."

Savaşmadan yenilmeyeceğim. Ve istediğim şeyin etrafında dans etmeyeceğim. *Onunla*.

Yıllar önce ona kazık atmış olsam bile, yeni bir şansım var. O zamanlar kendi bencil hedeflerime o kadar odaklanmıştım ki

Bu *aydınlatıcı* son tartışmaya ya hep ya hiç yaklaşımımla onunkini ciddi şekilde raydan çıkarabilirim gibi geliyor bana.

Fikrini değiştirmiş olsa da bunda benim de payım var.

Ama bu geçmişte kaldı. Bunu değiştiremem. Ancak şu anda farklı bir adam olduğumu bilmesini sağlayabilirim.

Bu sevimli, arsız, güçlü, seksi kadın. Onu tekrar benim yapmalıyım.

Ona haber vermenin zamanı .

Delaney

"Delaney," dedi adımı hiç sinirlenmeden. "Seni partiye götürmeyi çok isterim. Senin için uygun olur mu?"

Hayır *yapabilirim*. Hayır *gitmek istiyorum*. Öylece ortaya koyuyor. Kafamın içinde küçük bir ses, kalbimi korumak için savaşıyor uzun zamandır tutulan bir parçam hayır demek istiyor.

Ama bir yanımda gitmeyi bu kadar çok istemesine şaşıyorum. Başka bir yanımda merak ediyor. Tyler eskiden peruk partisine gidecek tipte bir adam değildi. Evet, beni ilk randevuya götürmek için elinden geleni yaptı. Ama beni istemesine rağmen, her şeyi birlikte yapmadık. Mesela Cadılar Bayramı'nı hiç sevmezdi. Geri kalanımız giyinip kuşanıp yurttan şeker ve küçük içki şişeleri için şeker ya da şaka yaptığımızda -çünkü ... üniversite, tabii ki- o reddetti. Ona göre olmadığını söylemişti. "Asla bir kostümüm olmasın," dedi bana, elini İncil üzerine yemin eder gibi kaldırarak. Bu isteksizliği pek ama bazı erkeklerin

Başka biri gibi davranmak. Bununla yaşayabilirdim. Beni eğlendirmek için Süpermen kostümü giymesi konusunda asla ısrar etmeyecektim.

Yine de o yıl beni siyah kedi kostümümden soymaktan keyif almıştı.

Evet, tabii ki kedi olarak gittim. Kediler seksidir. Bu yüzden kendini davet etmesine şaşırdım.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Gitmek ister miydin?" "Gitmeyi kesinlikle çok isterim."

Yolun çimenli bir bölümünde kıvrıla kıvrıla ilerlerken gözlerim kısılıyor. "Peruğun var mı?"

Başını sallıyor.

"Ama sen takardın? Gerçekten peruk takar mısın?" Şüpheyile sordum. Çünkü bu Tyler benim tanıdığım adamla pek uyuşmuyor. Onun bu yönünü hiç görmemiştim. Bu istekliliğini.

Kuşkusuz, çekici.

"Tabii ki peruk takacağım. Bu lanet olası bir peruk partisi" diyor, sesi bir konuşma yapıyormuş gibi gür çıkıyor. "Peruk takacağım ve bunu gururla takacağım."

Etkilendim. Bir plan yaparken başımı eğip ona bakıyorum. "Herhangi bir peruk?"

Yoldaki bir dönemeci dönerken parmağını bana doğru sallıyor. "Ne yaptığını biliyorum ve geri adım atmayacağım. Evet, peruk takacağım ve evet, sen seçebilirsin. Bunu neden söylediğimi biliyor musun?"

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü uzun siyah peruk ya da pembe peruk ya da kıvrıcık Richard Simmons peruğu takmak seninle daha fazla vakit geçirmemi sağlayacaksa, bunu yaparım." İki eliyle göğsüne vuruyor. "Seni kendimle tanıştırayım. Ben seni geri isteyen adamım. Hem de çok."

Kalbim hızla çarpıyor ve bunun egzersizden kaynaklandığını sanmıyorum. O her zaman cesur bir adam olmuştur. Her zaman istediğinin peşinden gitti. Ama ben

Onu almak için böyle eğildiğini hiç görmedim. Tamam, sadece bir peruktan bahsediyoruz. Ama bu da bir adım. Bir işaret. Bir zeytin dalı. "Baştan çıktım."

"Güzel. Baştan çıkarıcı ile çalışabilirim. Senden hoşlanıyorum."

O baştan çıkarıcı. İnanılmaz derecede cezbedici. "O zaman sanırım iki peruk almam gerekiyor."

Kestane rengi kahverengi gözlerinde mutluluk dans ediyor ve bu bakış göğsümde kelekler uçuşmasına neden oluyor. Muhtemelen başka bir randevuyu kabul etme kararımı sorgulamalıyım. Açıkçası, kalbimi tekrar açmaya ve tüm düşüncelerimi ve duygularımı paylaşmaya hazır değilim - kariyer değişikliğini harekete geçiren babamla yaptığım görüşmeyi ona anlatacak gücü kendimde bulamadım.

Ama en azından seçimim hakkında yeterince konuştum.

Beni kıran bir adam için tüm duygularımı ortaya dökmeye henüz hazır değilim.

Doğrusu, muhtemelen kalp kırıklığı önleyici zırhımı giymeliyim.

Nicole kesinlikle diğer tarafa kaçmamı söylerdi.

Bekle. Bu doğru değil. Ona doğru yürümemi ve "sonra görüşürüz, ben gidiyorum" dememi, sonra da kalbimi koruyarak ama *aynı zamanda* son sözü söyleyerek gün batımına doğru yürümemi söylerdi.

Ama benim yapmak istediğim bu değil.

Benim istediğim tamamen başka bir şey.

Bu keleklerden daha çok.

Yolun geri kalanında sessizlik içinde koşuyoruz ve ben zihnimin boşalmasına izin veriyorum. Kendime Tyler'ı kol mesafesinde tutmamı söylemeyi bırakıyorum. Aramızda bir kol mesafesi olmasını istemiyorum.

Aramızda daha az uzunluk olsun istiyorum.

Bu yüzden koşumuzdan sonra, kaslarım iyi derecede ağrıdığında ve beni eve bırakmayı teklif ettiğinde, evet diyorum.

İşte bu yüzden bir sonraki şeyi de yapıyorum. Evime yaklaştığımızda, bana en savunmasız ifadesiyle bakıyor.

yakışıklı yüzünde ve güzel gözlerindeki en içten bakışta, "Seninle ikinci bir şans istiyorum" diyor, onu içeri davet ediyorum.

* * *

Onu istiyorum.

Bu kadar basit.

Bunun başka bir yolu yok.

Yine de onu üst kata, beşinci kattaki daireme çıkarırsam ne olacağını biliyorum. Kapı gıcırdayarak kapanacak, çünkü WD-40 için ağlayan kapılardan biri olduğu için pekmez gibi yavaş kapanacak ve tık diye kapanmadan önce kıyafetlerim bir su birikintisi içinde olacak.

Boynuna sarılacağım, ellerimi saçlarına dolayacağım ve ona yalvaracağım. Ona kesinlikle yalvaracağım.

Ama henüz o noktada değiliz, bu yüzden onu birinci kat koridorunun sonundaki posta bölmesine çekiyorum.

Benim binam beş kat ve yirmi daireden oluşuyor. Yukarı Batı Yakası'ndaki bu binada sessiz bir grubuz. Cumartesi günü erken saatlerdeyiz ve hafta içi akşamları bile, posta odasında bile nadiren diğer sakinlerle karşılaşıyorum. Burası bir kapıcı binası olmadığından, hepimiz yalnızız.

"Kütüphanede geçirdiğin zaman hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?" Başını sallıyor. Ne istediğimi biliyor.

"Ve İngilizce konferans salonu," diye ekliyorum.

Bir baş sallama daha. Sanki beni takip ediyormuş gibi yaklaşıyor. Posta kutularına doğru geri gidiyorum. Gözleri arzuyla kararıyor. Ben de hissediyorum. Göğsümden aşağı süzülüyor, karnıma doğru uçuyor, bacaklarımın arasına bir nabız atışı gibi yerleşiyor.

"Birlikte iyiydik," diye fısıldıyorum, yeni bir cesaretle. Çünkü ona dokunmak istiyorum. Tüm bu yaşadıklarımın bir daha tekrarlanıp tekrarlanmayacağını bilmek istiyorum.

Geceleri hayal edilenler hala gerçek. Eğer beni gtrebilirse. Tanrı biliyor ya, parkta ellerimizi zor tutuyorduk. Kedi yavruları gibiydik, patilerimiz birbirimizin üzerindeydi, birbirimize vuruyor, oynuyor, ısıırıyorduk.

Ama sadece fiziksel değil. Bu adamdan hoşlanıyorum.

Daha önce sevdiğim ve hala onda gördüğüm yanlarını hala seviyorum. Ama bundan da öte, bugün tanımaya başladığım adamı seviyorum. Nasıl güldüğünü, beni nasıl iğnelediğini, konuşma şeklimizde nasıl alay ettiğimizi, tırmaladığımızı ve ısırdığımızı. Onun bir savaşçı olmasını da seviyorum. Benden geri adım atacak gibi görünmüyor.

şimdi onunla iletişimin hala iyi olup olmadığını bilmek istiyorum.

Posta kutularının alt sırasındaki metal omurgama batıyor. Tyler ellerini başımın iki yanına koyuyor. O karıncalanmalar mı? şimdi uçuyorlar, yokuş aşağı süzülen bir roller-coaster arabası gibi. Koşudan dolayı hafifçe terlemiş olan tişörtünün boynunu ekiştiriyorum.

"Birlikte çok iyi," diye mırıldanıyor, sözlerimi yankılayarak. Kumaşı daha fazla bkyorum. "Bana veda öpücüğü ver."

Gözlerini kapatarak eğiliyor. Ama dudaklarıma değmeden önce elimi göğsüne koyarak onu durduruyorum.

şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"amaşırhanedeki zamanı hatırlıyor musun?"

Hırılıyor ve bu en seksi ses, derin, erkeksi ve sert. "Her şeyi hatırlıyorum," diyor, sonra ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni döndürüyor.

Bir keresinde gece geç saatte çamaşır yıkarken beni iki katlı kurutma makinesine doğru itti ve boynuma tarif edilemez erotik şeyler yaptı.

Dizlerimin bağını zen öpücükler.

Klotumu ısılatan.

Bu beni boşalmaya çok hazırladı.

Bileklerimi tutuyor, ellerimi metal sıralardan yukarı kaydırıyor ve düz bir şekilde posta kutularına doğru itiyor.

Titriyorum.

Beni tutmayı bırakıp, "Ellerini hareket ettirme." dedi. Başparmağını bileğimin üzerinde gezdiriyor. Sonra kolumdan omzuma doğru. Çenemi kavlıyor, başparmağını yüzümde gezdiriyor.

Neredeyse eriyordum.

Her zaman en çok onun devralmasını sevmişimdir.

Elbette, dün geceki öpüşmemiz aşırı derecede tutkuluydu ve ben başlattım. Ama anahtarları ona vermeyi seviyorum. Tyler bir takipçidir. Kovalamayı sever, yakalamayı sever ve ben de yakalanmayı severim.

Şimdi yaptığı da bu, beni vücuduyla sıkıştırıyor. Göğsü sırtıma yapışmış durumda ve bir eliyle at kuyruğumu toplayıp boynumdan ayırıyor. Diğer eliyle çenemi tutarak, nazikçe ama sıkıca boynumu yana doğru uzatıyor ve etimi onun için açığa çıkarıyor.

Köprücük kemiğime bir öpücük
konduruyor. Karnım dönüyor.

Sonra bir tane daha. Dudakları boynum boyunca, saç çizgim boyunca, omurgamın tepesine kadar ilerliyor. Beni her yerimden öpüyor, dudaklarını omuzlarıma, köprücük kemiğime, boynumun arkasına bastırıyor.

İnliyorum ve o da sikini bana daha sert bastırıyor. Bu sadece daha yüksek sesle inlememi sağlıyor.

"Bunu özledin mi?" diye soruyor, sesi dumanlı ve gülünç derecede seksi.

"Çok fazla," diye itiraf ediyorum ve bu tamamen gerçek. "Eminim başka hiç kimse seni böyle öpmemiştir." "Haklısın."

"Peki bunu özledin mi?" diye soruyor, sonra boynumu sertçe emiyor.

"Ya da bunu?" Beni dişleriyle ısırtıyor.

"Yaptım," diyorum, nefesim hızlı hızlı geliyor.

"Ama belki de böyle daha çok özledin ..." Daha sert ısıyor ve ben ürperiyorum.

Havai fişek gösterisi başlıyor. Daha sert öpüyor, dudakları tenime çarpıyor, morartan öpücükleri dünyamı bulanıklaştırıyor.

Kulağımın kabuğunu öpüyor ve havai fişekler patlıyor. Kulak mememi ısırdığında, karıncalanmaktan başka bir şey hissetmiyorum. Her yerim. Sadece her yerim.

Bir yerlerde bir kapı gıcırdıyor. Belki de üstümüzde. Donup kalıyor ve ben etrafta birinin olmasını umursamak istiyorum ama onu daha çok istiyorum. "Durma."

"Asla," diyor bana, kapı kapandığında ve sessizlik bir kez daha sardığında. Sadece boruların gıcırtısı ve yukarıdaki katlarda uzaktan ayak sesleri var.

Kimin gelip gittiği umurumda değil, çünkü cumartesi günü bu erken saatte posta almaya karar veren biri olursa, bizi gördüklerinde kesinlikle başka yöne döneceklerdir - ağzı boynumda, elleri yanlarımda geziniyor, ben ona karşı itiyorum, alabildiğim kadar yakınlık arıyorum.

Eli karnıma doğru kayıyor, gömleğimin üzerinden geçiyor. Gömleğimi yukarı çekiyor ve avucunu bana bastırıyor, ete ete ve bu çok iyi hissettiriyor.

"Sana yapmak istediğim şeyler," diye mırıldanıyor kulağıma, koşu şortumun bel bandıyla oynarken. "Kıyafetlerini çıkar." Malzemeyi çekiştiriyor. "Seni yatağa getireceğim." Parmağını şortumun içine daldırdı. "O muhteşem bacaklarını benim için ardına kadar aç."

İnliyorum. Alevler, kıvılcımlar ve ısıdan başka bir şey değilim. "Bunu ister miydin?" homurdanıyor, alçak ve kirli bir sesle kulağıma.

Bacaklarımın arasında ıslaklık toplanırken başımı sallayarak cevap veriyorum. Bana dokunması için ölüyorum, beni tatması için dua ediyorum, ben

Beni becermesini diliyordum.

Beynimin mantıklı kısmı şu anda bu üçünden sadece birine izin vereceğimi bilse de, hepsini istiyorum. Onun hepsini istiyorum.

"Seni karnının üzerine yatırır ve her yerini öperdim. Seni çılgına çevirirdim," diyor, sonra parmaklarını şortumun içine doğru kaydırıyor, külotumla tango yapıyor.

Onu becermek istiyorum. Beni becermesini istiyorum. Parmaklarını içimde kaydırmasını ve bana ne yaptığını bilmesini istiyorum. Ona karşı sallanıyorum, vücudumla daha fazlasını arıyorum. "Lütfen," diye mırıldanıyorum.

Elini külotumun içine kadar sokuyor. "Tanrım," diye inliyor bana dokunurken.

Konuşamıyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Ağzım açık kalıyor ve tüm vücudum çatırdıyor.

"Seksi meleğime bak. Benim için çok ıslak." Parmaklarını ıslaklığında kaydırıyor ve her kayma ve vuruşta inliyor. "Benim seksi meleğim hâlâ benden tahrik oluyor. Bu doğru mu?"

Nefes nefese evet dedim.

Bir vuruş daha ve . Tüm vücudum titriyor.

"Hiç bu kadar ıslak olmamıştın," diye geveliyor. "Beni hâlâ istiyor olabileceğini düşünüyorum."

Kabul ediyorum diye inledim.

"Eminim hâlâ beni düşünüyorsundur."

Her zaman, demek istiyorum, ama o vücudumdan bunu bildiğimi anlıyor. "Yalnızken seni beceriyor muyum? Dizlerinin üstüne çöktürüp ve seni alayım mı?"

Parmakları beni ayırırken başımı sallıyorum ve tüm vücudum titriyor. Yüce Tanrım, bu adam beni etkiliyor.

Çenesi kulağıma değiyor. Nefesi tenime karşı sıcak. "Yalnız kaldığında sana başka ne yapabilirim?"

"Her şeyi."

"En sevdiğin şey?" Tyler'ın ağzı omzuma sürtünüyor, çenesinin kılları kaba ve sert.

Titriyorum. Beyaz-sıcak gerilim beni kavırıyor, karnımda sıkı sıkıya duruyor ve o beni sözleriyle, elleriyle ve bedenime nasıl sahip olduğunu hatırlatarak uçurumun kenarına gönderdikçe içimden akıyor, beni sular altında bırakıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum ve o ana kadar *çaresiz* kelimesini hiç bu kadar bütünüyle tanımamıştım. Her yerde çaresizim.

Sanki hafızamı canlandırıyormuş gibi çenesini omzuma sürtüyor. "Yüzüm senin o güzel bacaklarının arasına gömülmüştü."

Ağızımdan kontrolsüzce inilti ve küfürler dökülüyor. Çünkü . .
.. *bu. Bunu* çok istiyorum.

Dünyadaki hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey onun beni becerme şekliyle kıyaslanamaz. Bunu tarif bile edemem, ama ilk yaptığında bunu seveceğime söz vermişti ve ben sadece sevmedim, bunun için ölebilirdim. Beni sanki cennetteymişim gibi öptü ve bana da oraya gittiğimi hissettirdi, ama daha da iyisi. Cennetteydim ama hâlâ hayattaydım.

"Peki ben de seninle sevişiyor muyum?" diye sorar.

Beni okşarken evet dediğimde sesim kesiliyor, parmakları daha hızlı hareket ediyor, bacaklarımın arasında, sonra klitorisimin üzerinde, sonra tekrar geri kayıyor. Dudaklarımdan bir ses çıkıyor. Ağlamaya benziyor.

Tanrım, o kadar güzel ki yemin ederim ağlayabilirim.

"Tanrım," nefes alıyorum. "Öp beni ve parmaklarınla becer beni."

Tek tepkisi bir hırıltı oldu.

Beni döndürmüyor. Pozisyon değiştirmiyor. Sadece sikini daha sert bastırıyor, beni daha hızlı okşuyor, sonra yüzümü çeviriyor.

Ve bu şekilde, önü sırtıma, yüzüm yana dönük, eli şortumun içinde, beni sertçe öpüyor ve parmaklarıyla beni acımasızca beceriyor.

Saniyeler içinde karnımda bir gerginlik oluşuyor. Gerilim artıyor. Boşalma ihtiyacı tüm bedenime yayılırken beni kavırıyor. Beni deli gibi öperken, elini aşağı doğru çekiyorum, parmaklarına biniyorum.

Ağzının içine doğru inliyorum, sonra bu bir çılgılığın başlangıcına dönüşüyor. "Tanrım," diyorum öpüşmeyi keserek. "Ben gidiyorum-"

"Sessiz ol," diye talimat veriyor, sonra ağzını tekrar benimkine yapıştırıyor. Öpücüğümü çalıyor, açgözlü ağzı orgazmımın sesini yutuyor. Vücudumda bir doruk patlıyor ve her köşeye yayılarak içimde sarsılıyor.

Her yerim titriyor. Dizlerim, göğsüm, kalçalarım.

Elinin üzerine boşalırken ayaklarım yere zar zor değiyor. Öpüşüp boşalıyorum, boşalıyorum ve öpüşüyorum.

Ve akıllara durgunluk veriyor.

Aşağı doğru süzölmeye başladığımda, parmaklarını çıkarıp ağzına götürüyor ve beni emiyor.

Başım dönüyor, uyuşturulduğum ve çok tahrik oldum.

Beni nazikçe döndürüyor ve bana kendini beğenmiş, orantısız bir sırıtış fırlatıyor. "Seni tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydin meleğim?"

Mutlu bir şekilde iç çektim. "Seni görmek güzel, Tyler."

Alnını alnıma bastırıyor ve bu küçük jest beni onun için eritiyor. Yüzümü nazikçe öperken kelebekler vücuduma hükmediyor. "Ve seni tekrar boşaltmak da aynı derecede güzel. Unutma, senin için daha çok şey var." Birkaç adım geri çekiliyor ve "Parti için seni nereden alacağımı haber ver." diyor.

Topuklarının üzerinde döner ve gider.

İşe hazırlanmak için yukarı çıkarken bacaklarım jöle gibi.

Ama hiçbir şeyi değiştirmedim.

Külotum hariç. Onları değiştiriyorum.

Delaney

O günün ilerleyen saatlerinde, sinir patlamasını yatıştırmak için bir elimi karnıma koydum. Suçluluk duygusunun küçük lokmaları tenimin üzerinde kayıyor ve kayıyor.

Ama bu sadece bir e-posta. Özel dedektiften gelen e-posta bile değil. Ama öyle olsa bile, neden yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum?

Yatak odamdaki çalışma masasını kavrayıp ahşabı sıkarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Silkelen.

Gözlerimi açıyorum, yatağıma uzanıyorum ve telefonumu alıyorum. Trevor'ın bugün ben çalışırken gönderdiği notu tekrar okudum.

Hey Delaney,

Umarım garip gelmez ama yerde altı paket plastik halka gördüm ve aklıma sen geldin. Ve doğruyu söylemek gerekirse, geçen gün kaldırımda bulduğum saman da bana seni hatırlattı. Düşündüm de, ofis binamın önünde duran buruşuk gazete de bana seni hatırlattı.

Ama bilmenizi isterim ki, onları temizledim ve düzgün bir şekilde attım.

Her halükarda, geçen gece sizinle harika vakit geçirdim ve yemin ederim bunu sadece ortak bir sevdiğimiz için söylemiyorum. Yarın seyahatim için yola çıkacağım ve yarışmacıların eleştirilerimden dolayı gözyaşı dökmemeleri için elimden geleni yapacağım. Bu arada, favori bir mutfağınız var mı? Bana söyleyin, döndüğümde akşam yemeği için rezervasyon yaptırabilirim.

Umarım bu akşam harika bir Kızlar Gecesi geçirirsiniz. Çok eğlenceli olacağına şüphe yok.

*Yakında
konuşuruz,
Trevor*

Telefonu yatağın ortasına fırlatıyorum, bir yastık kapıyorum, yüzüme çarpıyorum ve tüylü tüylere küfrediyorum.

Ama benim yastık tiradım hiçbir şeyi çözmez.

Doğrudum, ellerimi saçlarımda gezdirdim ve ne yapacağımı bulmaya çalıştım.

Trevor tam bir av. O çok normal.

Ve eğlenceli.

Ve esprili.

Ve bana yeterince benziyor.

Ve düşünceli.

Bir yıldan daha uzun bir süre önce flört atıklarıncaında son turumu atarken tam da çıkmak istediğim tipte bir adamdı. O zaman neden Trevor gibi biriyle tanışmadım ki? Bunun yerine, karşı cinsle kahve içme maceralarım, randevu öncesi ve sonrası bana takıntılı bir şekilde mesaj atan, bir kez bile tam bir kelime kullanmayan bir adam, gıdıklamanın büyük bir hayranı olduğunu itiraf eden bir başkası (randevu, gıdıklayan mı yoksa gıdıklanan mı olduğunu öğrenmem için yeterince uzun sürmedi) ve son olarak randevumuzu egzersiz rutininin ve tahvil piyasasının ayrıntılarını paylaşarak geçiren kaslı, kaslı bir bankacıdan oluşuyordu. Hangisinin daha sıkıcı olduğundan emin değilim, bench press yaptığı ağırlık miktarı mı yoksa yatırdığı para miktarı mı?

Ama Trevor yok.

Tek bir tane bile.

Ve şimdi bu son derece normal adam hayatıma giriyor, ne bir penis resmi, ne bir fetiş, ne de narsisistik bir kemik var.

Yüzümde aptal bir gülümsemeyle ona cevap yazıyor *olmalıydım*. Yatağımda bağdaş kurmuş, aynı derecede esprili ve tatlı bir cevap yazarken mutlulukla sırtıyor olmalıydım. E-postasını Penny ve Nicole ile paylaşmalı, her bir kelimeyi öve öve bitirmeliyim.

Onun yerine, midem çalkalanıyor. Böyle hissetmek istemiyorum.

Birkaç derin nefes alarak kendimi merkeze almaya çalışıyorum. Masaj odamı hayal ediyorum ve yağın yağmurun hafif pıtırıklarını duyuyormuş gibi yapıyorum. Yanlış bir şey yaptığıma dair garip hissi yok etmesine izin veriyorum.

Yapmadım. Öyle mi?

Bu sabah posta odasında olan şeyin bu e-postayla hiçbir ilgisi yok, ya da tam tersi.

Dolabımın kapağının arkasındaki aynaya yönelip bu akşamki Kızlar Gecesi için kıyafetimi kontrol ediyorum: kot pantolon, tek omuzdan sarkan zümrüt yeşili bir üst ve bir çift gümüşü topuklu ayakkabı

Gabriel ile birlikte geçen ay Paris'e gittiklerinde Penny'nin benim için aldığı ayakkabılar. "*Quarante-et-un*," dedi Penny heyecanla, ayakkabıları bana sunarken benim ayakkabı numaramı ifade eden Fransızca kelimeyi kullanarak. "Paris'te bir sürü 41 numara ayakkabı var ve ben de bunlara karşı koyamadım."

Aynada parlak ayakkabıları değerlendirirken, Tyler'ın onlara vereceğı tepkiyi hayal ediyorum. Gözlerinin topuklara takılıp kalışını, göğsünden yükselen gırtlak hırıltısını, beni duvara doğru itişini, iine hapsedişini ve kulağıma bu ayakkabılardan başka bir şey giymezken bana yapmak istedikleriyle ilgili ateşli, müstehcen sözler fısıldayışını.

Elim karnımın üzerinde geziniyor, sonra aşağı, aşağı. Vücudumu bir ısı patlaması kaplarken gözlerim kapanıyor. Daha sonra ne olacağını hayal ederken bacaklarımın arasında bir nabız atıyor. Tüm gece fantezilerim aniden heyecan verici bir şekilde gerçek gibi geliyor.

Sanki olabilirlermiş gibi. Sanki *olacaklarmış* gibi. Parmaklarım kıyafetlerimin üzerinden aşağıya doğru iniyor. Dudaklarımdan bir nefes geçiyor ve şok edici bir şekilde, sadece bu kısacık görüntüden bile tahrik olduğumu fark ediyorum.

O kadar tahrik oldum ki, yine kendime dokunmak üzereyim.

Toparlan.

Gözlerimi açıyorum ve sanki fantezileri savuşturabilecekmişim gibi burnumun kenarını sıkıyorum. Eski sevgilimle aramızdaki şey sadece fiziksel, değil mi? Kelebekler ve karıncalanmalar. Cızırtı ve kıvılcım. Benim numaramı bilen bir adam. Ona olan ilgim, bir çift ayakkabıya duyduğum şehvet gibi.

Hepsi bu
kadar.

Daha fazlası
değil.

Bundan daha fazlası olamaz.

Telefonum yatağımanın üzerinde titriyor.

Adımlarımı hızlandırıp telefonu aldım ve kızlarımdan gelen bir grup mesajını açtım. Nicole peruk dükkanına gittiğini söylüyor. Penny de

birkaç dakika gecikeceğini söyledi. Ben de aceleyle yolda olduğumu .

Bilekliğimi kaptığım gibi telefonumu iine sokuyorum ve şehir merkezine giden bir metroya binerken Trevor'ın mesajını görmezden geliyorum.

Daha sonra yazarım.

Trende sürekli ayakkabılarıma bakıp hayal kuruyorum.

Tyler

Yo-yo geniş bir daire çizerek yükseliyor, dönüyor ve geri iniyor. Carly ikinci numarasını yaparken havayı yumrukluyorum.

Ciyaklayarak parka atlıyor.

"Dünyanın etrafında! Başardın." Avucumu kaldırıyorum ve o da avucunu avucuma vuruyor. "Kim sallıyor?"

Kıkırdıyor ve kendini işaret ediyor. ""

"Kesinlikle yapıyorsun."

Hafta başında, köpek yürüyüşünde ustalaştı. Evet, ona bir sürü yo-yo numarası öğreteceğim. Candy Crush ve Pokémon Go dünyasında şok edici, ama telefon ya da pil içermeyen her türlü şeyi yapıyoruz. Ben eski kafalı bir amcayım. Hayatı boyunca ekranlara bakmak için bolca vakti olacak ama bu benim gözetimimde olmak zorunda değil.

"Sen yo-yo ustasısn," diyorum ona.

"Bana biraz daha öğretebilir misin?"

"Kesinlikle."

Ona yo-yo'nun ip boyunca nasıl yükseliyormuş gibi görüneceğini gösterdiğim asansör numarasını ele alıyoruz. Bu zor bir numara ve birkaç denemeden sonra kaya tırmanma duvarına tırmanmak istediğine karar veriyor, ben de onunla birlikte oraya gidiyorum ve tırmanırken arkasında duruyorum.

"İkinci sınıf nasıl gidiyor küçük hanım? Karmaşık cebir öğreniyor ve Shakespeare üzerine kompozisyonlar yazıyor musun?"

Mor bir tutamaktan bana bakarken gözlerini kısıyor. "Shakespeare kim?"

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Sadece tüm zamanların en ünlü şairi ve oyun yazarı. Ama yakında ona da ulaşacaksın."

"Büyük çarpma işlemini öğrendiğimi biliyor muydun?" diye soruyor duvardaki kırmızı tırmanma çukurunu tutarken.

"Bana daha fazlasını anlat."

Duvarı aşağı yukarı hareket ederken bana ikinci sınıf matematiği hakkında bilgi veriyor ve sekiz kere sekiz gibi *kolay* sayıları geçip on iki kere on altı gibi daha büyük sayılara nasıl geçtiğini anlatıyor ki bu bana bir ikinci sınıf öğrencisi için çok etkileyici geliyor.

"Matematikte ileri seviyedeyim," diyor zıplayıp ellerini kot pantolonuna silerken. "İkinci sınıf seviyesinin ötesinde."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?" "Öyle."

"Peki, on dört kere on üç kaç eder o zaman?"

Gözlerini kapatıyor ve parmağıyla hayali bir kara tahtaya çarpma işlemini söyleyerek bir şeyler çiziyor. "Yüz seksen iki," diyor gözlerini açtığında.

Onaylayarak başımı salladım.

"Öğretmenim anahtarın adımları takip etmek olduğunu söylüyor. Köşeleri kesmeyin ve acele etmeyin."

"Akıllı öğretmen. Bu hiç de kötü bir tavsiye değil. Aslına bakarsanız, hemen hemen her konuda harika bir tavsiye."

Parktan ayrılıp ailesiyle buluşmak üzere sokaklara doğru ilerliyoruz ve bir gün ünlü bir şair olursa ne tür şiirler yazacağı hakkında sohbet ediyoruz.

"Ve acele etmediğimden emin olurdum," diye ekliyor.

Delaney ile ne kadar zamanım olduğunu merak ederek zaman kavramına takılıyorum. Onu kazanmak için ne yapmam gerekecek? Bana kaç gün ya da gece verecek? Ama aynı zamanda neyi başarmaya çalıştığımı da merak ediyorum. Bazen yapmaya o kadar çok odaklanıyorum ki nedenini her zaman düşünmüyorum. Eski halimize geri mi dönmek istiyorum yoksa tamamen yeni bir şeye mi başlamak istiyorum?

Ve en önemli soru da şu: Onu tekrar incitmeden bunları nasıl elde edebilirim?

Clay ve Julia ile öğle yemeği için bir kafede buluştuğumuzda, Carly babasının kucağına tırmanıyor ve kollarını ona doluyor. Babası onun yüzünü okşuyor, ardından Carly annesinin yanağına bir öpücük konduruyor.

Daha sonra, yemek bitip Julia ve Carly tuvalete gittiklerinde, masada sadece Clay ve ben kaldık.

Gözleriyle buluştum. "Haklıydın."

"Genelde öyleyimdir. Ama bu sefer ne hakkında?"

"Beni Delaney'e iten şey pişmanlıktı. Sadece merak değil. Sadece olasılıklar değil."

Bilerek başını sallıyor. "Öyle olabileceğini düşündüm."

"Onunla ilişkiyi bitirdiğimden bir pisliktim. Pişmanım. Ve onu geri istiyorum."

Bir elini kaldırıyor. "Önce bir soru. Seni harekete geçiren şey hâlâ pişmanlık mı?"

Bu sabah posta odasında, parkta ve dün gece barda yaşadıklarım aklıma geldi. Evet, pişmanlığımı kabul ettim, ama bu çok iyi bir şey. Pişmanlık sizi değiştirebilir. "Bu, ama bu

Ayrıca daha fazlası. Daha derin bir şey." Göğüs kemiğime dokunuyorum. "Burada bir şey var."

Adını ben koymadım. Henüz değil. Bunun yerine, ona geçen hafta neler olduğunu hızlıca özetliyorum. "Bana bundan sonra ne yapacağımı söyle," diyorum, onun içgörüsüne ihtiyaç duyarak. Adam daha yaşlı, daha bilge, daha zeki.

Clay derin derin kıkırdıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Onu geri kazanmak için ne kadar zamanın var?"

"Asıl soru bu. Aslında bilmiyorum."

Dirseklerini masaya koydu ve gözlerimin içine baktı. "Bak, bir yol haritası yok. İzlenecek bir dizi talimat yok. Kadını daha önce incittin ama o sana bir şans daha veriyor gibi görünüyor. Şununla başlayalım: Götlük yapma. Dünya hıyarlarla, bencil piçlerle ve çok fazla erkek çocukla dolu. Bir de o kadar bencil adamlar var ki, acaba şımartılarak mı büyütüldüler diye merak ediyorsunuz ve bir de kendi kışkırtıcılarını bile silemeyecek kadar omurgasız adamlar var."

Ürperiyorum ve o da koyu renk gözlerindeki o yoğun bakışla beni işaret ediyor. "Sen bunların hiçbirisi değilsin, Tyler. Sen bir erkeksin ve bir erkek gibi davranıyorsun. Bugün çoğu erkeğin unuttuğu bir numaralı kural şudur: Pislik olma. Dünya pisliklerle dolu. Erkek ol."

Delaney

Nicole kaldırım taşları boyunca yürüyor, önümde duruyor ve Greenwich Village'daki Jen ve Dena'nın Peruk Mağazası'nın önünde bana hançer gibi bir bakış fırlatıyor. Cüce cin yeşili bob kesim bir manken kafası, kırpışmayan gözlerle bize bakıyor.

Nicole ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kendiniz için ne söyleyeceksiniz küçük hanım?"

"Yeni ve eğlenceli bir peruk mu arıyorsunuz?" En yakın arkadaşlarımdan birinden gelecek bir kırbacı savuşturmayı umarak çekingen bir şekilde teklif ediyorum.

Penny benim takımımda olduğu için tek kurtarıcım sayıca çokluk olacak. Ama o henüz burada değil ve vitrindeki bu cisimsiz kafalar beni Nicole'ün öfkesinden kurtaramayacak. Sözlü kırbaç için kendimi hazırlıyorum.

Yeşil gözleri kısıldı. "Neden *iki* peruk aldığımızı konuşalım." Ayak parmağını kaldırırma vuruyor, deri çizmesi hayal kırıklığı ritmiyle vuruyor. "Eee?"

"Peki, ne?"

Ağzını sonuna kadar açıyor ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Sırıttıyorum. Nicole nadiren suskun kalır. Ama bu diyalog kopukluğu uzun sürmez. "Yapman gereken ciddi bir açıklama var." Omzumu dürtüyor. "Bir içki nasıl sabah koşusuna ve sonra da başka bir randevuya dönüştü? Peruk alışverişi yapmamız gereken bir randevuya?"

Sorusunu kolayca yönetilebilir parçalara ayırıyorum. "Her sabah koşmaya çalışıyorum ve senin sabah altıda başlamaya alerjin var. Tyler da benimle geldi, sonra parkta bir müşteriyle karşılaştık ve bizi partisine davet etti."

Evet, işte. Suçu Gigi'ye at.

Nicole oflayıp pufluyor ve bana azarlayan bir parmak sallıyor. "Tek yapmaya çalıştığım seni incinmekten korumakken, şimdi de daireler çizerek konuşmaya çalışıyorsun."

"*Nicole*," diyorum ağlamaklı bir sesle. İyi niyetli olduğunu biliyorum. Kızgın olmasının tek nedeninin süper koruyucu, anne ayı, yavrularına yaklaşan herkesi kesen bir tavırla beni kollaması olduğunu biliyorum.

Bir iç çeker ve sonra yumuşar. "'Laney-kızım, eski sevgililer kötü haberdır. Yatakta aklını başından alsa bile eski sevgilinle asla tekrar bir araya gelmemen için en önemli beş nedeni sana hatırlatmama gerek var mı?'"

Son köşe yazılarından birinin başlığı buydu. Okudum ama ezberlemedim. Gerçi ezberlememe de gerek yokmuş gibi görünüyor, çünkü işaret parmağını kaldırıyor ve içimden bir ses bu beşliyi çok iyi bildiğini söylüyor.

"Bir numara. Bir sebepten dolayı ayrıldınız." Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Ellerimi uzatıyorum, bu kadarını kabul ediyorum.

"İki numara." İki parmağıyla sayıyor. "Seni orospu çocuğu gibi incitti."

Dudaklarımın kenarını kıvırıyorum. "Köşe yazınızda *orospu çocuğu* dediğinizi sanmıyorum."

Sanki bu kadını teknik olarak yakalayabilirmişim gibi. Ama hey,
de yapmalıyım
ne.

"İnternette yazıyorum. Emin ol 'orospu çocuğu'nu kullandım ve eğer
kullanmak zorunda kalırsam
'orospu çocuğu' da diyeceğim."

Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Karanlık bir sokakta seninle
karşılaşmak istemezdim."

"Aynen öyle. Krav Maga'yı biliyorum. Üç numaraya geçelim.
Genellikle yeni kötü alışkanlıkları olur ve yenileri eskilerinden bile daha
iğrenç olabilir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ciddi misin? Bu bir sebep mi?"

Başını sallıyor. "Ya şimdi yatağı işgal ederse? Ya ayak tırnaklarını
senin önünde keserse? Ya kirli çoraplarını toplamanızı beklerse?" Bu
olası iğrenç davranışlar geçidinin dehşetini vurgulamak için yüzünü
buruşturuyor. "Geçirir mi? Dişlerini mi karıştırır? Zamanında mesaj atmaz
mı? Dolap kapaklarını açık bırakır mı? Su şişesini sinir bozucu bir şekilde
emer mi?"

Ona deliymiş gibi bakıyorum. Çünkü, cidden mi? "Dolap kapaklarını
açık mı bırakıyor? Bu bir şey mi?"

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Bu hiç başına geldi mi? Çünkü tam bir
cehennem. Omuz çürükleri. Tokatlanmış gözler. Çizilmiş şakaklar. Sanki
kötü elfler evinize bubi tuzağı kurmuş gibi."

Kalçamı gökkuşağı rengine bir kafanın bana baktığı mağaza vitrinine
yaslıyorum. Nicole'ü işaret ediyorum. "Bunun birinin sana yaptığı bir şey
olabileceğini hissediyorum."

"Ve bu beni delirtti," diyor başını tutarak.

"Nicole, bunları herkes yapabilir. Neden eski bir sevgiliyle bu kadar
sinir bozucu olabiliyor?"

"Demek istediğim tam olarak bu. Her şey, kelimenin tam anlamıyla her
şey" -elini havaya kaldırarak vurgulu bir şekilde vuruyor- "eski sevgiliyle
daha can sıkıcı oluyor. Her şey artar, özellikle de kötü alışkanlıklar. İkinci
bir sevgilinin doğası bu.

Şans. Sen ona zaten ilk şansı verdin. İkinci seferde her şey stereo olacak."

"Tyler daha önce hiç böyle şeyler yapmamıştı. Dolap kapaklarını çılgınca sallamıyor ve şişeleri höpürdetmiyordu. Bu yüzden alışkanlık meselesine girmeyeceğim."

Ofluyor. "Dört numara. Seks farklı olabilir."

gülüyorum ve başımı sallıyorum . "Bu bir değil bir sorunu.

Her neyse."

Beni takip ediyor, cama doğru yaklaşıyor ve bir elini ekrana dayayarak ateş püskürüyor. "Onunla yatmadın."

"*Penetrasyon* söz konusu değildi," diyorum ve sonra elimi ağzıma kapatıyorum. "Oops. Bir dakika. Vardı." Parmaklarımı sallıyorum.

"Seni pis kız," diyor ama dudakları seğiriyor ve bir gülümsemeyi dizginlediği belli oluyor.

Kaşlarımı oynatıyorum. "Ayrıca, penetrasyon öncekinden bile daha iyiydi ve bu da bir şey söylüyor."

Burnundan tekrar nefes alıyor ve yarık gözlerinin arasından bakıyor. "İyi, seni şanslı kaltak. O zaman bu nasıl? Beş numara. İkiniz farklı şeyler istiyorsunuz."

Çürütecek bir şeyim yok. İtiraz edemem çünkü cevabı bilmiyorum. O farklı şeyler isteyebilir. Ben de isteyebilirim. Benden başka ne istediğini henüz bilmiyorum. Tyler beni yoğun bir şekilde istediğini gösterdi ama bu ne anlama geliyor? Bir zamanlar planladığımız türden bir gelecek mi istiyor, yoksa sadece arada sırada geceyi birlikte geçireceğimiz birini mi? Bir kız arkadaş mı, bir oyun arkadaşı mı, yoksa bir eş mi istiyor? Daha da ötesi, ben ondan ne istiyorum? Elbette, bir hafta içinde bir partiye gitmeyi kabul ettim. Ama peruk alıp takarak kendimi neye açıyorum? Partiden sonra ne olacak ve ben buna hazır mıyım?

Ziller hafifçe cama çarpıyor. Otuzlu yaşlarında bir çift kadın tökezleyerek dükkândan çıkar. Ama bu eğlenceli bir tökezleme, kız arkadaşların gülerek ve kollarını birbirlerine dolayarak yaptıkları türden bir tökezleme. Kadınlardan birinin saçı çilek sarısı, diğerininki ise omuz hizasında limon sarısı. Neden peruk taktıklarını belli belirsiz merak ediyorum. Eğlence için mi? İhtiyaç için mi? Bir parti için mi? Ama onlar yanımdan geçip giderken cevap belli değil.

Tıpkı Tyler ve benim cevabım gibi.

Nicole'e dönüyorum. "Farklı şeyler istiyor olabiliriz ama ben onun ne istediğini bilmiyorum. Ve daha da önemlisi, ben henüz ne istediğimi bilmiyorum. Aslında partiye bu *yüzden* evet dedim. Bunu anlamaya çalışmak için," diyorum, artık açıkça konuşarak. Alay etmek ya da zor zamanlar geçirmek yok, sadece gerçekler.

Nicole koluma uzanıyor ve elini yumuşak bir şekilde kolumun etrafında . "Ne istediğini bilmek çok zor." Sıkıyor. "En zor şey bu, değil mi?"

"Ve bu riski almaya değip değmeyeceğini bilmek için."

"Dışarıda delilik var," diyor ve kolunu bizim dışımızdaki her şeyi kapsayan bir kavis çizerek süpürüyor, sanırım. "Hepsi aynı anda çöp, delilik ve sihirden oluşan büyük karmaşık bir deniz ve bazen birini diğerinden ayıramıyorsunuz."

"Çöp, delilik ve büyü mü?" Kaşlarımı çatıyorum ve gülüyorum. "Online, Snapchat, Plenty of Fish, sexting, dick pic, artık ne olduğu belli olmayan dünyada flört ve çiftleşme üzerine bir sonraki yazınız bu mu?"

"Belki de öyle olmalı. Ama zaten yaptığım işin temelinde de bu var; boktan denizde gezinmek ve flört etmek." Gemisinin güvertesinden dalgaları kontrol ediyormuş gibi gözlerini avuç içiyle gölgeliyor.

"Kaptan Nicole, hay hay."

Gözleri sokağın sonuna kayıyor ve bize doğru yürüyen çiftte takılıyor. Penny el sallıyor. Sevgilisi Gabriel onun yanında. Uzun boylu ve zayıf, uzun saçları ve dövme kolları var. İkisi mükemmel bir çift. Adam onun için deli oluyor, kadın da onun için.

Nicole omzumu dürtüyor. "Ama daha bitirmedim. İşte son nokta - insanlar değişmez."

Kanıt olarak Penny ve adamını gösteriyorum. "Penny Gabriel'le birlikte. O değişti."

"Onların hikayesi farklı. Kader araya girdi ve birbirlerini görmelerini engelledi."

Ben cevap veremeden, söz konusu çift yanımıza geldi. Her zaman sofistike bir Avrupalı olan Gabriel önce Nicole'e sonra da bana yanaklarından öpücükler kondurdu.

Onun klas tarafına bayıldığımı inkar edemem. O da öyle, çünkü Penny'yi göz kamaştırıcı bir şekilde mutlu etti. Bu yüzden benden altın yıldız alıyor. "Gabriel, bana bir şey söyle. İnsanlar değişir mi?"

Kıkırdıyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor. "Tabii ki öyle."

Nicole ona şüpheli bir bakış atar ve Gabriel *kim ben* dercesine elini göğsüne koyar. "Ben değiştim. Yirmi dört yaşındaki aptal değilim."

Nicole gözlerini devirir ve parmaklarını sallayarak onu reddeder. "Diskalifiye oldunuz. Yoluna git."

"Aslına bakarsanız, gideceğim. Restoranıma gidiyorum. Sevgili nişanım için lezzetli bir tatlı hazırlayacağım." Gözlerini Penny'nin üzerinde sahiplenici bir şekilde gezdiriyor. "Yıllar önce de onun için yapacağım bir şeydi, şimdi de yapıyorum. Belki de bazı şeyler değişmiyordur." Göz kırıyor ve Penny'ye veda öpücüğü veriyor.

Penny bize döndü. "Bu gece dışarı çıktıktan sonra eve döndüğümde bir şeyler yememi istiyor."

Mutlu bir şekilde iç çektim. "O çok tatlı."

"Ve seksi," diye ekliyor, gözlerinde yaramaz bir parıltıyla. Dükkânı işaret ediyor. "İçeri giriyor muyuz kızlar? Yoksa bütün gece vitrindeki cüce cin peruğuna mı bakacağız? Bu arada, eğer Tyler'a o peruğu taktırabilirsen, sonsuza kadar içki ısmarlayacağım ve daha da fazlasını."

Kapıyı çekip açıyorum. "Cüce cinlerin saçları kızıl değil mi? Daha çok Neşeli Yeşil Dev peruğu mu yoksa Zümrüt Şehir peruğu mu?"

Nicole araya giriyor. "Ya da Kötü Cadı peruğu." Nicole parmağını çenesine vurur. "Hmm. Şimdi eski sevgiline istediğimiz peruğu taktırarak ona gerçekten işkence edebileceğimizi anladığıma göre, onunla bu randevuyu gerçekten onaylayabilirim." Nicole döner ve Penny'yi işaret eder. "Destegini çoktan kaybettiğimi biliyorum."

Penny kiraz kırmızısı saç modeliyle oynarken gülüyor. "Ben sadece senin daha -nasıl desek- sert duruşuna katılmıyorum."

Nicole uzun sarı bir peruk görüyor. "Her zaman siz sarışınların daha eğlenceli olup olmadığını görmek istemişimdir," diyor bana, sonra da mağaza çalışanına deneyip deneyemeyeceğini soruyor. Kadın perukların altındaki saçlarımızı örtmek için bize ince naylon başlıklar getiriyor. Nicole sarışın saçlarını ayarlarken, "Bakın, insanlar değişebilir mi bilmiyorum. Sadece endişeleniyorum. Biliyorum hepiniz benim çok zor biri olduğumu düşünüyorsunuz-"

Penny işaret parmağını şakağına koyarak, "Tanrım," diye araya giriyor. "Neden biri böyle düşünsün ki?"

Nicole iç geçirir. "Ve sert sevginin uygulayıcısı olduğumu inkar etmiyorum. Ama gerçek şu ki, bu on yılda flört etmenin tehlikelerine, tuzaklarına ve çukurlarına tanık oldum ve iyiden çok daha fazla kötü ve çirkin gördüm. Delaney'nin incindiğini görmek istemiyorum ve erkeklerin değişebileceğine de inanmıyorum."

Aynaya bakıyor, kaküllerini aşağıya doğru çekiyor ve etrafında dönerek bize yeni görünümünü gösteriyor.

"Ama saç modelleri kesinlikle değişebilir," diyorum. "Ve sarışın olarak iyi görünüyorsun."

Penny yeni ateş motoru modeliyle oynuyor ve aynada bakışlarımızı karşılıyor. "Ama bakın, insanların değişebileceğini düşünüyorum. Belki de hayvanlarla çalıştığım içindir ama beni dinleyin. Bir hayvan sahiplenmenin bir insan için neler yapabileceğini gördüm. Kalpleri nasıl yumuşatabileceğini, öncelikleri nasıl değiştirebileceğini ve sizi başka bir canlıyı neredeyse o canlının sizi sevdiği kadar koşulsuz seven birine nasıl dönüştürebileceğini gördüm."

Bir kolumu omuzlarına doluyor ve sıkıyorum. En iyi arkadaşımın köpek sever kalbine bayılıyorum. "Haklısın."

Nicole, Penny'nin gözlemini tartıyormuş gibi başını öne arkaya eğiyor. Sonra sessizce, "Bu doğru," der.

"Neden Delaney'nin kendi başına öğrenmesine izin vermiyoruz?" Penny yansımanın içinden bize soruyor. "Onunla dışarı çık ve ne kadar değiştiğini gör."

Safir mavisi peruğumu düzeltirken, Penny'nin Tyler hakkındaki sorularını düşünmekle kalmıyorum. Onları kendime çeviriyorum. Elbette, onun nasıl farklı olduğunu bilmek istiyorum, ama bunun işaretlerini zaten görüyorum. Benim de bilmek istediğim şey şu: *Ben* nasıl değiştim?

Daha iyiye doğru değiştiğimi düşünmek istiyorum. Kariyerimi hukukun keskin uçlarından masajın daha huzurlu dalgalarına kaydırmamın beni daha iyi bir insan yaptığına inanmak istiyorum. Ama öyle mi oldu? Kalbimin köşesine bir çakıl taşı saplandı. Sinir bozucu ve hiç de hoş olmayan bu taş, Tyler'a kariyerimle ilgili değişimim hakkında tüm gerçeği söylemediğimi hatırlatıyor. Tyler bana karşı açıkça dürüst görünmesine rağmen, babamla yaptığım telefon görüşmesini ona tam olarak açmadım.

Bu detayı onunla paylaşmam gerekiyor mu? Ondan korkunç bir şey saklamış değilim.

Ama yine de, o zaman ona tüm gerçeği söylemedim ve şimdi de söylemedim. Neden kendimi tuttuğumu biliyorum - eğer her şeyi paylaşmazsam tam olarak incinmeyebilirim. Bazı parçalarımı sadece kendim için saklayarak onları incinmekten koruyabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor.

Bunun doğru olmadığını biliyorum.

Kendimizi incinmekten, kırık kalplerden, zarar görmüş sevgiden asla koruyamayız.

Ancak hayatlarımızı farklı bir şekilde yaşamayı deneyebiliriz.

İnsanlar değişecekse, önce kendime bakmam gerektiğinden eminim. Bu benimle başlamalı.

Parmaklarımı mavi saçlarımın arasında gezdirirken, ona neden hukuk fakültesine gitmediğimin tüm hikâyesini anlatacağıma yemin ediyorum; babamın sözlerinden -geleceğimi bambaşka bir yöne sürükleyen sözlerinden- bahsetmekle tüm zırhımı çıkarıyormuşum gibi hissetsem bile.

Tyler'la bu şans sadece romantik bir şans değil. Geçmişle yüzleşmek ve gelecekle başa çıkmak için bir fırsattır.

Çenemi kaldırıyorum ve arkadaşlarıma bakıyorum. "Bir hafta. Bir hafta vereceğim."

Penny çığlık atıyor ve alkışlıyor. Nicole ciddiyle başını sallıyor ve sonra kolunu bana doluyor.

"Grup kucaklaşması," diyor Nicole ve hepimiz katılıyoruz, farklılıklarımızı bir kenara bırakıp bir araya geliyoruz.

Aşk hayatıma zıt yönlerden yaklaşıyor olabilirler, ama sonuçta her kızın arkadaşlarından istediği şeye sahibim - dayanışma. Arkadaşlarımda bu kadar çok söz sahibi olması belki tuhaf, belki biraz kontrolcü. Ama onlar benim ailem, kız kardeşler kadar yakın ve onlara aynı derinlikte, her zaman benim için orada olan bir şekilde ihtiyacım var. Biz

Birbirimizin hayatına çoğu kişiden daha fazla burnumuzu sokuyoruz ama bunu sevgimizden yapıyoruz.

Onlarıñki asla terk edeceğinden endişe etmediğim bir aşk. Bu yüzden onlar benim yakın çevrem. Bu yüzden benim koşulsuz güvenime sahipler.

"Bir hafta," diye yineliyor Nicole. "Benim tam desteğime sahipsin. Ama haftanın sonunda karar vermelisin. Ona daha fazla zaman vermeye devam edersen, kalbini kırması için ona anahtarları vermiş olursun ve bu konuda bana güven - ikinci kez kırılan bir kalp sadece iki kat daha fazla acıtmaz. Acı katlanarak artar."

İnsanlar her zaman birbirlerinin kalbini kırmanın anahtarlarına sahiptir. Bir hafta, bir yıl, bir ömür fark etmez. Sevdiklerimizi her zaman incitebiliriz. Yine de benden neden akıllı olmamı istediğini anlıyorum ve bu zaman sınırı konusunda onunla aynı fikirdeyim. "Bir hafta veriyorum." Sonra ses tonum hafifliyor ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Bir haftanın ne zararı var?"

İkisi de cevap vermiyor ve umarım kendi soruma zor yoldan cevap vermem.

"Ne olursa olsun burada olacağız." Nicole omzumu kavlıyor, sonra fısıldıyor: "Özellikle de hafta sonunda Trevor'ı gerçekten istediğine karar verirsen."

Gülüyorum. "Evet, Trevor hakkında ..."

Nicole kaşlarını çattı. "Peki ya o?"

Arkadaşlarımdan son gelişmeler hakkında bilgi alıyorum, bu arada eski erkek arkadaşım için mükemmel bir peruk buluyoruz. Perukları satın alıp kanvas bir çantaya koyduktan sonra kızlar gecesine gidiyoruz ve ben insanların değişip değişemeyeceğini düşünürken dansın, içkinin ve arkadaşılığın tadını çıkarıyoruz.

Annemi ve babam gittikten sonra ne kadar güçlü olduğunu düşünüyorum. O her zaman güçlü bir kadındı, ancak tek başına bir ebeveyn olduğunda bu temeli sağlamlaştırmak zorunda kaldı.

Biz. Bu da değişimdir - özünüzü yoğunlaştıran türden bir değişim. Kardeşimi düşünüyorum da, babası terk ettikten sonra okulu asan, berbat bir ergene dönüşmesi ne kadar kolay olurdu. Bunun yerine, derslerine iki kat daha fazla çalıştı ve benim gibi üniversiteden burs kazandı.

Değişmek zorunda kaldık.

Ama sadece başka seçeneğimiz olmadığında mı değişiriz? Bir fay hattı hayatlarımızı *öncesi* ve *sonrası* olarak ikiye ayırmıştı ve eski benliklerimizden sıyrılmamız gerekiyordu. Eski bir aşkı geri kazanmak isteyen erkekler ve kadınlar derin ve gerçek bir şekilde değişmeyi seçebilirler mi?

Bunun cevabını bilmiyorum ama sabahı, önceki geceyi, hafta başındaki masaj masasını ve telefon görüşmelerini geri sardığımda, Tyler ve benim bir beherin içinde temas halinde yanan iki elementten daha fazlası olduğumuzu biliyorum.

Biz fiziksel olandan daha fazlasıyız.

Pek çok nedenden ötürü birbirimize kenetleniriz. Tarih, duygu, bağlantı, saygı, ihtiyaç ve anlayış nedeniyle.

Bir zamanların büyük aşkı yüzünden.

Ve şu anda olduğu kişi, bugünlerde birlikte vakit geçirdiğim adam yüzünden.

İşte bu yüzden gecenin sonunda, evin yolunu bulup yatağıma yerleştikten sonra Trevor'a cevap yazıyorum.

Sevgili Trevor,

Seyahatiniz kulağa harika geliyor ve harika vakit geçireceğinizi biliyorum. Harika bir randevu geçireceğimizden emin olsam da, daha başlamadan iptal etmem gerektiğini bilmenizi isterim. Son birkaç gündür

Günler sonra, biz dışarı çıktıktan sonra, biri hayatıma geri döndü ve ben de orada ne olduğunu keşfedeceğim. İkinizi de oyunda tutmak adil olmaz.

İşte bu yüzden, onunla bir şans vermeden önce bu e-postayı göndermem gerekiyor. Bahse girmek için harika bir adam olacağını ve birini gülünç bir şekilde mutlu edeceğini bilmeme rağmen, bahislerimi korumak yerine, teşekkür etmeli ve hoşça kal demeliyim.

*En iyi
dilekleri
mle,
Delaney*

Gönder tuşuna bastıktan sonra kalbimdeki taş küçülüyor, daha az yer kaplıyor. Söyleyecek ve yapacak daha çok şey var ama önemli bir adım attım.

Trevor'a açık açık söyledim. Ben de aynısını kendime yapmalıyım. Eski.

Ertesi sabah telefonum bir sürü notla çaldı. A Trevor'dan dürüstlüğüm için teşekkür eden tatlı bir cevap. Tyler'dan öğle yemeği için müsait olup olmadığımı soran bir Facebook mesajı. Ve Joe Thomas'tan babamın artık Vancouver, Kanada'da yaşadığını, hala evli olduğunu ve kısa süre içinde bana bir e-posta ve telefon numarası vereceğini söyleyen bir e-posta.

Adresi istiyor muyum diye soruyor?

Sinirlerim derimin üzerinde kayıyor. Bir yapıyorum, bir yapmıyorum. İstemiyorum ve istiyorum. Ama adresini bulursam, Google'da tekrar tekrar arayacağımı da biliyorum.

Joe'ya bekleyeceğimi söyledim. Yıllardır bekliyorum.

Tyler ile plan yapıyorum ve en mantıklı olan şeyi yapıyorum.

Onu umutsuzca istediğim için, henüz onunla yatmamaya karar verdim. Değişebileceğimi kendime kanıtlamak için.

Tyler

Evet diyor.

Aynen öyle.

Sadece öğle yemeği diye ekliyor ve ben de ona takla atan bir patlıcan GIF'i gönderiyorum, çünkü neye ihtiyacı olduğunu anlıyorum - sadece *öğle yemeğine*. Hâlâ tek ortak noktamızın posta odasındaki karşılaşmanın sıcaklığı olmadığını bilmek istiyor. Aramızdaki tutku tartışılmaz ama bundan daha fazlası olduğumuzu bilmek istiyor.

Seksenli yıllarda bir kaldırım kafesinde pestolu enginarlı sandviç ve patates kızartması yerken bana arkadaşlarıyla dans ettiği gecenin ayrıntılarını anlatıyor.

"Bir dans maratonuna katılabilirdik, öyle görünüyordu."

"Macarena yaptınız mı?"

"Bütün gece boyunca."

"Conga hattına ne dersiniz?" Sandalyemde hareketleri göstererek soruyorum.

Başını sallıyor. "Sonra da kare dansı yaptık."

"Umarım kovboy çizmelerini giymişsindir."

Başını iki yana sallıyor. "Gümüş topuklu ayakkabı giymiştim," diyor garip bir şekilde utangaç bir gülümsemeyle. Sonra gözlerimle buluştuğunda o kadar da utangaç değil ve "Ve aklıma sen geldin" diyor.

Boğazımı kurutan görüntüler gözümün önünden geçiyor. İnliyorum, sonra tavuklu sandviçimin bulunduğu tabağa doğru eğilip sert bir sesle ona "Bunu duymak hoşuma gitti. Dün gece ben de seni düşündüm ve sonra düşünmekten çok daha fazlasını yaptım. Ayrıca kovboy çizmelerinin içinde çok seksi görüneceğinden de eminim."

Ertesi gün ödülümü aldım.

Bana kahvaltı için bir yer mesaj atıyor ve onunla orada buluştuğumda üzerinde kısa bir jean etek, kırmızı kareli kısa kollu bir bluz ve kovboy çizmeleri var.

Yanağına bir öpücük kondururken "Şimdi sik beni," diye mırıldanıyorum. O gülüyor. "Belki şimdi değil ..."

"Ama sonra?"

Omuz silkiyor ama bu jest, *göreceğimizi* söyleyen bir göz kırpmayla tamamlanıyor.

ve yumurta söyledim ama pastırma yoktu.

Garson gittikten sonra Delaney alnını bana doğru uzattı. "Pastırma yok mu?" Masaya doğru uzanıyor ve elinin tersini alnıma koyuyor. "Bugün kendini pek sıcak hissetmiyor musun?"

Gülüyorum. "Hayır. Harika hissediyorum. Sadece uzak durabileceğimi kanıtlamak istedim." "Kime kanıtlayacaksın?"

Karşımda oturan muhteşem kadını işaret ediyorum. Sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, yanakları sabah tazeliğinde ve pembe. "Sen."

Kahverengi gözleri ışıltıyor gibi. "Perhiziniz etkileyici ama domuz pastırması yerseniz beni gücendirmeyeceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım. "Alınmadığını biliyorum ve bunu takdir ediyorum." Delaney'nin yeme tercihleri her zaman kendisine göre olmuştur, başkalarına empoze etmeye çalıştığı bir şey değil. "Ama domuza domuz diyelim. Pastırma sizin için o kadar da iyi değil. Ve doğruyu söylemek gerekirse, belki de vejetaryenliğinizin bir kısmı bana bulaşıyor." İki elimi de kaldırıyorum. "Yüzümle hiçbir şey yapmıyorum demiyorum. Sadece azalttım demek istiyorum. Onsuz da hayatta kalabilirim."

Bir kaşı kalkıyor. "Emin misin?"

Boğuluyormuş gibi yapıyorum, sonra öksürüyorum, sonra da sanki son nefesim de tükeniyormuş gibi sandalyeye yığılıyorum.

Birkaç saniye sonra ayağa kalkıyorum ve bana yaşayıp yaşamayacağımı soruyor. "Zor olacak."

Peçetesini bana fırlatıyormuş gibi yapıyor. "Sahte pastırmayı sevmeyi öğreneceksin. Avokado ve marulla" diyor, sonra sanki bir fikir kök salmış gibi gözleri parlıyor. "Aslında bir gün senin için bir tane yapacağım. Sebzeli BLT'lerim muhteşemin altı tonu."

"Altı renk mi? Beş değil, yedi değil, altı mı?"

"Evet. Altı renk, tıpkı altı ayak parmağı gibi. Ve belki de dünyaca ünlü BLT'min altı tonunu da deneyimleyebileceksiniz."

"FLT demek istiyorsun. Fake-on."

Peçeteyi bir kez daha kucağına katlarken gülüyor, "İş dışında en çok ne yapmaktan hoşlanırsın?" Gözleri kuzeye doğru kayıyor. "*Bunun* dışında..."

"*Bunun* dışında kaya tırmanışı diyebilirim," diye cevaplıyorum. "Ayrıca rafting ve kano. Ve Dodgers'ın New York beyzbol takımlarının kışını tekmelemesini izlemeye gitmek."

"Bazı şeyler asla değişmez," diyor gülümseyerek. "Ve bazı şeyler asla değişmemeli."

Kadeh kaldırmak için su bardağını kaldırıyor, ben de benimkini onunkiyile tokuşturuyorum.

Ertesi gün, sabahın erken saatlerinde parkta bir koşuya daha çıkıyoruz. Beş milin sonunda Oliver'la karşılaştık. Rezervuarın kenarında geriniyordu.

"Nichols, nasıl gidiyor?" diyor en iyi Amerikan aksanı taklidiyle.

Onu omzundan alkışladım. "Biraz sola, çok teşekkür ederim." Delaney kıs kıs gülüyor ve ben de koşu arkadaşşıma dönüp tanıştırıyorum. "Delaney, bu Oliver. Benim şirketimde çalışıyor ve bazen Amerikalı gibi konuşuyor. Oliver, bu da sevgili Delaney. Üniversiteye beraber gittik."

Oliver dağınık siyah saçlarını alnından itiyor ve Delaney' gülümsüyor. Başını hafifçe eğerek elini uzatır ve üst kısmını öper. "Büyüledim," diyor bu kez düzgün aksanıyla.

"İtalya'dan geldiğini görüyorum," diye şaka yapıyor.

Oliver gülüyor ve beni işaret ediyor. "O bir kaleci."

Elini tutuyorum. "Amaç bu."

Oliver dikkatini tekrar Delaney'ye çevirir. "Onu koşu yolunda yok ettiğine inanıyorum?"

"Tozumu yediğinden emin olmak için elimden geleni yaptım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Tüm bu süre boyunca onun kışını izlemek zorunda kalmak korkunçtu."

Çarşamba günü, öğleden sonra bir kahve randevusu planladık. Columbus'ta bir kafenin önünde onu bekliyorum, güneş gözlüklerim takılı, başım öne eğik, telefonumdan e-postalarımı yanıtlıyorum.

Bir müşteriye cevap yazarken, yumuşak dudaklar yanağımda geziniyor. Tatlı ve lezzetli, omurgamda kıvılcımlar çaktırıyolar. Yazmayı bırakıyorum, telefonu cebime koyuyorum ve yanağını avucumun içine alıyorum.

Yüzünü bana çeviriyor, onu sokakta öpüyorum ve tüm kahve randevumuzu böyle geçiriyoruz. Kahvesiz ve öpüşerek.

Yürüyoruz, konuşuyoruz ve öpüşüyoruz, sanki dünyadaki tüm öpüşme türlerini uyguluyormuşuz gibi.

Sokak köşesi öpücüğü, dudaktan ısırık öpücüğü, sonra o kadar yumuşak bir dudak kilitlenmesi var ki. Her nasılsa, bu sonuncusu bile kemiklerimi ateşe veriyor.

Ama hiçbiri Yetmiş Sekizinci Cadde'de onu bir apartmanın önündeki sahanlığa doğru iterken verdiğimden daha fazla değil. Çenesini kavrayıp yüzünü tutarken o çok sevdiğim dudaklarına sert ve aç bir öpücük konduruyorum.

O kadar çaresizce inliyor ki, onu tırabzana sıkıştırmaktan ve daha acımasızca öpmekten başka çarem kalmıyor, dişlerimi kullanarak, dudaklarımı emerek, tadını yalayıp yutarak. Vücudu benimkinin içinde eriyor ve kolları boynuma dolanıyor. Her sesi ve iç çekişi bana bundan hoşlandığını söylüyor.

Ama hemen duruyorum çünkü saat ilerliyor ve saat dörtte bir konferans görüşmem var. "Bir an önce işe dönmem lazım. Sadece on dakikam daha var."

"Ben de öyle. Benim de işe dönmem gerekiyor." Bakışlarını kaldırıma indiriyor, sonra yukarı bakıyor. Karanlık arzu gitmiş. Onun yerine uzun zamandır görmediğim bir şey var. Bir geyik gibi görünüyor. Korkmuş görünüyor.

Yutkunuyor. Kahretsin. Lanet olsun. Hayır. Her şeyi bitirecek ve daha yeni başladılar. Beynim aşırı hızlanıyor, nerede yanlış yaptığımı bulmak için son birkaç günü gözden geçiriyor. Düşüncesizce bir şey mi söyledim? Dikkatsiz bir şey mi yaptım?

Parmağını gömleğimin yakasında gezdiriyor. "Bir hata yaptım."

Boğazım tıkanıyor şimdi. "Ne demek istiyorsun?" "Sana karşı tamamen dürüst değildim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne hakkında?"

Keskin bir nefes alıyor. "Bunu söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim ama geçen gün neden hukuk fakültesine gitmediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Bir an duruyor ve sonunda nefes alabiliyorum. "Tabii. Geçen Cumartesi koşuya gittiğimizde mi?"

"Evet. Hikayenin tamamını paylaşmadım. O zaman her şeyi nasıl anlatacağımdan ya da anlatmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. Ama benim için zor olsa da sana karşı açık olmak istiyorum."

Yüzündeki saçları tarayıp bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ne oldu meleğim?"

Çünkü bu neyse, üstesinden . Yani, sanırım yapabilirim.

"Münazara yarışmasının göz açıcı olduğunu söylediğimde, öyleydi. Ama hukuk fakültesine gitmek istemediğimi düşünmeye başlamıştım bile."

"Öyle mi? Ne zamandır?"

"Birkaç haftalığına. Babam beni aradı ve her şeyi yeniden düşünmeme neden olan bir şey söyledi. O zaman sana tüm detayları anlatmamıştım."

"Telefon görüşmesinden bahsettiğini hatırlıyorum. Neden bana detayları ?" Soruyorum, çünkü bu konu üzerinde daha önce çalıştığımızı sanıyordum - onun açılma ve umutlarını ve korkularını paylaşma mücadelesi.

"Dürüstçe söylemek gerekirse, kendini dışlıyordun. Mesafeliydin. Ama seni tamamen suçlayamam. Söylediği şeyler hakkında açılmak istemedim. Fikrimi değiştirdiği için tüm övgüyü ona vermek istemedim." İç çekiyor. "Haklı olmasına rağmen."

"Ne dedi?"

Nefes alıyor ve çenesini kaldırıyor. "Ona benzediğim için iyi bir avukat olacağımı söyledi. Çünkü her zaman kavga etmeyi sevmişimdir. Tıpkı annemle yaptığı gibi."

Yaltaklanıyorum. "Bu acıtmış olmalı."

Başını sallıyor. "Acıttı ve tamamen doğruydu. Tartışmayı seviyordum ama sonuçta olmak istediğim kişi bu değildi. Onun gibi olmak istemedim." Sesi titriyor. "Bu yüzden sana söylemedim."

Kaşlarını çattım. "Neden bana söylemedin?"

"Kimseye beni incitmesi için daha fazla güç vermek istemedim. Hayatımdaki erkeklere tüm bu çığ ve açıkta kalan yanlarımı sunmaya devam etmek ve onların çekip gitmelerine izin vermek istemedim."

Kalbim onun için acıyor - böyle hissettiği için. Ama haklı olduğu için de acıyor. Onu terk ettim. "Keşke o zaman bir şeyler söyleseydin. Ama sanırım bana neden açılmak istemediğini anlıyorum."

Düşünceli bir bakışla beni sabitliyor. "Muhtemelen bir fark yaratmazdı bile." Ses tonu kızgın değil, hüzünlü.

"Delaney," diyorum, keşke haklı olmasaydı.

"Öyle olsa bile mi?"

Derin bir iç çekiyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır ama bu sefer işleri farklı yapalım. Şimdi bana karşı açık olmanı istiyorum. Bana şüphelerini ve korkularını anlatmanı istiyorum." Omuzlarını sıkıca tutuyorum ki anlasın. Böylece onun yanında olmak istediğimi biliyor. Ve en azından sekiz yıl önce olan bir şey hakkında bile olsa kalbini ve zihnini anlamaya çalışabilirim. "Bana o sırada ne düşündüğünü söyle. Konuşmanın sana nasıl hissettirdiğini anlat."

Gömleğimin yakasıyla oynuyor. Gergin alışkanlığı. "Onun haklı olduğunu fark etmeye başladım ve kavga etmek istemedim. Tartışmak istemedim. Büyürken bunu çok fazla gördüm. Belki de beni ilk başta hukuka çeken şey buydu, ama sonra iyileştirmek istediğimi fark ettim, parçalamak değil. O zamanlar hukuk bana sadece bunu hissettiriyordu. Uzun bir tartışmaydı ve evim de böyleydi." Derin bir nefes alıyor. Bu onu ateşliyor gibi görünüyor. "Yeni bir yol istedim. Kendim için seçtiğim bir yol.

Ben. Ve son münazaraya girdiğimde, bu yüzden aydınlatıcı olduğunu söyledim. Bunun kendi geleceğim için gerçekten ne istediğime karar vermek için son şansım olacağını söylemişim. Sen kazandığında ve ben kaybettigimi umursamadığımda, hukukla işimin bittiğini biliyordum. Geçen gün parkta bana sorduğunda bunu sana söylemeliydim ... ama söylemedim."

Hava soğuk olmamasına rağmen titriyor. Keşke onun için her zaman bu kadar zor olmasaydı. Ama neden böyle olduğunu anlıyorum.

Başparmağımı çene çizgisinde gezdiriyorum. " değil. Bana şimdi söylediğin için teşekkür ederim." "O sabah koştuğumuzda aramızda neler olduğundan emin değildim. Ve bir şey söylemek istediğimden de emin . seni tekrar görecekim."

Kalbim hızlanıyor. "Beni tekrar görecekinden emin misin? Çünkü beni görmeye devam etsen iyi olur."

Bana şakacı bir şekilde vurdu. "Sen de emin olsan iyi olur. Çünkü seni görmeye devam etmek istiyorum, Tyler Nichols."

"Ve beni görecekisin. Ve benimle konuşmanı istiyorum. Bana güvenmeni.

için. Bunu istiyor musun?"

Keskin bir nefes alır. "İstiyorum."

Ve bir kez daha gülümsüyorum. Çünkü işte orada. Her şeyi saklamayacak. Günlerini kendini zırhla sararak geçirmeyecek. Burada olacağımı bildiği sürece zırhını çıkaracaktır. Alnına bir öpücük bırakıyorum ve orada oyalanıyorum. "Kalbinin benimle güvende olduğunu bilmeni istiyorum."

"Seninle güvende olmasını istiyorum," diye fısıldıyor. Geri çekiliyor ve bana utangaç bir bakış fırlatıyor. Sesi flörtözleşiyor. "Ama koşmaya gittiğimizde sana tüm gerçeği söylemediğim için bana kızgın olmadığına emin misin?"

Alay ediyorum. "Azıcık bile değil."

Parmaklarını şaklatarak "oh olsun" der gibi bir hareket yaptı.

"Utanç verici. Çünkü ofisinize gelip yalvarmaya hazırdım."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "*Yaltaklanmak* mı dedin?"

Delaney

Ertesi sabah dolabımı karıştırdım, ayakkabılarımı giydim ve Tyler'ın ofisine doğru yola çıktım.

Asansör onun katında çaldığında, elimi aceleyle bir araya getirdiğim kıyafetimin üzerinde gezdiriyorum. Dar siyah etek. Kısa kollu beyaz bluz. Topuklu ayakkabılar. Siyahlar ve beni 10 santim daha uzun gösteriyorlar.

Bu kadar yeter.

Geldiğimi bilmiyor. Ama dün öğleden sonra kaşlarını kaldırması ve gözlerindeki parıltı, bana yalvarmaya gelen beklenmedik bir ziyaretçiyle bir sorunu olmayacağını söyledi.

Resepsiyon görevlisi beni neşeli bir merhaba ile karşıladı. "Oliver Edgecombe'u arıyorum."

"Elbette. Burada kim var diyeyim?"

Ellerimi masasının üzerine koyuyorum, gözlerimi etrafta gezdiriyorum ve fısıldıyorum, "Ben Delaney, ama bunu bir sır olarak saklayabilir misin? Tyler'a sürpriz yapacağım ve Oliver'ın yardımına ihtiyacım var. Tyler'ın ona boyun masajı yapmak için burada olduğumu bilmesini istemiyorum."

Bu benim kılıfım. Oliver'ın boyun masajının neye dönüşeceğini bildiğinden şüpheleniyorum. Ama bu sabah yardımını istemek için onu aradığımda, önermeyi kabul etti. Tanrı onu korusun.

Holly gülümser. "Tabii ki."

Tyler'ın iş arkadaşını arıyor ve birkaç saniye sonra yakışıklı adam beni karşılamak için ofisin önüne geliyor. Planı gözden geçirdik ve bana başparmağıyla onay verdi.

"Sen bir bebeksin," diyor, göz kırparken boynunun arkasını ovuşturuyor. "Umarım bir gün seksi, kaslı bir şey beni ofisimde boyun masajıyla şaşırtır. Yakında bir gün, aklıma geldi de."

Gülümsüyorum. "Ben de senin için bunu umuyorum."

Resepsiyonist elini sallayarak araya giriyor. "Yoo-hoo. Ben de katılabilir miyim?"

"Elbette Holly." Oliver ona fısıldıyor ve mavi gözleri parlıyor. Beni fotokopi odasına götürüyor, içeri sokuyor ve kapıyı kapatıyor.

"Sürprizlere bayılırım," diyor Holly, sesinin tonu baş döndürücü. "Tyler seni gördüğüne çok sevinecek."

Bunu nasıl bildiğini merak ediyorum. "Öyle mi?"

Holly başını sallar ve sesini kısık tutar. "Senin için deli oluyor."

"Benden mi bahsediyor?"

"Evet. Birkaç kez. Hepsi iyi. Ayrıca, boynunu sürekli ileri geri uzatıyor."

Daha fazlasını sormak istiyorum ama zaten mutluluktan havalara uçacak kadar iyi haber almıştım. Oliver'ın Tyler'a ofisine gelmesini söylediğini duyduğumda başımı eğiyorum. Bu bir işaret. Holly fotokopi odasının kapısını açıyor, koridoru tarıyor ve bana işaret ediyor. Koridor boyunca Tyler'ın ofisini işaret ediyor, bir elini sırtıma koyuyor ve nazik bir itiş kakışla beni içeri yönlendiriyor.

"Kapıyı kapatayım mı?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım ve *evet, lütfen dedim.*

Kapanır kapanmaz gömleğimin üst iki düğmesini açıp bekliyorum.

Kalbim güm güm atıyor ve tenim . Heyecandan.

Umutla. Arzuyla.

"Bu iş sende dostum. Sen IP kralısın." Tyler'ın sesi koridordan yükseliyor ve yüzüme aptalca bir sırıtma yayılıyor. Meslektaşını övmesini sevmem delilik mi? Ama seviyorum. Onlara iyi davranmasını seviyorum. Onu şaşırtmaya yardım etmek istemelerini de seviyorum.

En da kapıyı açmak üzere olduğu için heyecanlıyım. Kapı kolu gıcırıyor ve sonra dönüyor.

Ya şimdi ya da asla.

Parmaklarım hızla daha fazla düğme açıyor.

"Tuhaf. Bunu kapattığımı hatırlamıyorum," diyor kendi kendine, kapıyı sonuna kadar açarken ve yalnız olması için dua ediyorum.

"Kapatmadın."

Gözlerini kırıştırıyor ve gözlerini üzerimde gezdiriyor. Neler olduğunu anlamam sadece bir saniye sürüyor ve o göz kırpma süresinde kapıyı çarparak kapatıyor. "Lütfen bir illüzyon olmadığını söyle."

"Ben bir illüzyon ya da senin kirli hayal gücünün bir ürünü değilim. Ama özür dilerim." Bir düğme daha açıyorum.

Başını sallıyor ve bana eliyle işaret ediyor. "Bunun için asla özür dileme."

"Koşmaya gittiğimizde daha açık sözlü olmadığım için özür dilerim," diye açıklıyorum son düğmeyi bitirirken.

Sesi boğuklaşarak, "Bana bu tür bir yalvarışa neden olacaksa, her şeyi yine içinde tutmaktan çekinme," diyor.

Beyaz bluzumun düğmeleri çözülmüştü, ben de bluzumu çıkarıp ofisindeki koltuğa fırlattım. Üzerimde siyah bir sütyen vardı ve gözleri

"Aklımdan geçenleri paylaşmaya çalıştığımı bilmeni istiyorum."

"Şu anda içinde ne var?"

Başımla kapıyı işaret ediyorum. "Şu anda kapıyı kilitlemen gerektiğini düşünüyorum."

Eli dışarı fırlıyor ve kilidi açıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, avuçlarımı onun güçlü göğsüne koyuyorum, sonra onu geriye doğru yürütüyorum.

Masa sandalyesine kadar. Onu siyah deri koltuğa ittim. Kömür rengi pantolonu, beyaz gömleği ve bordo kravatıyla toplantı odasının kralı gibi görünüyor. Kapüşonlu gözlerle bana bakarken ipek kravatını gevşetiyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, bana meydan okuyarak.

"Şimdi, bana öğrettiğin her şeyi hatırladığımı sana göstereceğim."

Cinsel, erkeksi ve çok seksi bir şekilde inliyor. Kendinden emin bir şekilde çenesini kaldırarak yüzüme uzanıyor ve başparmağını üst dudağımda gezdiriyor. Kirli bir hırıltıyla, "O zaman iyi bir kız gibi dizlerinin üzerine çök ki ağzını kötü bir kız gibi sikebileyim" diyor.

İçimdeki sıcaklık alevleniyor ve dizlerimin üzerine çöküp pantolonunun fermuarını hızla açıyorum. Kalın ereksiyonu kumaşı zorluyor ve bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor. Ben onu boxer külotunun sınırlarından kurtarıırken o da bana yardım ediyor, gömleğini çıkarıyor.

Aleti serbest kalıyor ve ben aç ve istekli oluyorum. Sert uzunluğunun etrafında bir yumruk kıvırıyorum ve o tıslıyor. "Siktir," diye homurdanıyor.

Dudaklarımı ona dolamadım bile ve o çok tahrik oldu. Ben de öyle. Ona yapacaklarımı düşündükçe bacaklarımın arası ağrıyor.

"İlk adım," diye fısıldıyorum, dudaklarım aletin başının yakınında geziniyor. "İyice aç."

Ellerini başımın iki yanına sıkıştırırken gülümsüyor. "Hatırlıyorsun."

"Her şeyi hatırlıyorum." Bu adam bana nasıl oral seks yapılacağını öğretti. Adım adım, bana temel bilgileri gösterdi. Bana nelerden hoşlandığını ve aklını nasıl başından alacağımı öğretti. Ben de onun sevdiği şekilde, tekrar tekrar yaptım, çünkü onu iyi hissettirmeyi seviyordum.

Tyler

Dudaklarını aletimin başına götürüyor ve yalıyor. "İlk başta sadece küçük bir fiske," diye fısıldıyor ve ben minnettarlığımı inliyorum.

Ona öğrettiğim tüm becerileri sergilemeye devam ederken şehvet içime hücum ediyor. "Alay et benimle, meleğim. Beni kızdır. O kötü dilinle beni çıldırt."

Dilini sikimde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Bu ikinci adım. Dil hareketi. Sanki bir şeker yalıyormuş gibi. Yukarıdan aşağıya, baştan aşağıya tadını çıkarıyormuş gibi. Daha yakına yerleşiyor, ben de dizlerimi daha geniş açarak ona yer açıyorum. Sanki iyi bir vızıltı varmış gibi, her tarafımı yalarken tenim cızırdıyor. Sonra şaftımın tabanını kavırıyor ve sıkıyor.

Ürperiyorum.

Evet, o hareketi ben de seviyorum. Ama özellikle *bunu* seviyorum. Dudaklarını etrafıma sarıyor ve beni ağzının sıcak, ıslak tüneline çekiyor. Kıvılcımlar içimde yırtılıyor ve o emip sıktıkça, emip sıktıkça sanki iki kablo birbirine bağlanıyor.

"Evet, bebeğim. Güzel ve geniş. Böyle," diyorum, ellerim kafatasını kavrarken başını yukarı ve aşağı yönlendiriyorum.

Dünyada bundan daha iyi bir manzara yok. Delaney'nin saçları kucağıma yayılmış. Kırmızı dudakları gerilmiş ve sikimle dolmuş. Baş sallanıyor.

Uzun süre dayanamayacağım ve umurumda değil. Sikimi fena halde kaldırıyor.

Ama ben daha fazlasını istiyorum. Çünkü daha fazlası benim hoşuma gidiyor. Daha fazlası üçüncü adımdır. "Beni sonuna kadar götürebilir misin?" Dilini başının etrafında döndürürken soruyorum, dikkatimi dağıtıyor ve homurdanmamı ve inlememi sağlıyor.

Kucağıma doğru başını sallıyor ve ben de ellerimi boğazına doluyorum. Sıkı değil, sadece masaj yapıyor, başparmaklarımı boynunda gezdiriyorum. "Benim için açıl, bebeğim. Derinlere."

Yukarı bakarken gözleri parlıyor, sanki yaramazlık ve sürprizlerle doluymuş gibi. Ellerimi nazıkçe narin ve lezzetli boğazının üzerinde gezdiriyorum. Bildiğim bir sonraki şey, aletimin üzerine iniyor, iniyor, iniyor ve kutsal lanet. Beyaz alevler vücudumu yakıyor.

Ben. Hepsi. Bu. Yol. İçinde.

Gözlerimi kapatıp ağzını sikmek istiyorum ama her saniyesini izlemek istiyorum. Bu kadın dizlerinin üzerinde, ben taşaklarımla boğazının derinliklerindeyim ve o beni bir şampiyon gibi emiyor. *Benim şampiyonum* gibi. Sanki o da benim sikimi benim istediğim kadar istiyor. Ve lanet olsun, istiyorum. Gerçekten istiyorum, o kadar çok istiyorum ki vücudum titriyor. O şehre giderken zevk dalgaları bedenimde gürlüyor.

Kemiklerim titriyor ve içimde vücudumun her köşesini dolduran bir arzu oluşuyor.

Parmaklarım kafatasının etrafında kıvrılıyor. Göğsüm ısınıyor ve ensem alevler içinde kalıyor. Bu ateş tarafından tüketilmek, her yere yayıldığını hissetmek istiyorum.

Dilini aletimin etrafında dolaştırırken, gırtlaktan bir *evet* sesi çıkarıyorum. Zar zor konuşabiliyorum.

Düşünemiyorum bile.

Altına düşüyormuşum gibi hissediyorum, sanki alternatif bir mutluluk, arzu ve zevk dünyasına kayıyormuşum gibi. Gözleri parlıyor, neredeyse sulanıyor, ama durmuyor. Durmuyor ve belki bu kulağa çılgınca geliyor ama Tanrım, sanırım sırf bu yüzden bile ona aşığım.

Çünkü bunu sadece hoşuna gittiği için yapıyor *olamaz*. Ne kadar sihirli olduğunu söylese de sikimi neredeyse öğürecektir kadar arzuluyor *olamaz*. Beni sonuna kadar götürüyor çünkü aklımı başımdan almak istiyor.

Bunun benim için iyi olmasını istiyor ve lanet olsun, benim için bunu yapan şey bu.

Aletim boğazının arkasına çarpıyor, ağzının uzak köşeleriyle tanışıyor ve seksi meleğim asla bırakmayacakmış gibi emiyor.

Neredeyse geldim ama hâlâ bir şey daha istiyorum. Bir şekilde kelimeleri yönetiyorum. Sert ve kekeleyerek çıkıyorlar. "Bebeğim, ne istediğimi biliyorsun."

Sikime doğru başını sallıyor, sonra elini kalçamda hissediyorum ve taşaklarımı avuçluyor. Sonra onları sıkıyor. *Evet, lanet olası evet*. Onları çekiştiriyor - çok sert değil, ama yeterince ve beynim çıldırıyor. Taşaklarım sıkılaşıyor ve aletim daha da kalınlaşıyor. Vücudumda bir doruk fıçısı gibi çözülüyorum, ışıkları söndürüyor, kabloları kızartıyorum. Orgazmımı onun ağzında serbest bırakırken duyularım yok oluyor.

"*Geliyorum*. Çok sert geliyorum," diyorum, daha sıkı kavriyorum ve işim bitiyor. Tost oldum. Oral seks cennetindeyim. Bu orgazm beni ,

Bacaklarım titriyor, kalbim hızla çarpıyor ve her hücremde zevkten dört köşe oluyordum.

Artçı bir şok vücudumu sararken ürperiyorum.

Gürültülü, ıslak bir patlamayla sikimi bıraktı. Mutlu bir şekilde iç çektim. Çok mutlu bir şekilde. İçimde şimdiye kadarki en iyi oral seksin güzel, uyuşturucu etkilerinden başka bir şey yok.

Çenesini kaldırıyor ve kalçalarımı sıkıyor. "Sana iyi bir öğretmenim olduğunu söylemiştim."

"Buraya gel, öğrenci," diyorum ve ona elimi uzatıyorum. Onu kucağıma çekiyorum ve yarı kalkık aletimin üzerine oturuyor. Bir kolumu ona doluyorum ve dudaklarımı alnına değdiriyorum. Ama güneşlenmek için bu kadar zamanım var. Kadınım ile ilgilenme zamanı. Kalçalarından tutup kaldırıyorum ve masamın kenarına oturtuyorum.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. Eteğini yukarı itip bacaklarını açıyorum ve siyah dantelli külotunu görüyorum. Parmağımı üzerinde gezdiriyorum, parmağımın ucu kumaşın arasından ıslaklığının üzerinde kayarken mırıldanıyorum. "Bunu sana yapmama izin ver. Tam burada. Sen masamda otururken. Seni yememe izin ver."

Sanki çok şok edici, skandal bir şey söylemişim gibi nefesi kesiliyor. Belki de söyledim. Her zaman cüretkârdık, her zaman toplum içinde ateşle oynardık. Bu özel olsa bile, yine de kirli hissettiriyor. İyi türden bir kirlilik.

Ama başını sallıyor ve masadan kayarak tekrar kucağıma çöküyor. "Şimdi olmaz."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın?" Elim bacaklarının arasına daldırıp onu bir kez daha okşuyorum. Kaygan sıcaklığının ne kadarının ıslandığını seviyorum. Teni ve parmaklarım arasındaki bu küçük dantel tabakasıyla bile ipeksi. "İstiyor gibi görünüyorsun."

"İstiyorum," diyor ama elimi itiyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bunu çok istiyorum. Ama bu beni gerçekten savunmasız hissettiriyor,

Ve buna yüzde yüz hazır olmak istiyorum. Kendimi tamamen bırakabilmek ve ona teslim olabilmek istiyorum. Bunu bana yapmanı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Bunu biliyorum."

"Ve tamamen o anın içinde olabilmek istiyorum."

Onu daha yakına çekiyorum, burnum neredeyse onunkine değiyor. "Olacaksın meleğim. Seni soyduğumda, bacaklarını ayırdığımda ve yüzümü hayalini kurduğum bu güzel kalçaların arasına gömdüğümde başka hiçbir yerde olmayacaksın. Seni tamamen terk etmekten başka bir şey istemiyorum."

Mırıldanıyor. "Ben de bunu istiyorum."

Dudaklarına ağzım kapalı bir öpücük konduruyorum. "Hey." Geri çekiliyor ve gözlerimle buluşuyor. "Evet?"

"Bana karşı açık olduğun için teşekkürler. Bana bunu söylediğin için. Henüz hazır olmadığını söylediğin için."

"Yaşlı bir köpek yeni numaralar öğrenebilir." Oturup yalvarıyorum.

"Ben de."

Dudakları bir gülümsemeye seğiriyor. "Ve ofisinizde dünyanın sonu geliyormuş gibi size sakso çekmeme izin verdiğiniz için teşekkürler."

Derin derin gülerek sandalyemde arkama yaslanıyorum. Bir elimi kışına atıp yanağını sıkıyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Scooby Doo gibi "Ruh roh," diyor ve endişelenmemesine sevinıyorum. Endişelenmemeli.

Parmağımı çenesinin altına sokarak yüzünü kaldırıyorum ve bakışlarını bana kilitliyorum. "Senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

"Ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok," diyor daha da sokulurken. "Sorun seks, değil mi?"

Çıldırıdım. "Evet, seks yüzünden. Aşırı dozda seks yapıyorum."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "O konuda oldukça iyiyiz."

O güzel yanakları tekrar yoğuruyorum. "Birlikte her zaman iyiydik. Her yönden. Yine iyi olabiliriz."

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu biliyorum."

Gülümsemesi kayboluyor. "Ama sadece bu kısmı sevmiyorsun, değil mi?" Göğsümden göğüslerine doğru eliyle işaret ediyor.

"Göğüslerin gibi mi?"

Bana vuruyor. "Ne dediğimi biliyorsun."

"Angel. Bu sadece seks değil." Ellerimi kollarına sürterek ona güven veriyorum. "Daha seks bile yapmadık ve eğer istersen aylarca beklerim." Sonra sesimi alçaltıyorum. "Yine de umarım aylarca beklemeyiz."

Dudaklarının kenarını kıvrıyor. "Ben daha çok doksan gün gibi düşünüyordum?"

"Dayanamayacağımı düşünüyorsun ama sana bir şey söyleyeyim." Elimi eteğinin altından geçirip uyluğunun iç kısmına doğru kaydırarak yumuşak tenini sıyrıyorum. "O kadar uzun süre beklemenin seni de çıldırtacağını biliyorum."

İnliyor, ama sonra küçük bir kıkırdamaya dönüşüyor. "Tencere. Kettle." Elimi uzaklaştırıyor. "Cidden ama. Söyle bana, Tyler. Sadece seks mi?"

Başımı sallıyorum. "Kadın, hissettiklerim sadece seni sikmeyi ne kadar istediğimden kaynaklanmıyor."

"Ya da beni becermeni ne kadar çok istediğimi," diye karşılık veriyor, sesinde tüm endişelerinin yatıştığını anlatan yaramaz bir tını var.

"Aynen öyle. Bundan çok daha fazlası var ve sen de bunu biliyorsun."

* * *

O günün ilerleyen saatlerinde, buruşturulmuş kâğıdı çöp sepetine atıyorum ve sandalyemi Oliver'a bakacak şekilde çeviriyorum. Arkasına yaslanmıştı.

Sözleşmeleri gözden geçirirken lacivert kravatını gevşetmiş bir şekilde kanepede oturuyor. "Sana bir soru sormama izin ver," dedim.

"Vur bana."

"Hiç oral yaparken aşık oldun mu?"

Oliver elini karnına götürerek gülmekten kırılır. "Yüce Tanrım. Bu soruşturmayla doğru adama geldiniz."

"Öyle mi?"

"Oh, evet," diyor kendinden emin bir şekilde. "Onları alırken de verirken de aşık oldum. Ama hepsi bu kadar değil. Ayrıca Tanrı'yı gördüm, meleklerle tanık oldum, yıldızlara seyahat ettim ve uzak gezegenlerin ışığını gördüm." Gözlerimi deviriyorum ama Oliver'ın işi bitmemiş. Daha dik oturuyor. "Ayrıca cennetin kapılarından geçip geri döndüğümü de bilmeni isterim."

"Öldün, cennete gittin ve kafa verip kafa almaktan geri mi döndün?"

Derin derin gülüyor. "Hayır, hayır, hayır. Cennet deneyimi sırasında, ben kesinlikle alıcıydım. Herif çok şaşırtıcıydı-"

Bir elimi kaldırdım. "Bana anlatma. Neyin bu kadar şaşırtıcı olduğunu bilmek istemiyorum-"

Oliver tekrar söze giriyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Dili hakkında mı?" diye sorar, yüzde 100 deadpan.

"Sen en kötüsüsün."

Kaşlarını oynatıyor ve dilini çıkarıp sağa sola sallıyor.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek, "Neden sana bunu soruyorum ki?" diye mırıldandım.

Oliver derin düşüncelere dalmış gibi çenesine vurur. "Hmm. Dur tahmin edeyim.

Bugün bir oral seks sırasında aşık olduğun için olabilir mi?"

Derin bir iç çektim, sonra aptalca gülümsedim.

Bir oral seks sırasında aşık olmuştum. Ama bunun nedeni *şaşırtıcı* sürtünme ya da muhteşem derin boğazlama değildi. Ama inanın bana, derinlere inme yeteneği gerçekten de şaşırtıcı. Benim için bunu yapan şey tutkusuydu. Zevki de diyebilirsiniz. Benim için harika olmasını istiyordu ve sekiz yıl önce ona yaşattıklarımın sonra, bu bir şey söylüyor.

Bu *onun* hakkında bir şeyler söylüyor. Kalbi hakkında. Tekrar deneme isteği hakkında. Yeniden başlamak konusunda çok istekli. Özür dilemesine bile gerek olmayan bir şey için üzgün olduğunu söylemek için beni ofisimde striptiz ve biraz oral sevgiyle şaşırttı. Ama yine de yaptı ve bu jestine bayıldım.

Aletimle mi aşık oluyorum?

Ben öyle görmüyorum. Bir erkek sakso çekerek kendini bir kadının merhametine bırakır. Görünüşte, güç bende. Dizlerinin üzerinde, ellerim saçlarında ve onu istediğim yere getirdim.

Ama hayır.

Oral seks sırasında tüm kartlar kadının elindedir. Bir erkeğin en değerli varlığı ağızındadır ve *dişlerinden* sonra gelir.

Üstüne , Delaney beni taşaklarımdan yakaladı. Kelimenin tam anlamıyla.

Ve , ona teslim oldum ve kalbini kıran pislik olmama rağmen bana şimdiye kadarki en iyi zamanı yaşattı.

Şimdi, umarım tekrar içeri alacağı adam ben olurum. Ve hiç kuşkunuz olmasın, onun kalbini çok istiyorum.

Nasıl kazanılacağı büyük bir soru.

Tyler

O öğleden sonra Craig Buckley'nin ofisinden çıktığımda yüzümdeki sırtışı bir sokak süpürgesiyle silmeniz gerekirdi.

Ya büyük ol ya da eve git stratejim işe yaradı. Otobanda virajları kucaklayan bir Bugatti gibi performans gösterdi. Neredeyse her noktayı kazandık ve bu Jay Benator için güzel bir anlaşma oldu. Midtown ofis binasının döner cam kapılarından çıkarken havayı yumrukluyorum ve sonra Jay'i cep telefonumdan arıyorum.

Cevap verir vermez konuya giriyorum. "Tebrikler! Artık LGO'da prime-time programının başındasınız ve yüzde on beş zam alacaksınız."

"Vay anasını." Sesi aynı anda hem sevinç hem de rahatlama dolu. "Buna inanamıyorum." Ona detayları anlatırken bu sözleri defalarca tekrarlıyor.

Times Meydanı yakınındaki trafik sıkışıklığı kadar geniş bir sırtışla "Başardın dostum," diyorum.

"Hayır, sen Tyler. Hayretler içindeyim" diyor, içinde.

Şaşıran müşterim olmasını seviyorum. Bir risk aldık ve aldık.
Bazen çitlere doğru sallanmanız gerektiğinin kanıtı.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra Clay'i aradım. Akşamüstü kalabalığının arasından Broadway'e doğru yürürken ona iyi haberi veriyorum, kendimi bu şehrin sahibi gibi hissediyorum. Kasıla kasıla yürüyor bile olabilirim ve bu benim için sorun değil. Tam bir New York havasıındayım. Kuzenim harika bir akıl hocası oldu, eğlence hukukunun giriş ve çıkışlarında bana rehberlik etti ve daha riskli fırsatların peşinden gitme fırsatı verdi.

İşimiz bittiğinde, iş günüm resmen sona ermiş oluyor, ben de Simon'la buluşacağım Midtown'daki Speakeasy adlı bara gidiyorum. Tezgâhta birkaç tabure kaparken iyi haberlere kadeh kaldırıyoruz.

Sonra boğazını temizler. "Benim iyi haberlerim var." "Öyle mi?"

Adam sırtarak başını sallıyor. "Abby'ye yanıma taşınmasını teklif ettim, o da kabul etti."

"Mükemmel," diyorum ve onunla yumruklarımızı tokuşturuyorum. "Mutlu bir Brady Bunch havan var, değil mi?"

"Hanımlarımla hayat gerçekten daha mükemmel olamazdı." Simon'ın beş yaşında bir kızı var ve Simon, Abby ve Hayden'ın etraftaki en mutlu karma aile olacaklarını şimdiden söyleyebilirim.

"Bekle. Bana taşınma yardımına ihtiyacın olduğunu söyleme."

Simon güler ve başını sallar. "Telefonumun hâlâ çalıştığına eminim."

Bir elimi alnıma sildim. "Yetişkin olmanın ve bir J-O-B sahibi olmanın güzel yanlarından biri de bu değil mi? Bir taşıma şirketini arayıp ağır işleri onlara yaptırabilirsin."

"Bunu biliyorsun. Artık arkadaşlarımdan şilteleri ve süt kasalarını taşımalarını istememe gerek kalmamasına içeceğim." Kadehini kaldırıp bir yudum alıyor. "Delaney'i geri kazanmak için yürüttüğün çılgın kampanya nasıl gidiyor?"

"Beklediğimden daha iyi," diyorum, sonra da randevuların son derece iyi gittiğini söyleyerek onu bu konuda bilgilendiriyorum.

"Etkilendim, Nichols. Bunun zor olacağını biliyordum ama sen her şeye meydan okuyorsun."

Orospu çocuğu gibi sırtıyorum. "Ve bunu yapmaya devam etmeliyim. Yarın akşam müşterilerinden birinin düzenlediği bir partiye gideceğiz ve bunun için oldukça heyecanlı görünüyor." Elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Gitmeden önce ona bir hediye almalı mıyım? Ne dersin?"

Simon başını sallar. "Kadınlar hediyeleri sever."

"Yükseklerden gelen bilgelik," diyorum kadehimi onunkine vurarak. "Asıl soru ona ne alacağımız. Çiçek mi? Ya da çikolata? Ya da geri dönüştürülmüş bisiklet zincirlerinden yapılmış bir kolye gibi daha ilginç bir şey mi?"

Simon kaşlarını çatıyor. "Bunu mu yapıyorlar?"

"Evet, aslında havalı görünüyorlar. Sade ve biraz endüstriyel ama seksi. Ve Delaney'nin her şeyi yeşil olmak, bu yüzden bence buna bayılır."

"Görünüşe göre cevabınızı aldınız."

"Ama bu yeterli mi? Olasılıklara meydan okumak mı? Mesele şu ki, sanırım ona yeniden aşık oldum. Kendimi kanıtlamak istiyorum. ne kadar değer verdiğimi göstermek istiyorum. Büyük bir jeste ihtiyacım olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Simon gülüyor. "Bu sefer onun kapısına çıplak mı gideceksin? Doğum günü kıyafetinle sokakta mı koşacaksın? Bekle. Bekle. Bekle." Elini kaldırdı. "Ben biliyorum. Onu bir Yankees maçına götür ve Jumbotron'da full monty yap."

Ona bir bakış attım. "Gereken buysa, yaparım."

Islık çalıyor. "Sende taşak var. Kefaletini ödemen gerektiğinde beni aramaktan çekinme."

Bardak altlığını döndürüyorum. "Merak etme Travers. Hızlı aramada sen varsın."

Ama aklımda başka bir şey var - taşaklarımın Jumbotron'a çıkmasını içermeyen bir şey.

Delaney

Tyler benim koridorumda duruyor, gözleri kapalı.

Parmaklarımı gür kahverengi saçlarında hafifçe gezdiriyor, kalın saçlarının yumuşak hissinin tadını çıkarıyorum. Bunu bir süre daha yapabilirim. Ama gitmemiz gereken bir parti var.

"Hazır mısın?"

"Kesinlikle."

Gözleri kapalı. Onun için seçtiğim saç modeli sürpriz oldu. Muz sarısı peruğu kafatasının üzerinden kaydırıyorum, kahverengi saçlarını peruk başlığının içine sokuyorum. Tüm bu süre boyunca sırtıyor ve gülümsüyor. Talimatlarıma göre kot pantolon ve tişört giyiyor.

Peruğu ayarlıyorum, sonra sehpadan kırmızı kareli bir bandana alırken ona kıpırdamadan durmasını söylüyorum. Onu alnının etrafına bağlayıp parlak perçemlerin altına sıkıştırıyorum. Ben bunu yaparken kaşlarını oynatıyor.

Sonra, birkaç deri bileklik alıp sağ koluna takıyorum.

"Çok seksi görüneceğim," diyor.

Burnunun ucuna bir öpücük bırakıyorum. "Bu halinle bile, evet, öylesin." Geri çekilip yaptığım işi değerlendiriyorum. Teknik olarak, Gigi'nin şenliği bir kostüm partisi değil, bu yüzden tamamen giyinip kuşanmayı planlamamıştım ama peruğu görünce kendime engel olamadım. Onu süslemekten başka çarem yoktu. Ellerimi omuzlarına koydum ve onu aynaya doğru yürüttüm.

"Gözlerini aç."

Söyleneni yapar ve kahkahaları önce bir damlayla başlar, sonra küçük küçük patlar. Sonra, bir barajın boşalması gibi, göbek kahkahalarından oluşan bir şelaleye dönüşüyor.

Yansımasına bakıp başını sallıyor ve bana dönüyor. "Ben senin Axl Rose'unum, meleğim. Bana bir kefal aldın."

Bir sırtış yayılır. "Ve hiç kimse senin gibi bir kefal sallamadı."

"Saç bantları için büyük bir şeyin var." Avucunu tepesi dikenli, yanları uzun, fazla parlak sarı saçlarının üzerinde gezdiriyor.

Umarım onun için bu görünümü seçmemin bir iltifat olduğunu biliyordur. Elbette ironik ama aynı zamanda suçlu zevklerimden birine de bir selam. "Zamanında Axl Rose'a aşık olduğumu biliyor musun?"

Parmaklarının arkasını yanağımda gezdiriyor. "Bu tutkunun yüzde yüz farkındayım ve bu görünüşü taşımaktan daha fazla onur duyamazdım. Joan Jett'in rock'çı kız modelini mi giyeceksin?" Dua etmek için ellerini birbirine bastırıyor. "Lütfen evet de, lütfen evet de, lütfen evet de."

Gülüyorum ve bir elimi göğsünde gezdiriyorum, tişörtünün kumaşının arasından sert kaslarını hissetmek hoşuma gidiyor. "Sadece bekle."

Yatak odama gidip kapıyı kapattım. Bu gece Joan Jett ya da Belinda Carlisle'ı çalmayacağım. Ama yine de görünüşümü beğeneceğini düşünüyorum, her ne kadar onun için seçmemiş olsam da. Kendim için seçtim. Eğlenceli, şakacı ve cesur. İşe giderken giydiğim daha sessiz görünümün tam tersi.

Ama her şeyden çok, seçtiğim peruk beni mutlu ediyor. Saçlarımı topluyorum, naylon bir başlığın içine sokuyorum ve sonra safir mavisi peruğu takıyorum. Sahte saçlar çenemin hemen altında sevimli bir bob oluşturuyor. Kot pantolonumu çıkarıp beyaz bir elbise giyiyorum.

En önemli parça için dolabımdan bir çift bot aldım. Nicole onları benim için buldu. Bulabildiği en seksi on numara paletli ayak bileği botlarının peşinde tüm şehri dolaştı. Dün gece içki saatinde bu gri güzellikleri bana sunduğunda, "Bir barış teklifi" dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Yanlış bir şey yapmamışken zeytin dalına gerek yok."

Nicole başını salladı. "Barışmaya ihtiyacım var. Çünkü hiç şüphe duymadan bilmeni isterim ki ben senin yanındayım. Seni destekliyorum. Yarın akşam randevuna gittiğinde, arkada olduğumu bilmeni istiyorum." Elimi sıktı ve yeşil gözleri yaşardı. "Ciddiyim tatlım. Tek istediğim senin mutlu olman. Eğer bu adam seni mutlu ediyorsa, zaman peşinden ve küçük go-go kıyafetine uygun en seksi botlara sahip olmalısın." Gülümsedi ve kollarını bana doladı. "Katy Perry gibi görüneceksin."

Ama beni üç santim yukarı kaldıran botları giydikten sonra, pop yıldızına benzemiyorum. Bir çocuk televizyonu yıldızına. Tyler'ın duvara yaslandığı koridora döndüğümde, gözleri tepeden tırnağa vücudumda geziniyor. Beni içine çekerken çenesi, sanki bir krank onu sonuna kadar açıyormuş gibi ağır çekimde düşüyor. "Sen . . ."

Başka bir şey söylemiyor. Sanırım dili tutulmuş olabilir. Dudaklarını yalıyor ve tekrar deniyor. "Görünüyorsun ..."

Gülümsüyorum ve kalçamı çıkarıp ona seksi bir poz veriyorum.

Kendini duvardan ayırıyor, bana doğru adım atıyor ve ellerini kalçalarımın koyarak beni sıkıca kavıyor. "Senin bu kadar

bana Şirin fantezileri verdin. Ama sen verdin. Sen hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın, Şirine'm."

Bundan sonra ne yapacağını düşünürsek, bunu bir pop yıldızına tercih ederim.

Ağzını benimkine yapıştırıyor. Dilini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, sonra ısrarla ağzımın içine itiyor. Beni kabaca, açlıkla öpüyor. Kirli sakalları çenemi çiziyor ve bıyıklarının yakıcılığı göğsümden aşağıya, doğruca bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Şimdiden onun için yanıyorum, ona muhtacım. Beni geriye doğru eğiyor, dudaklarımdan daha fazlasını talep ediyor, ağzımın tamamını istiyor, sanki dünyada yapılacak tek şey buymuş gibi beni öpüyor.

Öp, ez ve yut.

Ağzının içinde inliyorum, o da tüm seslerimi yutuyor ve beni inanılmaz derecede sert öpüyor. Başım bulanıklaşıyor, beynim sıcaktan bir sise dönüşüyor.

Dudaklarımı işaretlerken ve ağzımdan ihtiyacı olanı alırken, doksan günle ilgili esprimin daha sonra çok komik olacağını biliyorum. Şaka benim üzerimde olacak. 89,5 gün önce gibi.

Beni böyle öptüğünde ve bana böyle dokunduğunda, ona daha çok aşık oluyorum.

Bütün hafta boyunca yaptığım şey buydu; randevular, kahve, kahvaltı, ofis ziyaretleri, yürümek, konuşmak, öpüşmek ve koşmak. Tüm bunların arasında, bu adama yeniden aşık oldum.

Kalbim bunun farkına varmakla çıldırıyor. Göğüs kafesime çarpıyor, dikkat istiyor. Ve ben bunu kesinlikle fark ediyorum. Her şeyi hissediyorum; göğüs kafesime çarpışını, cildimin kızarmasını, vücudumdaki otoyollarda hızlanan kanı. Hepsinden önemlisi, içimdeki her molekülün ona nasıl yaklaşmak istediğine dikkat ediyorum.

Bu duygular geçmişte beni korkutuyordu. Şimdi yine korkutuyorlar.

Ama o kadar değil, o kadar derin değil ve beni durduracak kadar da değil. Tekrar bu kadar çabuk düşmeyi beklemiyordum ama işte buradayım. Onun kollarındayım ve buraya ait olduğumu biliyorum.

Bir noktada, hava almaya çıktık. Gözleri ateş gibi. İhtiyaçla parlıyor.

Dudaklarını yalıyor, sonra düşüncelerinden arınıyormuş gibi başını sallıyor. Beni yukarı çekiyor ve kocaman elleriyle yanaklarımı kavıyor. "Senin için çıldırıyorum, Şirinim."

"Ah Tyler," diyorum mutlu bir mırıltıyla. "Senin için çıldırıyorum." Sonra göz kırparak ekliyorum, "Axl."

Bu bana bir öpücük daha kazandırdı.

Onun elini aklımda tutarak ayrılırken kalbim tekliyor. Bir an için, atlamış gibi hissediyorum. Korku gibi. Kendimi onun büyüüne nasıl bu kadar kolay kaptırdım? Ama sonra, bir kolumu omzuna doladığımda ve dalgınca ovaladığımda, o onayını inlerken düğümleri yoğurduğumda, cevap netleşiyor.

İyileştirmeye inanıyorum. Bu benim işim, ama aynı zamanda benim mantram.

Yaşamak için hastalıkları onarmaya çalışıyorum. İçimdeki yaraları iyileştirdiğimi düşünmek hoşuma gidiyor.

Affederek. Devam ederek. Bırakarak.

Şimdi, bu cesur, ukala, komik, sevecen, tekir yeleli, koca ağızlı ve altın kalpli adama yeniden ve daha çılgınca aşık olurken yepyeni bir şekilde gitmesine izin veriyorum.

Bizi terk ettiği için babamı affettiğimden emin değilim. Ama o benim babam. Kalması gerekiyordu.

Tyler'la birlikte, babamı asla affedemeyeceğim bir şekilde affetme şansım var. Geçmişin ötesine geçmek için. Geriye dönüp baktığımda, benim de hatalar yaptığımı görebiliyorum. Kalbimi her zaman açmam açmadım.

Bazen korkularımı çok fazla içime attım. Zaman zaman duvarlar ördüm.

Ve tıpkı onun benimle yeni bir şansa sahip olması gibi, benim de olmak istediğim kişi olmak için yeni bir şansım var. New York akşamında el ele bir peruk partisine doğru yürürken, parmaklarımı onunkilere daha sıkı geçiriyorum.

Nefes alıyorum.

Kalbimi

dinlendiriyorum.

Kimseye söylemediğim bir şeyi söylemeye hazırlan. Ne Penny'ye, ne Nicole'e, ne de anneme. "Babamı bulmaya çalışıyorum."

Göğsüm sıkışıyor ve boğazım düğümleniyor.

Tyler hızını yavaşlatıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Evet? Nasıl gidiyor?"

Ses tonu o kadar normal, o kadar ölçülü, o kadar harika bir şekilde sakın ki, içimdeki bazı kırıkların ve kıymıkların acısını hafifletiyor. "Özel bir dedektif tuttum. Nerede olduğunu görmek istedim. Hâlâ evli mi? Başka çocukları var mı?"

"Ne öğrendin?"

"O Kanada'da." Yüksek sesle söylediğim her cümleyle birlikte kendimi daha hafif ve özgür hissediyorum. New York akşamının sesleri, taksilerin gıcırtiları, otobüslerin dumanları ve telaşlı New Yorkluların tıkırtiları etrafımızı sararken, mutlu alanıma giriyorum.

Bir zamanlar bana hayran olan ve yine hayran olacak gibi görünen bu adamla küçük bir baloncuk. Bana tüm kalbimin onunla güvende olduğunu hissettiriyor - mutlu kısımlar, yaralı kısımlar ve hala iyileşmekte olanlar da.

"Hâlâ evli." "Ama daha fazla bilgi bekliyorum." diye

ekliyorum. "Elde edince ne yapacaksın?"

Işık kırmızıya dönerken yaya geçidinde duruyoruz. Ona dönüp omuz silkiyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Onunla iletişime geçersin sanırım? Bakalım nasılmış?"

ne yapıyor? peşinde?"

Tyler başını sallıyor ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Bilgi aldığında sana yardım etmeme izin ver."

Bakışlarıyla buluşmak için geri çekiliyorum. "Bana yardım eder misin?"

"Neye ihtiyacın olursa," diyor, gözlerindeki bakış o kadar içten ve şefkatli ki. "Bana ihtiyacın olduğunda yanında olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. O görüşmeden önce, görüşme sırasında ya da sonrasında yaslanacak bir omuza ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ve süzülüyorum.

Seksi bilek botlarım uçan kaykaylara dönüşüyor ve ben tatlılık ve mutluluk bulutunun üzerinde yükseldikçe yükseliyorum. Babamla ne olacağını bilmiyorum ama bu adam benim yanımda olmak istiyor. Ve bu benim için bir şey ifade ediyor - gerçek ve doğru bir şey.

Çok geçmeden Gigi'nin evine varıyoruz ve kapıyı açarak bizi müzik, kahkaha, meze ve lezzetli yemek kokularının girdabına davet ediyor. Evi de parlak renkli kafalarla dolu. Kendisi de gökkuşağı çizgili bir peruk takmış ve Küçük Ponilerim'den birine atfen Gökkuşağı Dash saçı olarak adlandırıyor. Bizi Amsterdam Caddesi'ndeki kahverengi evinin içine tikiştirdiği birkaç arkadaşı ve ailesiyle tanıştırıyor.

Afroslu kadınlar var, bazıları 80'lerin perma saçlarıyla ve bir tanesi de Zümrüt Şehir kadar parlak görünen yeşil bir perukla. Bir erkek, bir kadının çilek sarısı TV sunucusu kesimini takıyor ve başka bir erkeğin 1970'lerin *Anchorman tarzı* bir paspas üstü var. Bu parti bir renk ve stil festivali ve çok ama çok sayıda bukle. Hayatta kalmaya ve hayata bir saygı duruşu.

Aperatifler atıştırıyoruz, şampanya içiyoruz ve Gigi'yle birlikte kanserin kışını tekmelemeye kadeh kaldırıyoruz. Kısa süre sonra Tyler ve ben kendimizi mutfağın küçük bir köşesinde bulduk.

"İş yerinde harika bir yeni anlaşma kazandım" diyor ve ardından bana müşterilerinden birini ve büyük bir sözleşmeyi nasıl aldığını anlatıyor.

Kadehimi kaldırıyorum. "İnanılmazsın. Şansını deniyorsun ve karşılığını alıyorsun."

Başını sallıyor. "Kuzenim bana Bungee Jump Tyler der. Bu lakabı sahipleniyorum. Cüretkâr bir avukat olarak kendime bir yer ediniyorum."

Aklıma bir şey geldi. Daha önce üzerinde pek düşünmediğim ama artık bilmem gereken bir şey. "Daha önce birlikte olsaydık, sence çok cesur bir avukat olur muydun?"

Başını öne eğiyor. "Neden sordunuz?"

Aklıma bir fikir gelince ona doğru eğildim. "Sadece merak ediyorum, eğer birlikte kalsaydık şu yaptığımız şeyi yapıyor olur muyduk? Belki de olmazdık."

Bir kaşını kaldırıyor ve sanki düşünüyormuş gibi başını sallıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Ellerimi iki yana açıyorum. "Kim bilir? Belki de eğlence hukuku işine girmezdin. Yaptığın işi seviyorsun, ama belki de çizdiğimiz yola sadık kalsaydık, belki de hala aynı yollarda olurduk. Belki de yolumuzu ayırıp yeni şeyler deneme şansını yakalayamazdık?"

"Benim için yeni bir hukuk dalı, senin içinse yepyeni bir kariyer gibi mi?"

Ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum, içimden enerji akıyor. "Bak, ayrılığımız hoşuma gitmedi ama belki de olduğumuz gibi insanlar olabilmemiz için ayrılmamız *gerekiyordu*. Avukatlık yapmak yerine masajla uğraştığım ve kendi işimi yürüttüğüm için çok mutluyum. Ve sen de planlamadığın bir hukuk dalında çalışıyorsun."

"Ve ayrılığımız, bugün olduğumuz insanlar olarak bir araya gelmemizi sağladı. Birbirimizle böyle mi olmamız gerekiyor?"

"Ve kendimizle de. Belki de daha iyi birer insan olabilmemiz için birbirimizden ayrılmamız *gerekiyordu*."

Şampanya kadehini bırakıyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Delaney," diyor sesi titreyerek, "az önce söylediklerin senin için neden deli olmadığımın bir başka nedeni."

Bir an duraksıyor ve ne demek istediğini anlamaya çalışarak yüzünü inceliyorum. "Sadece benim için deli değil misin?"

"Değilim," diyor başını sallayarak. "Bundan çok daha fazlası meleğim. Çok daha derin. Sana yeniden aşık oldum."

Onun dokunuşunda eriyorum ve ondan beri söylemediğim kelimeleri içimden geçiriyorum. "Ben de sana çok aşığım."

Tyler

Birkaç hafta önce asansörümde Delaney'e sarılmış, onu ölesiye öpüyor olur muydum diye sorun.

Cevap boş bir bakış olurdu.

Birkaç hafta önce onun tekrar hayatıma gireceğini düşünemezdim.

Ama geçen hafta onu parkta gördüğüm anda, geleceğim bir, iki, üç tık yeni bir yöne döndü. Ve bu yön o oldu. Bir zamanlar umutsuzca sahip olmak istediğim ve sonra aptalca torpillediğim gelecek bumerang gibi bana geri döndü. Bu sefer her şeyi doğru yapmam için bana bir şans verildi.

Asansör binamda yukarı doğru hareket ederken onu öperken, ne kadar şanslı olduğumun farkına varıyorum.

Şans eseri buradayım.

Yeğenimle parka gitmemiş olsaydım ... Rubik Küpü olan adamın yanından geçmemiş olsaydım ... tam o anda gözlerimi açmamış olsaydım

...

Asansör çalıyor ve kapı benim katımda açılıyor.

Koridorda hızlıca bir tur attım ve dairemin kilidini atım. Üzerime garip bir gerginlik öküyor. Ama Delaney'nin gözlerinin oturma odamda dolaşmasını, bembeyaz duvarları, sarı parke döşemeleri, evimin aydınlık ve havadar havasını incelemesini izlerken, hiç de gergin olmadığımı fark ediyorum.

Gerginim.

Evimi sevmesini istiyorum.

Burada *kendini* evinde *hissetmesini* istiyorum. Hayatımın bir parçası olmasını istiyorum.

Bir daire çiziyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor. "Onaylıyorum. Şimdi bana yatak odasını göster."

Sırıtiyorum, kalbim mutlulukla çarpıyor. "Nasıl istersen," diyorum ve elini tutarak kısa koridordan yatak odasına doğru yürüyorum. Kapının hemen dışında duruyoruz ve ellerimi omuzlarına koyarken ciddi bir ifade takınıyorum. "Yine de seni uyarmalıyım. Burada Manhattan'daki evlerde oldukça nadir bulunan bir şey var."

"Seks salıncağı mı?"

"Bunun nadir olduğunu sanmıyorum. "Benim" -sesimi sahne fısıltısına indiriyorum- "büyük boy bir yatağım var."

Kahverengi gözleri parıldıyor. "Beni heyecanlandırma."

Bir elimi elbisesinin altından kalçasına doğru kaydırıyorum. "Şimdiden heyecanlandığına eminim."

"Yatağı kastetmiştim."

Kolumu söz konusu mobilyaya doğru uzatıyorum. "O zaman seni yatağıma alalım."

Omzuma vuruyor, sonra kapı aralığından geçip etrafa bakıyor. Oda tasarım olarak seyrek. Beyaz yorganlı bir yatak, bir çalışma masası ve bir lamba. Birkaç kitap, birkaç çerçeve, imzalı bir Los Angeles Dodgers beyzbol topu ve birkaç ıvır zıvır.

Bana döndü, kaşları övgüyle kalkıktı. "Hadi şu büyük boy yatağı kullanalım."

Ve bunlar uzun zamandır duyduğum en ateşli kelimeler çünkü en sevdiğim şeyi içeriyor - onu boşaltmak. Peruğumu ve bandanamı hızlı bir çekişle çıkarırken bu benim birinci, ikinci ve üçüncü önceliğim.

"Artık Axl ya da Poison benzeri peruk yok ama yine de seninle edepsizce konuşacağım," diyorum ve kalçalarını kavıyorum.

"Sen daha iyisin."

Onu soyuyorum. Kollarımı ona dolayarak fermuarı elbisesinin arkasından aşağı kaydırıyorum. Elbisenin omuzlarından, kollarının üzerinden ve yolun geri kalanından aşağı kaymasına izin verdiğimde titriyor. Elbiseden çıkarken elini tutuyorum.

Elbiseyi almak için eğilmeden önce -eğileceğini bildiğim için- elbiseyi tutup yavaşça masanın üzerine katlıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Hayır. Elbisenin altına bu güzel takımı giydiğiniz için teşekkür ederim."

Bu, göğüslerini güzelce kaldıran beyaz dantel bir sutyen olabilir. Gözlerim onun şeffaf beyaz dantel külotuna sikim kotumun fermuarına sertçe çarpıyor. Onları çıkarmayı çok istiyorum.

Elini saçlarına götürüyor, safir uçlarını parmaklıyor. "Peruk açık mı kapalı mı?"

"Umurumda değil," diyorum tişörtümün kuyruğunu tutup başımın üzerine çekerken. Tek yönlü bir zihnim var. "Tek istediğim o külotu çıkarman ve sonunda seni becermeme izin vermen."

"Sanki seni yıllardır mahrum bırakıyormuşum gibi konuşuyorsun."

Bacaklarının arasına uzanıp parmaklarımı külotunun ıslak panelinde gezdiriyorum. Nefes nefese kalıyor, muhteşem ağzı O şeklinde açılıyor.

"Yüzümü bacaklarının arasına gömmekten başka bir şey istemediğimi düşünürsek, evet, mahrumiyetin acımasızca uyguladığın şey olduğunu söyleyebilirim."

"O halde acımasız cezanıza son vermeliyiz."

Onu yatağa doğru yatırırken kaygan ıslaklığını okşuyorum. Kollarını boynuma doluyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. Sanki bana dünyasının sırrını söyleyecekmiş gibi adımı söylüyor. "*Tyler*. Bir itirafım var."

Külotunu indiriyorum. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Son birkaç yıldır seninle birlikte oluyorum," diyor içinden çıkmasına yardım ederken.

Göğsümden bir inilti yükseliyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "bir tür voodoo etkisi yarattın. Karşı koymaya çalıştım ama yemin ederim, her seferinde sendin. Yüzün, sesin, ellerin." Sesi çakıllı bir hal alıyor ve onu hiç bu kadar tahrik olmuş duymamıştım. Bu beni daha da sertleştiriyor. Tenim ona duyduğum arzuyla yanana kadar beni daha da ateşlendiriyor. "Ve dilin. Diline, ağzına ve dudaklarına takıntılıyım."

Sert ve boğuk bir şekilde inliyorum, sonra çenesini tutup gözlerinin içine bakıyorum. "Sanırım benimle edepsizce konuşan sensin."

"Her zaman sendin. Hep seni düşündüm. Sen bana hissettirdin. . çok fazla."

"Angel, bana her şeyi hissettiriyorsun." Yüzümü boynuna doğru eğiyorum, dişlerimi tenine yaklaşıtıyorum ve ısıriyorum.

Şakacı bir şekilde bağılıyor. "Bu yüzden seni beklettim." Ben de ona karşılık verdim. "Beni düşündüğün için mi?"

Başını sallıyor, sonra benden ayrılıyor, sütyeninin kancasını çözüyor ve yatağa uzanıyor. "Çünkü bana bunu bir kez yaptığında geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Her zaman en sevdiğim şeydi. Bu

beni her zaman savunmasız hissettirdi. Seksten daha fazla. Her şeyden daha fazla."

"Bana karşı savunmasız olmanın sorun olmadığını bilmelisin. Kendini bırakman sorun değil." Eğilip avuçlarımı yatağın kenarına koyuyorum ve gözlerimle onu sabitliyorum. "Terk edişini seviyorum. Hem de çok seviyorum. Neredeyse seni sevdiğim kadar. Ve bana nasıl karşılık verdiğini seviyorum."

Dirseklerine kadar düşüyor. Ayakkabıları dışında çıplaktı. Elimi botlarının derisinde gezdiriyorum. "Bunları üzerinde bırakmana bayıldım."

Yatağın üzerinde biraz daha ilerliyor, başlığa yaklaşıyor. Tırmanıyorum ve peşinden gidiyorum. Başını yastıkların üzerine koyuyor. Sonra güzel bacaklarını ayırıyor ve beni cennete davet ediyor.

Ve sikim şükürler olsun diyor.

Bir elimi çenemin üzerinde gezdiriyor, bu kadına hayret ediyordum - sadece hayret ediyordum.

Ellerimi ayak bileklerine bastırırken, "Amin çok güzel, Delaney," diyorum.

Dizlerinin açılmasına izin veriyor. Çaresizce bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. O kadar ıslak, o kadar kaygan, o kadar pembe ve mükemmel ki. Bir parmağımı saç şeridinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu küçük iniş şeridini seviyorum."

Titriyor, sonra şakacı bir şekilde omuz silkiyor. "Çırılçıplak bir görünümü benimseyemiyorum."

"Bu kadar seksiyken gerek yok." Islak kıvrımlarında bir parmağımı gezdiriyorum ve seksi gülümsemesi kayboluyor. Yerini enfes bir çığlık alıyor.

Şimdiden.

Sikilmeye hazır.

Bu kadın.

O benim. O benim.

Yüzümü bacaklarının arasına bırakıyorum ve dilimi o kaygan sıcaklığın üzerinde gezdiriyorum.

Anında kalçalarını kaldırıyor. "Oh Tanrım."

Onu tadarken inliyorum. Onu yalarken. Özlediğim tatlılığın tadını çıkarırken. Tanrım, afyon gibi. Bağımlılık yapıyor. İnanılmaz bir şey. Bu kadının altına yatmayı ne kadar sevdiğimi neredeyse unutuyordum ama bir daha asla unutmayacağım. Çünkü biz böyle mükemmeliz. Dilimi klitorisinin lezzetli yükselişine değdiriyorum ve bu onu heyecanlandırıyor. Bana karşı kamburlaştı.

"Tyler," diye inliyor. "Bu çok iyi."

Gözlerimi kaldırıyorum ve onun tatlılığını öperken verdiği her tepkiyi izliyorum. Ona bunu yaptığımda çıplak vücudu bir dansçınıninki gibi hareket ediyor. Durgun, gevşek ve o kadar şehvetli ki her yalayışıma, her vuruşuma karşılık veriyor. Kıvrak uzuvları bükülüyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Onu yaladığım zamanki halimiz, lanet olası kirli bir bale gibi. Yatakta birlikte ne kadar iyi olduğumuzdan hiç şüphem yok, ama özellikle de bu şekilde, onu ağzımın zevkleri ve hazlarıyla tanıştırdığımdan beri. İlk seferinde neye uğradığını şaşırmış gibiydi ama bunu istiyordu. Hem de çok istedi. Bir akşam arabamda karanlık bir yolun kenarında, kot pantolonunu dizlerine kadar çektim ve ona kendini çok iyi hissettireceğimi söyledim.

Gergindi, başını sallarken bile dudağını ısıırıyordu.

Şimdi o benimle birlikte sevimli bir keş oldu ve ben onun her zaman ağzıma bağımlı olmasını istiyorum.

Islaklığını bir çizgi halinde yalarken inliyorum, sikim kotumun içinde daha da sertleşiyor. O piçi yakında serbest bırakmalıyım. Sıkı ve rahatsız edici ama buna katlanacağım çünkü ... bu.

Onunla.

Saçlarını bırakıyor ve ellerini yanındaki yorgana vuruyor, yumrukları beyaz yorganın etrafında kıvrılıyor. "Çıldır bebeğim,"

Ellerimi kıcının altına kaydırıp yanaklarını avuçlarken fısıldıyorum. "Sahip olduğun her şeyi bana ver."

Saçlarımı tutuyor ve parmaklarını saç tellerimin derinliklerine batırarak yüzümü harika amına yaklaştırıyor. Her yalamada, her fiskede daha da ıslanıyor. Delaney ile parmaklarımı kullanmama gerek yok. Dilimi seviyor. Her zaman sadece dili sevmiştir.

"Tanrım, bu inanılmaz" diye haykırıyor, sonra bir eliyle başımı bırakıyor. Sağ elini göğüslerine götürüyor ve birini yoğurmaya başlıyor. "Beni çok çıldırtıyorsun."

Oh, lanet olsun.

Yaratılıştan bir kadının siz üzerine eğilirken memeleriyle oynamasından daha ateşli bir şey yoktur. Bu onun vazgeçişinin nihai işareti, ne kadar zarif bir şekilde tahrik olduğunun kanıtıdır. O kadar tahrik olmuştur ki, kendine dokunmak *zorunda kalır*.

Ve böyle uçup gitti. Göğüslerini sıkıyor, adımını inliyor, yüzüme doğru eğiliyor. Zar zor nefes alabiliyorum ama umurumda değil. Olmak istediğim yerdeyim. Ben canlı bir telim. Zevki dilime akarken içimdeki her şey cızırdıyor.

"Tanrım, sanırım geliyorum."

Tıpkı ilk seferinde söylediği gibi.

Tıpkı bunu her yaptığımda söylediği gibi. Bunun hakkında *düşünmek* olmasa bile. Geliyor, yüzümden çok sert. Sallanıyor, kasılıyor ve eğiliyor ve ben onun orgazm fırtınasını atlatıyorum çünkü bu her şeyden çok istediğim şey.

Sözleri söz olmaktan çıktı. Altımda paramparça olurken, yatağımda çözülürken tutarsız çığlıklara dönüşüyorlar.

Ait olduğu yere.

Altımda kıvrandığında, bu ona mola vermem için bir işaret. Şu anda çok hassas. Yüzümü kaldırıyorum, bir elimle

Ağızına girip vücudunda geziniyor, teninin kızarmasının tadını çıkarıyorum. Yemin ederim parlıyor.

"mi?" Sesim ona duyduğum şehvetle kalınlaşarak soruyorum. Gözlerini açarken uyuşukça gülümsüyor. "Evet."

Bu en tatlı ses, onun evet'i. Bana doğru uzanıyor, ellerini yüzüme koyuyor. "Sen," diye mırıldanıyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

Bir omzumu silkip göz kırpyorum. "Beni yanında mı tutacaksın?" "Planım bu."

Bu plan benimkiyle oldukça iyi örtüşüyor. Ama benim planım da onun için bir orgazm daha içeriyor. Birkaç dakika sonra, sırtüstü yatarak yorganın altından kayıyorum ve dudaklarıma dokunuyorum. " çık. Bunu tekrar yapmak istiyorum."

Bana inanamıyormuş gibi bir bakış fırlattı. "Sen ciddi misin?"

Başımı salladım. "Çok ciddiyim. Senin amına bayılıyorum. Yüzüme çık ve beni sertçe becer, kadın."

Titriyor ve vücudunda gözle görülür bir heyecan dalgası yayılıyor. "Tek bir şartla."

Delaney

Ben de onu çıplak istiyorum. Bir kadın için çok şey mi istiyorum? Bence değil.

Ben de ona söyledim ve kot pantolonunu ve boxer külotunu çıkardı, kalın siki sert göbeğine karşı gururla çıkıntı yapıyordu. Onu gördüğümde ağzımın sulandığını söylemekten utanmıyorum. Tanrım, onun sikini seviyorum. Bayılıyorum. Hem de çok. Bu adam benim zayıflığım oldu. Ama aynı zamanda benim gücüm. Beni harika hissettiriyor ve beni olduğum gibi kabul ediyor. Sadece bir parçamı değil, her şeyimi istiyor.

Benim onu istediğim gibi.

Ama aynı zamanda bu peruğu kafamdan çıkarmak istiyorum, bu yüzden onu çekip çıkarıyorum ve safir saçları yatağın kenarına fırlatıyorum.

"Muhtemelen yatak kafam ya da peruk kafam var," diye şaka yapıyorum. "Seksi görünüyor."

Botların fermuarını açmak için uzandım. "Üzgünüm, yakışıklı. Botların artık gitmesi gerekiyor."

"Bununla yaşayabilirim. *Bu sefer*," diyor beyaz örtülerin üzerine uzanırken, günahın canlanmış hali gibi görünüyor. Üstüne çıktığımda, avuç içlerimi göğüs kasları boyunca karın kaslarına, sonra da güzel sikine doğru fırçalıyorum.

"Sihirli sakin," diye mırıldanıyorum.

Sırıttıyor. "Sana büyü yapıyor."

Gülüyorum, başımı geriye atıyorum. "Senin o büyülü dilin öyle."

Dilini çıkarıp etrafta gezdiriyor ve ben de ona dokunmak için daha fazla zaman harcıyorum. Vücudu çok çarpıcı. Çok güçlü ve formda. Tekrar yukarı çıkıyorum ve ellerimi kaslı kollarında ve büyük pazılarında gezdiriyorum.

Başını sallar ve göğsüne vurur. "Hadi. Bana biraz daha ver." Ayağa kalkıyor, beni kalçalarımın kavırıyor, sonra üzerine çekiyor.

"Ama sana hayranlık duyacaktım."

Başını sallar. "Ben açgözlü bir orospu çocuğuyum. Senin tatlılığına tekrar ihtiyacım var. Şimdi oyalanmayı bırak, yukarı tırman ve yarın yokmuş gibi yüzümü sik."

İçimden beyaz bir ateş akıyor, kıvrılıyor ve bükülüyor. Yüzüne tırmanıp aşağı inerken her yerim ısınıyor.

Diline karşı sallanırken vücudum alevler içinde kalıyor. Dudaklarına doğru süzülürken. Yüzüne doğru eğilip kalkarken.

Kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

Başımın geriye düşmesine izin verirken zevkle inliyorum, saçlarım omurgamdan aşağı kayıyor. Bu adam beni çılgına çeviriyor. Bu adam bana tapıyor. Bu adam beni nasıl daha yükseğe çıkaracağını biliyor.

O kadar yüksek sesle inliyorum ki bunun suç olduğuna eminim. Yine de bu kadar sesli olduğum için utanmıyorum. Tahrik oldum ve yeniden aşık oldum. Aşk, seks ve ikinci şanslar benim için dünya haline geldi. Tüm bu düşünceler beynime hücum ediyor ve sonra zevk beni ele geçiriyor ve ben sadece mutluluktan başka bir şey değilim, onu sonuna kadar sürüyorum.

"Çok yaklaştım."

Ve bu onu çıldırtıyor. Daha hızlı gittiğini hissediyorum ve sonra arkamdaki hareketin farkına varıyorum. Başımı çeviriyorum, gözlerimi açıyorum ve beni tutmak için sadece bir elini kullandığını görüyorum, çünkü diğeri? Yüce Tanrım. Bacaklarının arasında. Yumruğunu sikine dolamış, okşuyor. Kaba, sert, muhtaç vuruşlar. Onu böyle görmek bir patlamaydı.

Rahatlama ihtiyacı, bana zevk verirken kendine dokunma ihtiyacı - bu şimdiye kadar tanık olduğum en erotik şey.

Başka bir orgazm içimde patlıyor, vücuduma doğru roket gibi fırlıyor, dünyayı silip süpürüyor. Her şey karanlık, siyah ve harika oluyor.

* * *

Samimiyet hiçbir zaman güçlü yanımdı. Güvenin yatak arkadaşıdır ve bu da benim için zor bir şeydir. Bu yüzden oral seks denemek için acele etmediğim bir şeydi. Benim için cinsel ilişkiden bile daha yakın. Nihai samimiyet. Kendini bırakmak ve teslim olmak.

Tüm bunlar içgüdülerime ters düşüyordu.

Ama Tyler'la, biz daha gençken, denemeye hazırdım. Çok da iyi oldu, çünkü menüdeki o özel öğeyi kaçırmak istemediğimi çabucak öğrendim. Alabildiğim kadarını aldım. Doymak bilmezdim. Kolayca, günlük bir uygulama haline geldi.

Şimdi, bulutlardan aşağı süzülürken, her gün yeniden bunun için yalvarmaya hazırım.

Ama şu anda başka bir şey daha istiyorum. Yakınlığın başka bir şeklini istiyorum. Bu adamdan alabileceğim kadar çok şey istiyorum. İştahım sonsuz.

Onu çıplak istiyorum.

Vücudundan aşağı doğru kayarak sikine yaklaştığımda gözleriyle karşılaşıyorum. Arzuyla parlıyorlar, kendimi aletin başına sürttüğümde daha da ısınıyorlar. Tanrım, o kadar inanılmaz iyi hissettiriyor ki tüm vücudumda kıvılcımlar uçuşuyor. "Hap kullanıyorum," diyorum, ona karşı hareket ederken nefesim hızla geliyor, onu hemen içime almak istiyorum. "Güvende misin?"

Yutkunuyor ve cızırtılı bir evet sesi çıkarıyor.

Üzerine çöküyorum.

Titriyor. Her yerimde. Tüm vücudumda.

"Delaney," diye inliyor ve adımın her hecesindeki saf zevki duyabiliyorum. Elleri kalçalarımı kavramak için dışarı fırlıyor. "Hissediyorsun ..."

Nefesimi verirken başımı sallıyorum, içimi ürperten uzun, kalıcı bir nefes. "Biliyorum. Bu çok iyi."

İçime doğru itiyor, beni dolduruyor. Dalgalar bir kez daha üzerime çöküyor. Her vuruş, her saniye, tüm fantezilerim ve daha fazlası. Çünkü bu adama bindiğimde her şey gerçek, acı verecek kadar gerçek.

Bu adamı daha önce delice sevmiştim.

Bu adama bir kez daha aşık oldum.

"Şu haline bak. Beni yine beceriyorsun. Tatlı küçük bedenini beni derinlere çekiyor, benim seksi meleğim," diyor ve ben onun kirli sözlerinden ürperiyorum. "İşte olmak istediğim yer burası. Kadınımın içine gömülmek. Sen benimsin, Delaney. Bunu bilmen gerek."

Başımı sallıyorum, üzerinde aşağı yukarı sallanırken nefesim daha hızlı geliyor. "Bunu biliyorum. Yemin ederim."

"Gitmene izin vermiyorum. Bu sefer olmaz. Sana yanımda ihtiyacım var." "Gitmeme izin verme," diyorum inleyerek.

İçimde nabızı atıyor ve beni ereksiyonunun üzerinde aşağı yukarı kaydırıyor. "Üzerimde hareket etmeni seviyorum. Beni bu kadar sert sikmek istemene bayılıyorum."

Vücudum tekrar tekrar *teşekkür ediyor*, çünkü bu en iyi kafa, yükselirken en büyük vızıltı, sonra tekrar yere çakılıyorum. İçimde titremeler oluyor ve yemin ederim titriyorum. Tyler'ın gözleri sıkıca kapanıyor ve beni öyle sıkı kavırıyor ki neredeyse acıyor. Gözlerini açtığı anda, alev alev yanıyorlar. Sesi talepkâr. "Sırt üstü yat. Şimdi."

Saniyeler içinde beni düz çevirdi, bacaklarımı yukarı kaldırdı ve omuzlarına attı. Zar zor hareket edebiliyorum, bu yüzden ona teslim oluyorum.

Kalçalarını yumruklamaya başladığında "Becer beni," diye inliyorum. Sert göğsünden boncuk boncuk ter damlıyor.

Başını sallıyor. "Şu anda seni becermeyeceğim," diyor bana çarparken.

Kalçalarının bir başka yuvarlanması. Dünyamı döndüren bir başka ürpertici itiş. Avuç içleri yatağa sertçe bastırıyor ve kendini bana doğru eğiyor. "Seninle böyle sevişiyorum."

Ellerimi çözüp boynuna doluyorum ve onu daha da yakına çekiyorum. "Öylesin."

Ve sonra kelimeler artık önemli değildir. Sadece bedenler. Sadece kalpler. Sadece yıllar geçtikçe solan ama birbirimizin hayatına tekrar girer girmez ıslıl ıslıl yanan bu bağ. İkinci seferde daha güçlü, daha iyi, daha kesin.

Başka bir doruk noktası beni ele geçiriyor, vücuduma hücum ediyor, beni aydınlatıyor

Yukarı.

Benim ağlar çevir ve anahtar içinde onu
Çünkü o sikikleri Daha sert,

Acımasızca, beni alıyor, bana sahip oluyor ve sonunda içimde serbest kalıyor.

Terli ve sevinçli bir şekilde üzerime yığılıp geceyi benimle geçirmeyi teklif ettiğinde, ona olmak istediğim başka bir yer olmadığını söyledim.

Güneş doğduğunda tek istediğim gitmek olsa da.

Tyler

Sır saklamakta iyiyimdir.

Harika bir poker suratım vardır. Eğer bir şeyi kendime saklamam gerekiyorsa, onu çok iyi saklarım. Ruhunuzu kemiren tehlikeli sırlardan bahsetmiyorum. Sadece çocukken, annemin çantasından yeni bir bisikletin faturasını gördükten sonra bile küçük kardeşimin Noel'de ne alacağını asla söylemediğimi kastediyorum. Aynı şekilde, bir pazarlıkta anlaşma imzalamaya bir adım kaldığını asla belli etmem, ta ki o kartları oynamam gerekene kadar.

Dün gece ben de bir kasaydım.

Bu sabah, kedi çantadan çıkıyor.

Delaney'den önce kalkıyorum, uyandığında çekiştirmesi için yatağın üzerine yeni, temiz bir tişört atıyorum, sonra işemek için sessizce banyoya gidiyorum. Ellerimi yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum, sonra bir çift boxer külot giyiyorum. Mutfığa yürüyüp mutfak eşyaları çekmecesini açıyorum,

ve ihtiyacım olan birkaç şeyi alıyorum. Sonra da kızım için kahvaltı hazırlarım.

Yumurta, kızarmış ekmek ve sahte domuz pastırmasının yanı sıra kahveye tercih ettiğini bildiğim için dumanı tüten bir fincan yeşil çay.

Yumuşak ayakları yere basıyor ve uykulu gözlerle, keçeleşmiş saçlarla ama yüzünde harika bir sabah gülümsemesiyle içeri giriyor. Beyaz tişörtüm kalçalarının üst kısmına denk geliyor ve üzerinde çok seksi duruyor. Özellikle de altında çıplak olduğunu bildiğim için. Parmak uçlarında yükseliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Günaydın," diye fısıldıyor, nane kokulu nefesi ağızma yaklaşıırken.

Çaydanlığa sırtımı dönüyorum ve ona tam ve düzgün bir öpücük veriyorum. Öpücüğü kestiğimde bir kaşımı kaldırıyorum. "Eğer başkan olsaydım, sabah nefesini kaldırırdım."

"Oyum sana."

Tezgâhtaki tabureyi işaret ediyorum. "Otur. Ye. Sana kahvaltı hazırladım. En sevdiğinden. Ve sana serbest dolaşan, çiftlikten taze, tamamen doğal, yüzde yüz organik yumurta aldım. Aslında de, yumurtaları sürdürülebilir yerel bir çiftlikten elimle seçtim ve tavukla önceden tanıştım. İyi kızdı. Adı Cluckity-cluck'tı."

Bana *etkilendiğini* belli eden bir bakış fırlatıyor. "Peki Cluckity-Cluck'a hizmetleri için teşekkür ettin mi?"

"Ona çok minnettar olduğumu söyledim," diyorum bir tabağı ona uzatırken, sonra bir tane de kendime koyuyorum.

Tezgâhın üzerinden mikrodalga'nın üzerindeki saate bakıyor. "Saat onda masajım var. Ama bu bize kahvaltı için zaman verir ve ..."

"Hem yemeği hem de *and'ı* alacağım." Tezgâhta ona katıldım, yemek yedik ve konuştuk. Her şey çok doğal ve doğru geliyor. Tekrar bir araya gelmemizin yataktaki kıvılcımlardan çok daha fazlası olduğuna her zamankinden daha çok eminim. Ama onun da bunu bilmesine ihtiyacım var. Ona gelen tüm güvenceyi vermek istiyorum. Bu sefer gerçek olduğunu bilmesini istiyorum. I

Parmaklarımı tezgâha vuruyorum. "Ofisimde bunun sadece seks olmasından endişelendiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Öyle mi? Neden sordunuz?"

"Öyle değil, Delaney. Bundan çok daha fazlası."

Gülümsüyor ve yanağındaki bir tutam saçı siliyor. "Bunu biliyorum Tyler. Bu konuda iyiyim."

Ama bunu en derinden bilmesini istiyorum. Tezgâha uzanıyorum, mutfak eşyaları çekmecesinden çıkardığım kutuyu alıyorum ve boştaki elimle onun elini tutuyorum. "Evlen benimle."

Göz kırpıyor.

Dün gece sakladığım sır bu. "Seni seviyorum. Sana aşığım. Bunu doğru yapmak istiyorum. Birlikte olmamızı istiyorum. Bu sefer hiçbir yere gitmiyorum ve bunu bilmeni istiyorum." Kesin bir şekilde, kendime güvenerek söylüyorum. Ve evet, kabadayılıkla. Evet diyecek. Etmek zorunda. İkimizin de istediği bu.

Dudakları aralanıyor ama ses çıkmıyor. Gözleri irileşiyor. Sonra gözlerini kapatıyor ve açtığında sanki bir felaket sahnesini izliyormuş gibi bana bakıyor, molozları, yıkılmış evleri, cam parçalarını görüyor. "Ben ..."

Göğsümde bir şüphe tohumu kök salıyor ama onu bir kenara itiyorum. Bu benim görevim. İyi yaptığım şey bu. Büyük oynarım. Ve bunu yapmak için onun kalbini sonsuza dek kazanmaktan daha iyi bir neden olamaz.

Şüpheyi boş ver.

Kutuyu çevirip açıyorum ve elmas yüzüğün ışıltısı parlıyor. O kadar parlak ki, sanki güneş gözlüğüne ihtiyacı varmış gibi başka tarafa bakıyor.

Ama bunu kaybetmeyeceğim.

Davamı jüriye sunuyorum. "Sana aşığım ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Her zaman senin için burada olacağımı bilmeni istiyorum. Değiştiğimi kanıtlamak istiyorum. Buna layık olduğumu kanıtlamak istiyorum."

Alnını kırıştırıyor ve dudakları aşağı doğru çekiliyor. Bu belirgin bir şekilde kaş çatmaya benziyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Tyler," diyor, sesi yumuşak ama uyarı dolu. "Öyle mi?"

Tabureden iner ve ayağa kalkar. Başını iki yana sallar. "Bu resmen delilik."

"Neden?"

Başını tutuyor, olanları anlamaya çalışıyormuş gibi parmaklarını şakağına bastırıyor. "Daha yeni seks yaptık. Ve sen bunun seksle ilgili olmadığını kanıtlamaya çalışıyorsun. Daha yeni bir araya geldik. Ve bana beni sonsuza dek seveceğini söylemeye çalışıyorsun. Bu delilik," diyor, kelimeleri çılgınca bir telaşla dökülüyor.

"Bu delilik değil. Doğru olan bu." Ama artık sesim titrek çıkıyor. "Ben senin bir sonraki iş anlaştman değilim. Ben senin sıradaki riskin değilim. Ben senin

Zar atıp kazanabileceğinizi kanıtlamak için bir sonraki şansınız. Ben bir insanım. Bir kadını. Ve seninle evlenmeye hazır değilim. Nişanlanmaya bile hazır değilim."

"Neden olmasın? Bana çok zekice geliyor."

Bir elini kalçasına koyup devam ediyor ve ben onun üniversitede ne kadar güçlü bir tartışmacı olduğunu hatırlıyorum. "Belki bir kedi almamızı önerseydin, bu biraz daha normal gelebilirdi. Ama bu bulunduğumuz yerden yirmi adım ileride. Zamana ihtiyacımız var. Birbirimizi tanımaya devam etmeliyiz."

"Ama ben senin istediğini sanıyordum-"

"Bekle. Dur tahmin edeyim. Senden geçmişî düzeltmeni istediğimi mi sandın? 'Dersler ve sen arasında hokkabazlık yapmak çok zor' cümlesinin üzerine bir yara bandı yapıştırmanı istediğimi mi sandın?"

"Ama seks yaparken 'beni bırakma' demiştin." Birbirimize ileri geri ateş ederken benim sesim de yükseliyor. Çünkü benim de anlatmak istediğim bir şey var.

Ellerini ateşli bir yalvarış yapar gibi uzatıyor. "Gitmeme izin verme' derken 'beni yanında tut' demek istemiştım. "Benimle ol. Sadece bir hafta çıktıktan sonra bana evlenme teklif et demek istemedim."

Nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalışarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunun nedeni yakınlaşma zorluklarınız mı? Güvenmek senin için zor olduğu için mi?"

Gözleri ateşle doluyor. "Hayır," diye tıslıyor. "Çünkü bunu yanlış nedenlerle yapıyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne oluyor be? İstediğinin bu olduğunu sanıyordum."

Konuşurken sesi yumuşuyor. "İstediğim şey bunu seninle doğru bir şekilde yapmak için yeni bir şanstı. Tekrar birlikte olmanın mantıklı olduğunu kanıtlamak için körü körüne bir uçurumdan atlamak değil. Zaten bir saat önce benim için anlamlıydı." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve derin bir iç çekiyor.

"Peki ya şimdi?" Düşen bir uçak gibi midem bulanarak soruyorum.

"Açıkçası neyin mantıklı olduğunu bilmiyorum." Saate bakar. "Gitmeliyim."

Sanırım ona en mantıklı gelen şey ayrılmak. Bundan sonra yapacağı şey bu olduğu için.

Delaney

#\$@&%*!
\$@&%*! #
@&%*! #\$
&%*! #\$@
%*! #\$@&
*! #\$@&%
! #\$@&%*

* * *

Nirvana'nın tuvaletinde tek başıma, bir kez daha sessizce lanet okuyorum. Yumruklarımı sıkıyor, ayaklarımı yere vuruyor ve başımı sallıyorum. Bu sabahı sistemimden atmalıyım. Yapacak işlerim var. Verilecek masajlar. İlgilenmem gereken müşteriler.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum, sonra avuçlarımı göğsümün önünde birleştiriyorum ve evrenden bana şu anda huzur vermesini istiyorum.

Ya da en azından önümüzdeki altmış dakika boyunca, çünkü müşterim Violet beni Rainfall Room'da bekliyor.

Banyodan çıkarken kendime Tyler'ı arkamda tozlu bir iz olarak bırakacağımı söylüyorum. Onun kesinlikle saçma teklifini düşünmeyeceğim. *Bu kadar erken* evlenmemiz gerektiğini düşünmesinin delilik olduğunu bir an bile aklımdan çıkarmayacağım. Ve aklımın kavgamızı ikinci ve üçüncü kez sorgulamaya takılmasına izin vermeyeceğim.

Ürperiyoru

m. O

kelime.

Kavga.

İki acılı insan gibi kavga ettik. Annemle babam gibi. Bu düşünce beni hasta ediyor. Kavgadan nefret ediyorum. İğreniyorum. Olmak istediğim kişi bu değil. Bu sabah daha iyisini yapmalıydım. Daha sakin olmalıydım.

Çenem yukarıda, masaj odasına doğru ilerliyorum. Violet pozisyonunu almış, kuzguni saçları sol omzunun üzerinden dökülüyor ve sağ omzunu ciddi bir derin doku çalışması için serbest bırakıyor.

"Selam Vi. Nasıl gidiyor?"

Yüzünü dayadığı yerden kaldırıyor ve gülümsüyor. "Ben iyi bir kızdım. Son iki haftadır yatakta iPad yok."

Omzunu okşadım. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bu harika bir haber."

"Alışkanlığımı bıraktım," diyor pozisyonuna devam ederken. "Bana söylediğin gibi."

Avucuma biraz lavanta masaj yağı sürüyorum ve omzunda çalışmaya başlıyorum. "Vi," diye fısıldıyorum, şaşkınlıkla.

"Ne oldu?"

"Bunu söyleyebilirim. O kadar düğümlü ve gergin değilsin." "Gördün mü? Uslu durdum."

Işınlanıyorum ve Tyler'ı bu şekilde kafamdan çıkarıyorum. İşe, müşterilere ve iyileşmeye odaklanıyorum. Bu sabahımın panzehiri. Ama

Kavga etmiş olsak bile, tepkim tamamen mantıklıydı, değil mi? Birlikte uyuduktan sonraki sabah evlenme teklifi etmek çok saçma.

Lanet olsun.

Yine onunla oyalanıyorum.

Violet "Peki ya sen?" diye sorarken onu bir kez daha beynimden kovuyorum.

"Peki ya ben?" Başparmaklarımı kürek kemiğinin etrafına geçirirken soruyorum.

"Seni son gördüğümde, eski erkek arkadaşını düşünme alışkanlığından kurtulmaya çalıştığını söylemiştin," diyor ve bana kendi sözlerimi hatırlatıyor. Yaltaklanıyorum.

"Doğru," diyorum, gibi. "Yani ...?"

Yutkunuyorum ve itiraf ediyorum. "Aslında tekrar bir araya geldik."

Violet yan dönüyor. "Sen mi yaptın?"

Koltuk başlığına hafifçe vurarak ona hatırlatıyorum. "Sen kendi tarafındayken sihrimi kullanamam."

"Biliyorum, ama bana bir şeyler anlat. Bu nasıl oldu?"

"Sana anlatacağım ama bırak da ovalarken anlatayım, tamam mı?"

Ön tarafına dönüyor, pozisyonuna geri dönene kadar kıvranıyor.

"İşte böyle başladı .."

Ovuyorum ve konuşuyorum. Violet ben konuşurken sorular soruyor.

"Peruk partisinden sonra ne oldu?"

"Dünyayı sarsan, ayak parmaklarını kıvıran bir seks yaptık." "Yum."

"Ve geceyi geçirdim."

"O zaman sorun ne?"

"Sabah işler kötüye gitmeye başladı," diyorum ve sonra ona evlenme teklifinden bahsediyorum. "Çılgınca, değil mi?" Ellerimi sırtının alt kısmında gezdirirken soruyorum.

"Evet, evlenme teklif etmek için çok erken. Aceleci davrandı. Oldukça düşüncesizdi." Başparmaklarımı omurgasında gezdirirken derin derin nefes alıyor. "Ama ya bir orta yol varsa? Senin ayrılmanla onun evlenme teklif etmesi arasında bir şey?"

"Ama ben gitmedim," diye ısrar ediyorum. "Buraya gelip çalışmak zorundaydım."

"Elbette," diyor Violet, ses tonu anlayışlı. "Ama onun için bu ayrılmak gibi bir şey olabilir."

Gidiyorum.

Göğsüm ağrıyor, taze, keskin bir ağrı.

Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim.

Terk edilmek.

Tyler

Carly, Tyrannosaurus Rex'in iskeletine bir kemik atıyormuş gibi yapar.

"Aferin oğlum," diyor, alkışlayarak. "Bak, Tyler. Peşinden koşuyor o."

Kemik toplayan dinozoru gösteriyorum. "Neredeyse aldı. Sen Yapabilirsin oğlum," diyorum şehirdeki en sevdiği yerlerden biri olan Doğa Tarihi Müzesi'nin lobisinden geçerken.

Ayrıca *Müzedeki Gece'nin* büyük bir hayranı, bu yüzden bu gezi tam bir kazan-kazan.

Tek sorun, bugün kendimi pek de kazanan gibi hissetmiyorum olmam.

Kendimi tam bir ezik gibi hissediyorum. Bizon sergisine doğru yürürken, bu sabah nerede yanlış yaptığımı bulmaya çalışıyorum. Geçen gece Simon'la içtikten sonra Katherine'in Beşinci Cadde'deki kuyumcu dükkânına girdiğimde ona evlenme teklif etmek bana çok akıllıca, çok stratejik gelmişti. Gerçekten de büyük bir jestle

Geçmişî yeniden yazmak. Verilen tüm zararı onarmak. Temiz bir süpürme.

Ve onu sonsuza dek saklayacaktım. Ya da ben öyle sanıyordum.

Elimi enseme gezdirirken sert bir iç çekiyorum. Planlarım buraya kadarmış. Delaney'nin istek ve ihtiyaçlarını değerlendirme konusunda fena halde başarısız oldum. Ona evlenme teklif etmek harika görünüyordu. Değiştiğimi anlamasını sağlamanın en iyi yolu. Ben çekip giden adam değilim. Kalacak olan adamım.

Carly gömleğimi çekiştiriyor. "Kapuçin maymununu görmeye gidebilir miyiz?" "Şu muz yiyenin izini sürelim," diyorum.

Şimdi romantik hatalarımı düzeltmenin zamanı değil. Carly zamanı ve önümüzdeki iki saat boyunca, sergiler arasında dolaşırken *Müzedede Gece*'nin kendi versiyonumuzu oynamak için elimizden geleni yapıyoruz.

Yol boyunca ona okuldaki büyük çarpma işleminin nasıl gittiğini soruyorum.

Öğrendiği yeni matematik bilgilerini ve öğretmenini ne kadar çok sevdiğini anlatırken ela gözleri heyecanla parlıyor.

O gün parkta söylediği sözler şimdiki ikilemimde yankılanıyor.

"Öğretmenim anahtarın adımları takip etmek olduğunu söylüyor.

Köşeleri kesmeyin ve acele etmeyin."

Ding, ding, ding.

Kendimi sabitlemek için doldurulmuş bufaloların önündeki pirinç raya sıkıca tutundum. İşte burada yanılmışım. Delaney haklıydı. Ona bir ticari işlem gibi davranmış, sadece sonuca odaklanmıştım. Onun kalbini tekrar kazanabileceğimi sandım. Zaman ayırmadım. Adımları takip etmedim. Bütün köşeleri kestim.

Ancak bir ilişki, köşelere *ihtiyaç duyan* bir temel üzerine inşa edilir. Tuğlalar, harç ve her şeyi sağlamlaştırmak için bolca zaman.

İş stratejimi romantizme de uygulayabileceğimi düşünerek bu adımları atladım.

Ama gerçek şu ki, onunla sadece oyunun sonuna kadar gittim. Anlaşmalarda büyük oynasam da, bunu titiz bir strateji ve hazırlıkla yaparım. Ben oyun kitabı ve sağlam bir oyun planı olan bir adamım. Bu yüzden müşterilerim için riskli anlaşmalara cesaret edebiliyorum, çünkü ev ödevimi yaptım.

Delaney ile çalışmadım ama anlaşmayı kazanacağımı düşündüm. Jay Benator anlaşmasını yaptığımda Clay'in söyledikleri aklıma geldi. Bana anlaşmanın düşündüğüm kadar çılgınca olmadığını söylemişti. "İşini biliyorsun," demişti bana. "Craig'in neye ihtiyacı olduğunu anlamak için zaman ayırdın ve sonra müşterinin hedeflerine ulaşmasını sağlayacak şekilde teslim ettin. İşte bu yüzden çok cesur bir avukatsın."

O öğleden sonra Carly'yi babasına bıraktıktan sonra şehir merkezine doğru yola çıktım ve mahalleimde yürüyüşe çıktım, senaryolar üzerinde çalıştım - nasıl özür dileyeceğimi, nasıl hazırlanacağımı, Delaney'den gerçekten ne istediğimi nasıl açıklayacağımı. Son birkaç haftadaki tüm konuşmalarımızı gözden geçiriyorum, her ayrıntıyı gözden geçiriyorum, en önemli olanı tartıyorum ve gerçekleri topluyorum.

Bir kafede duruyorum, bir kahve alıyorum, telefonumda biraz araştırma yapıyorum, sonra birkaç arama yapıyorum. Tıpkı onun iş yerine soyunmaya hazır bir şekilde gittiğimde yaptığım gibi, tüm detaylarımı bir araya getirdim. Bu sefer Bungee Jump Tyler olmayacağım.

Tam numarasını çevirmek için telefonumu elime alıyordum ki ondan gelen bir mesajla olduğum yerde doğruldum.

Delaney

Sabahım merhametli bir şekilde kısa, bu yüzden kendine saygısı olan her kadının bu durumda yapacağı şeyi yapıyorum.

Destek çağırın.

Askerler hazır. Nicole ve Penny Nirvana'nın dışında bekliyorlar ve ben çıkar çıkmaz Nicole yürüyüş ve konuşma zamanının geldiğini söylüyor.

Ben onlara her şeyi anlatırken favori öğle yemeği noktalarımızdan birine doğru yürüyoruz. Nicole'un gözleri fincan tabağına yaklaşırken Penny'ninkiler aya dönüşüyor. Harika. En iyi arkadaşlarımı resmen şok ettim. Aşk hayatım bu kadar çılgın işte.

Sokağın köşesinde durup ışıkların yanmasını bekliyoruz. "Her şey çok iyi gidiyordu," diyorum yarı sinirli, yarı üzgün. "Her şey mükemmeldi. Mutluluktu. İkinci bir şansın olabileceğini hayal ettiğim her şeydi." Nicole'e bakıyorum, geçen haftanın ne kadar güzel geçtiğini hatırladıkça sesim duygusallaşıyor. "Bir hafta ver dedin, ben de verdim ve harika zaman geçirdik, iletişim kurduk ve bazı şeyler hakkında konuştuk. Ben ona karşı açıldım, o da bana karşı tatlı ve sevecendi. Ve

sonra *bom*." Avuçlarımı birbirine vurarak yüksek sesle alkışlıyorum. "Bir teklif. Birdenbire."

Penny, Nicole'ün gözleriyle buluşur ve hep birlikte başlarını sallarlar.

"Uh oh. Siz ikiniz bir şeylerin peşindesiniz," diyorum ışıklar değişip karşıya geçerken.

Önce Nicole konuşur. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama ..." Derin bir nefes alır ve sonra nefes verir. "Ama bence bunu sadece seni sevdiğin için yaptı." Tam cevap verecektim ki elini kaldırdı. "Beni dinle. Bir hafta sonra nişanlanmalısın demiyorum. Ama *diyorum* ki, adam kendi tuhaf, çarpık, sapkın yöntemiyle sana değiştiğini göstermeye çalışıyor."

"Birdenbire nişanlanarak mı?" Gözlerimi kısarak soruyorum. Penny,

"Erkekler her zaman mantıklı davranmaz," diyor ve ben de *doğru söylüyorum* çünkü bu sözlerde çok fazla bilgelik var. "Bazen iki adım ileri ve bir adım geri atarlar. Ya da yirmi adım atarlar iki tane almaları gerekirken ileri."

Nicole tekrar söze girdi. "Mesele şu ki, bunun zamanlamasını kaçırmış olabilir. Değişimi mümkün olan en iyi şekilde göstermiyor olabilir. Ama tüm bunların temelinde bence değişiyor."

Ona sert bir bakış attım. "İnsanlar değişmez sanıyordum."

Nicole omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Belki senin gibi harika biri için öyledir."

Penny diyor ki, "Git onu gör. Bir orta yol bulmaya çalış." "Yirmi adım ile iki adım arasında bir şey mi?" diye soruyorum. "Kesinlikle," diyor Nicole.

Saatime baktım. "Öğle yemeğini atlayabilir miyim? Onu bulmaya çalışmalıyım."

İkisi beni kovalıyor ama yürürken bir mesaj görüyorum ve bu beni durduruyor.

* * *

Küçükken babam beni parka götürürdü. Ne zaman gitmek istesem, öyle görünüyordu. Bana maymun derdi, çünkü her şeye tırmanırdım. Parmaklıkların üzerinde sanki benim kişisel ormanımmış gibi sallanırdım. Kaydıraktan herkesten hızlı tırmanırdım. Şu çılgın yüksek çapraz halat yapıları var ya? Onlar benim uğrak yerimdi.

Ve babam her zaman dipte beni bekledi, her şeyi tekrar yapmam için beni cesaretlendirmeye hazırды.

Sonra ben yorulunca elimi tuttu ve eve yürüdük. Birlikte.

Anlatılanlara göre iyi bir babaydı.

Kendimi Central Park'ta dolaşırken, Joe Thomas'tan gelen e-postaya bakarken bulduğumda, annemle babamın tartışmalarından ziyade bu anılara geri dönüyorum. Bir çocuk parkında duruyorum, birbirlerini kovalayan, dadılarıyla sallanan, anne ve babalarıyla koşuşturan çocukları izliyorum. Ben de o küçük çocuklardan biriymen bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Ellerimi çitin kenarına dolayarak fırtınanın beni kırbaçlamasını bekliyorum.

Acının karanlık bir gökyüzünden bir yarasa gibi inmesi için.

Kaybettiklerimin tablosuna bakarken, anıların beni en çok yaralayacağı anın bu an olduğuna eminim. Ama başparmağımı telefonumun ekranında gezdirirken, Kanada'daki numaraya ve Gmail adresine bakarken, acının içime çökmesi için kendimi hazırlıyorum.

Dalganın beni altına çekmesi için.

Sadece, telefonda başımı kaldırıp yüksekte sallanan, ayaklarını mutlu bir şekilde tekmeleyen küçük sarışın bir kıza bakarken, tek yaptığım gülümsemek.

Ve gerçek bana çarptı.

Güzelce. Huzur içinde.

Ve pişmanlık duymadan.

Gitti ve arkasına bakmadı.

İleriye bakma vaktim geldi, sadece ileriye. Artık
ondan istediğim bir şey yok.

Bana verebileceği hiçbir şey yok.

Merak güçlü bir motivasyon kaynağıdır ve beni onun izini sürmeye itti.
Ama o merak ettiğim üniversiteden eski bir sınıf arkadaşım değil. Bir
kokteyl eşliğinde sohbet edeceğim eski bir arkadaş da değil.

DNA'sının yarısını bana veren ve on dört yıl sonra çekip giden adam.

Onunla havadan sudan konuşmama gerek
yok. Onunla hiç konuşmama gerek yok.

Bu benim hayatım ve o gittiğinden beri olduğu kadar iyi.

Çiti bıraktım, topuklarımın üzerinde döndüm ve parkın diğer tarafına
yöneldim.

Tyler

Kapımın önünde durup asansörün sesini bekliyorum. Birkaç saniye sonra, yumuşak bir vınlama bana geldiğini söylüyor. Pirinç kapı kayarak açıldığında, onun üzgün olmasını bekliyorum. Ağlamasını. Perişan. Ama o bunların hiçbiri değildi. Onun yerine, koridorda bir amaç uğruna yürüyor. Yoga pantolonu, spor ayakkabısı ve siyah V yakalı tişört giyiyor - iş kıyafeti. Saçlarını at kuyruğu yapmış.

"Hey," diyorum usulca, o kapı aralığına ulaştığında. Göğsümdeki lanet organ göğüs kafesime sertçe vuruyor, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi gümbürdüyor. Aynı anda hem gergin hem de heyecanlıyım. Ve umutluyum da. "Burada olmana sevindim." Kapıyı ardına kadar açıyorum ve o içeri giriyor. "Bana ne bulduğunu anlat. Sana yardım etmek istiyorum. Sana söylediğim gibi."

Durdu, dudaklarını yaladı ve şöyle dedi: "Biliyorum. Ama buraya gelirken önemli bir şey fark ettim." Benden ona doğru eliyle işaret ediyor. "Önce *bizim hakkımızda* konuşmak istediğimi."

Kelime yankılanıyor. *Biz*'in ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. *Bizi* tamamen mahvettim mi hiçbir fikrim yok. Ama o bana geldi. Bu bir adım ve atmam gereken adımlar, sıçramalar değil. "Konuş benimle."

Kapı kapandı ama biz . Girişte duruyoruz, bu sabah evlenme teklif ettiğim yerden çok uzakta değil.

Konuşurken yüz hatları yumuşak. "Bu sabah ayrılmıyordum. Öyle göründüğünü biliyorum ama sadece işe gidiyordum. Yine de bir döngüye girdim. Kendimi bir ödöl gibi, bir sonraki zaferiniz gibi hissettim."

Ben atlıyorum. "Sen değilsin. Yemin ederim değilsin. Sana çok daha fazlası olduğunu göstermek istedim."

"Bunu anlıyorum, ama o zaman öyle görünüyordu. Düşüncesiz ve plansız görünüyordu." Elini hafifçe kolumda gezdiriyor. "Ama şimdi bunun iyi niyetle yapıldığını anlıyorum. Ve bu duyguyu seviyorum."

"Düşüncesizce davrandım," diye itiraf ediyorum, "beni bilirsin" ifadesiyle. "Muhtemelen her zaman biraz düşüncesiz olacağım. Ama bana inanmanı da istiyorum."

"Ama görüyorsun, ben zaten biliyorum Tyler," diyor, gözleri bana sabitlenmiş, sesi kararlı ve emin. "Kendini kanıtlamana gerek yok. İş yerime gelip benim için tekrar soyunmana ya da daha fazla çemberden geçmene gerek yok."

Bir kaşımı oynatıyorum. "Ama senin için tekrar soyunmamı istiyorsun, değil mi?" Dudaklarının kenarını ısıırıyor. "Kesinlikle istiyorum."

"Güzel. Çünkü yeni hareketlerim var."

Gölümsüyor. "Bir sonraki gösteriyi iple çekiyorum. Çünkü sen çoktan geri dönmeyi hak ettin. Şimdi ilerleyelim."

Rahat bir nefes alıyorum. *Biz*. Hâlâ bir biz varız. Ama teyit etmekten zarar gelmez. "Yani bunu yapıyor muyuz? Beni istiyorsun, dürtüsel yanımı ve

İkisi de ihtiyatlı mı?"

Cilveli bir gülümseme takınıyor ve koluma yapışıyor. "Evet, ben de senin her halini seviyorum, hem çıplak hem de giyinik halini. Ve tartışsak bile, sırf evlenme teklif ettin diye ayrılmayacağım." Gözlerini deviriyor.

Elini tuttum ve sertçe sıktım. "Bunu neden yaptığımı bilmelisin. Seni seviyorum ve sana güven vermek istedim," diyorum, hareketlerimi açıklama ihtiyacı duyuyorum, anlamasını istiyorum. "Bunu sana daha önce veremedim ve şimdi vermek istiyorum."

Avucunu göğsüme koyuyor. "Artık güvenliğin senden bulabileceğim bir şey olmadığını biliyorum." Bırakıyor ve göğüs kemiğine dokunuyor. "O benim içimde. Tam burada. İçimdeki güce sahibim. Öğrendim. Büyüdüm. Harika arkadaşlarım, harika bir işim ve hayatıma geri dönen seksi, akıllı ve tatlı bir adamım var" diyor ve ben de *bunların hepsine sahip olduğunu* söylüyorum. Bana gülümsüyor, sonra sesi tekrar ciddileşiyor. "Tek istediğim her şeyi günü gününe yaşamamız. Her gün aşık olmaya devam edelim."

Gülümsüyorum çünkü bu dünyadaki en kolay şey. "Bu hiç de sorun değil. Bu nefes almak gibi bir şey, Delaney."

Yumuşakça gülümsüyor. "Ve bir gün, belki yakında bir gün, ikimiz için de doğru hissettiğinde, bana tekrar sor. Şimdilik sadece partilere gidelim, öğle yemeklerinde buluşalım, sokak köşelerinde öpüşelim ve bütün gece sevişelim."

Kalbim dans ediyor. Bu gerçek ikinci şans. Bu sabah çok fazla atladığım şans değil. Geçmişi düzeltmek ya da hataları silmekle ilgili değil, bağışlamak ve yola devam etmekle ilgili gerçek bir ikinci şans.

Alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Bana daha da yaklaştığında rahatlıyorum. Ama sonra geri çekiliyorum çünkü hâlâ söylemem gereken şeyler var. "Bu sabah ısrarcı davrandığım için özür dilerim. Bir pisliğim var

İçimde ve onu bastırmaya çalışıyorum ama bazen ortaya çıkıyor." Kıkırdıyor ama ben daha bitirmedim. "Özellikle yakınlık ve zorluklar hakkında söylediklerim için özür dilerim. Bu haksızlıktı. Hem de hiç adil değildi."

"Ben de tepkisel davrandım. Sinirlendim ve bu yönümü sevmiyorum. O yüzden bunları geride bırakıp sadece bir çift olalım ve nereye gideceğimize bakalım."

"Bu kulağa hoş geliyor. Bu öğleden sonra her şeyi olduğu gibi kabul etmem ve hemen elli adım ileriye atlamaya çalışmamam gerektiğini fark ettim. Aslında yeğenim bunu anlamama yardımcı oldu."

Gülümsüyor. "Öyle mi? Carly mi?"

"Kasıtlı olduğundan emin değilim ama bazen bu çocuk çok akıllıca gözlemler yapıyor. Hayat, okul ve diğer konular hakkında söylediği şeyler, yavaşlamam ve acele etmem gerektiğini fark etmemi sağlıyor, özellikle de söz konusu olan senin gibi önemli bir şeyse."

"Seninle vakit geçirmeyi seviyorum," diyor Delaney usulca. "Ve seninle bu ikinci şansa sahip olmayı seviyorum."

Onu öpüyorum. Yumuşak ama ısrarcı. Hatalar yapacağımıza ama onlardan ders çıkaracağımıza söz veren bir öpücük. Birbirimizi incitmemek için elimizden geleni yapacağımızı ama incittiğimizde de affetmeye çalışacağımızı söyleyen bir öpücük.

Ayrıldığımızda gözlerinin içine baktım. "Hiçbir yere gitmediğimi bilmeni istiyorum. Belki bir hafta sonra sana evlenme teklif etmek delilikti. Ama kalbim ve ruhumla biliyorum ki, ister bu hafta, ister gelecek hafta, ister gelecek yıl olsun, seninle birlikte harika bir geleceğimiz olabilir."

"Ben de," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor. "Ben de buna inanıyorum." Yanağını okşuyorum. "Sadece seni sevmeme izin ver. Seninle ilgilenmeme izin ver."

Ellerini boynuma dolayarak gülümsüyor. "Kulağa mükemmel geliyor. Ve bu arada, yüzük muhteşemdi. Mükemmel seçmişsin."

İçime bir gurur patlaması yayılıyor. "Bunu doğru yaptığıma sevindim. O yüzük de imzalı Los Angeles Dodgers beyzbol beyzbol pleksiglas tutucumun içinde güvende ve sağlam bir şekilde duruyor, ne zaman tekrar sormaya hazır olursun diye."

"Bu yüzük iyi bir arkadaş o zaman."

"Bunu biliyorsun." Elini tutup onu kanepeye yönlendiriyorum ve daha ciddi bir ton takınıyorum. "Bana baban hakkında ne öğrendiğini anlat," diyorum, çünkü mesajında dedektiften haber aldığını ve benimle konuşmak istediğini söylüyordu.

Derin bir nefes alır. "Seninle onun hakkında konuşmak istiyordum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi istemiyor musun?"

Başını sallıyor, sonra gülüyor. "İstiyorum, ama istemiyorum." "Dostum, şimdi kafam karıştı."

Delaney'den daha fazla kahkaha geliyor. "Buraya doğru yürürken, aramayı ve e-posta göndermeyi düşünürken aklıma bir şey geldi. Geçmişin o parçasını arkamda bırakmak için ne yaptığını bilmeme gerek yok. Geçmişin bazı parçalarının orada kalması gerekir. Ve bazı parçalar da geleceğiniz olabilir." Parmaklarını sakallı çenemde gezdiriyor. "Senin gibi."

Kabaca yutkunuyorum, sözlerinin muazzamlığını özömsüyorum. "Sen ve ben meleşim," diyorum, sonra alnına bir öpücük konduruyorum çünkü bazen kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Parmağını telefon ekranında muzaffer bir edayla kaydırıyor. "Arşivlendi. Bilgilerini kaydetmeme gerek yok ama ihtiyacım olursa orada olacak."

"Orada olacak. Ve ben senin için burada olacağım." "Bunu biliyorum. Buna inanıyorum."

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum. "Hey. Bunun için seninle gurur duyuyorum. Yaptığın şey -onun izini sürmek, sonra da ona ihtiyacın olmadığına karar vermek. Tüm bunları kendi başına yaptın. Bu ciddi bir cesaret ister."

Kaşlarını oynatıyor. "Onu ne kadar çok istediğini göstermek için eski kız arkadaşının iş yerine çıplak gitmek gibi bir şey."

Derinden gülüyorum. "O artık benim eski kız arkadaşım değil."

Delaney daha da yaklaşıyor. "Hayır, o senin eski sevgilin değil."

Bir parmağımı kaldırdım. "Eski sevgilim olmadığı için ve onu dinlediğimi kanıtlamak istediğim için ona bir hediye aldım."

Bir zamanlar ve şimdiki güzel, seksi kız arkadaşım kaşlarını kaldırıyor. "Oh, şimdi mi yaptın?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Elbette öyle yaptım. Birlikte normal bir hızda hareket etmemizi istediğimi göstermek için."

bekleterek bir vuruş yapıyorum. Minderin üzerinde biraz zıplıyor. "Ne oldu?" diye soruyor.

Tırnaklarımı gömleğime sürdükten sonra onlara üflüyorum. "Kedi istediğini ve bir kediyle başlamak gerektiğini söylemiştin."

Çenesi yere düşüyor. "Kedin mi var?"

Avucumu bir tahterevallı gibi kaydırıyorum. "Bu düşüncesizce bir hareket olurdu ve ben de acele etmemeye ve işin kolayına kaçmamaya çalışıyorum. Bu yüzden sana bir kedi *almak* yerine, sana bir kedi *buldum*. Ve onu bir kedi kurtarma merkezinden sahiplenmek için para yatırdım." Gerekirse teslim olacağımı belirtmek için iki elimi de havaya kaldırıyorum. "Onun için hazır değilsen, para senin adına kurtarmaya gidebilir. Ama onu seveceğini düşünüyorum."

Telefonumu elime alıp kaydırarak açtığımda ve bir resim bulduğumda yüzüne bir sırıtma yayılıyor. "Sanırım bu kedi senin özelliklerine uyuyor." Boğazımı temizliyorum ve tarifini okuyorum. "Bana Bay Cuddles derler. Yanınızda kıvrılır, yastığa sarılır ve kollarınızda uyurum. Ayrıca size sürtünür, mırıldanır ve hatta kapıyı açarım."

Göğsümü itiyor. "Defol git buradan."

Beni kolçağa çarpmış gibi davrandım. "Polidaktil, bebeğim. Bay Cuddles'ın altı parmağı var."

Koltuktan sıçrıyor ve avuçlarını ağlamaklı bir şekilde birbirine bastırıyor. "Onu istiyorum. Onu şimdi istiyorum."

Kadın kelimenin tam anlamıyla sevinçten havalara uçuyor. Onun heyecanını izlemek inanılmaz. "Karar vermeden önce onu görmek istemiyor musun?"

Başını sallıyor. "Ona söz veriyorum. Tıpkı sana bağlandığım gibi." Ayağa kalkıp kapıya yöneliyor, sonra bana dönüp bakıyor. "Komik. Altı ayak parmağın olmamasına rağmen senden hoşlanıyorum."

Sağ elimi kaldırıyorum, parmaklarımı oynatıyorum ve sonra dilimi çıkarıyorum.

ONUN EPİLOGU

Bay Crazypants adını verdiğimiz kedi ilanında yalancı değildi.

Tüy yumağı o gece erkek arkadaşımın benim arama girdi.

Önce turuncu kediye, sonra Tyler'a bakıyorum ve omuz silkiyorum.
"Bizi seviyor."

Kedi sağ bacağını uzatıyor ve mırıldanırken patisini göğsüme bastırıyor.

"Senden hoşlandığını söyleyebilirim," diyor Tyler, kediciğin altı parmağını da uzatıp bana daha da yaklaşıyor. "Kahretsin, Bay Kucaklaşma tam da uygun bir isimmiş."

Yeni kurtardığım polidaktıl kediciğim yorganın altında yanıma sokulurken gülüyorum. "Ama ben Bay Crazypants'i daha çok seviyorum."

"O senin olmalıydı."

"Senin için de öyle," diye fısıldıyorum ve Tyler sırtlıyor, kahverengi gözleri parlıyor.

"Şimdi, Bay Crazypants'in birinci sınıf bir sarılgan olduğunu biliyorum, ama bende onda olmayan bir şey var," diyor Tyler, elini kaşorsemin altına sokup parmaklarını karnımda gezdirirken.

"Sihirli bir penis mi?" Ben soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bir kedinin donanımını düşünmek istemiyorum, lütfen."

"O zaman ne demek istedin?" Kirpiklerimi masumca kırıştırtarak soruyorum.

"Adını ne koymuştun?" Tyler düşünceli bir şekilde tavana bakarak soruyor. "Kelimeyi bir türlü hatırlayamıyorum. Bakalım bu sana hatırlatacak mı?"

Yorganın altından kayıyor, külotumu indiriyor ve bana neden tek başına dünyamı ateşe verdiğini hatırlatıyor. Dili mutlak bir zevk aracı ve bana sadece birkaç dakika içinde getirdiği şey de bu.

Mutluluk içinde haykırıyorum ve yeni gelen çocuk da koro halinde miyavlıyor.

İkimiz de gülüyoruz, sonra Tyler kafasını çıkarıyor. "Sanırım buna büyüdü dil deniyor."

"Madem bana hatırlattın, neden diğer parçanın ne işe yaradığını da hatırlatmıyorsun?"

Benimle sevişiyor ve bu sihirli bir şey.

Daha sonra ona da bir hediyem olduğunu ve ertesi gün vereceğimi söyledim.

"Sabırsızlanıyorum."

Sonra Bay Crazypants kedi bedenini başımın üzerine örtüyor ve uçümüz öylece sürükleniyoruz, geçmişin çok ötesine ve yepyeni bir geleceğe doğru ilerleyen tuhaf, yeni bir üçlü.

* * *

"Henüz varmadık mı?"

"Neredeyse."

Dükkâna giden son birkaç adımda ellerimle gözlerini kapatıyorum. Girişe ulaştığımızda, geçici göz bağımı çıkarıyorum. "Ta-da."

Blue Suede'deyiz.

Önce kapıya, sonra bana baktı. "Ayakkabı alışverişine mi gidiyoruz?" İlk anda pek bir şey anlamadım ama bir saniye sonra yüzü değişti. Gözlerindeki ifade kirli ve dudakları yaramaz bir sırıtışla yukarı doğru seğiriyor. "*Ayakkabı alışverişine* gidiyoruz."

"Evet." Tırnaklarımla göğsünde dans ediyorum. "Ve giymemi istediğin ayakkabıları sen seçeceksin."

"Yatakta mı?"

"Nereye istersen. Ben ısmarlıyorum." "Bunun *benim ikramım* olduğunu söyleyeceğim."

Benim için kapıyı açtı ve butiğe girdik.

"Yine de sizi uyarmalıyım, benim bedenimi bulmak zor olabilir. Çok fazla seçenek olmayabilir."

Belimden tutup beni kendine çekiyor ve sert vücudunu benimkine bastırıyor. "O zaman alışverişe devam edeceğiz. Devam edeceğiz. Muhteşem ayakların için sana mükemmel ayakkabıları bulacağız." Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Çünkü topuklu ayakkabıdan başka bir şey giymediğinde nasıl görüldüğüne bayılıyorum."

Yirmi dakika sonra, bir çift mor stiletto, siyah fuck-me ayak bileği botları ve bir çift kırmızı süet topuklu ayakkabı seçti.

Alışveriş yaptığımız süre boyunca adamın tahrik olduğuna yemin edebilirim. Bir noktada beni apartman raflarına yaslayacağına ikna oldum.

O zaman beni becerir.

Daha sonra. Evine döndüğümde, siyah stilettoları giyip onun en sevdiği kıyafeti giydiğimde.

İşimiz bittiğinde, terli, sevinçli ve doygun bir halde kulağıma fısıldıyor. "Bütün bu günü gününe yaşama işi kesinlikle çok eğlenceli olmaya başladı."

Evet. Evet, öyle. Yarının ne getireceğini bilmesek de, bugünlerimizi seviyorum.

EPILOGU

Bir turuncu parıltı görüş alanıma giriyor, ardından muhteşem bir yüz, bir gülümseme ve gülümsemenin ait olduğu güzel sarışın. Delaney, yanındaki en iyi iki arkadaşıyla birlikte 10K koşusunun bitiş çizgisini geçiyor. Kadınlar kollarını havaya kaldırıyor.

Bağırırım. Yuhalarım. Ve bağırırım.

Carly de öyle, küçük sesi neşeyle tezahürat yaparken o kadar da küçük değil. Çocukta müthiş bir ciğer seti var.

Delaney, Nicole ve Penny yavaş yavaş koşturaya başlarken, onlarla bitiş çizgisinin sonunda buluşup sularını veriyor ve beşlik çakıyoruz. Bugünkü koşu Manhattan'daki bazı yerel hayvan kurtarma merkezleri için para toplamak amacıyla düzenlenmişti.

"Siz hanımlar harikasınız," diyorum ve Delaney'ye hızlı bir öpücük verdikten sonra arkadaşlarını da tebrik ediyorum.

"Ve bize bu en lezzetli şişe suyu verdiğiniz için harikasınız," diyor Nicole, nefesler arasında uzun ve doyurucu bir yudum alırken.

Penny, "Geçen yılki süremizi geçtik," deyince Delaney arkadaşının avucuna bir şaplak attı.

"Gelecek yıl bize katılacaksın, değil mi?" Delaney Carly'ye diyor ki.

Yeğenim gülüyor ve başını sallıyor. "Sadece patenle yapabilirsem."

Delaney omuz silkiyor. "Sıkı pazarlık yapıyorsun."

Başparmağımla göğsümü işaret ediyorum. "Tüm pazarlık becerilerini benden öğrendi. Pazarlık demişken, hepinizi The Charming Breakfast Spot'ta kahvaltıya götürmememe ne dersiniz?"

Dört çift göz parlıyor. "Evet, ama pazarlık bunun neresinde?" Delaney alay ediyor.

Omuz silktim ve gülümsedim. "Anladım. Görünüşe göre hiç yok. Ama bugün köpekler için koşma şeklinizle bunu hak ettiğinizi düşündüm."

"Yumurta ve kızarmış ekmek için sabırsızlanıyoruz," diyor Nicole ve sonra gözlerini kısıyor. "Ama geçen sefer vermediğim ayrıntıları benden alacağınızı sanmayın."

Delaney ve Penny hep bir ağızdan dudaklarını büktüler.

Geçen hafta onunla ve arkadaşlarıyla ilk kez dışarı çıktığımda, kızlar Nicole'ün ilgilendiği yeni bir adam hakkında sohbet ediyorlardı, ama ben de onlara katılınca sustular. Delaney, Speakeasy'de kokteyl içmek için onlarla buluşmamı istemişti. İtiraf edeyim, arkadaşlarıyla buluşacağım için biraz gergindim. Onlara ne kadar yakın olduğunu bildiğimden, beni kollarını açarak karşılayacaklarından emin değildim.

Endişelenecek bir şey yoktu. Penny ve Nicole Delaney'i kız kardeşleri gibi seviyorlardı, bu yüzden her aile üyesinin yapacağı gibi beni sorguya çektiler. Dürüstçe söyleyebilirim ki çapraz sorgulamalarının her saniyesinden keyif aldım, özellikle de sınavı geçtiğim için. Hatta Nicole sonunda bana sihirli bir değnekle dokunuyormuş gibi yaparak, "Seni seviyoruz. Şimdi kızımıza karşı her zaman iyi ol."

Ciddiyetle başımı salladım. "Söz veriyorum."

Ve kafeye giderken, Carly'nin küçük elini elimde tutuyorum, böylece önceden bir masa bulabiliriz, tam olarak bunu yapmaya niyetliyim.

BAŞKA BİR SONSÖZ

Bir gün, belki yakında bir gün

Tyler

Uyandığımda inliyorum.

Keşke bu sesi ben çıkarıyor olsaydım çünkü Delaney'nin dudakları aletimin etrafına sarılmıştı.

Bu benim en sevdiğim çalar saat olurdu.

Yine de, savunmasına göre, gerçekten de oldukça düzenli bir şekilde cock-a- doodle-doo hizmeti veriyor.

Ben şanslı bir piçim.

O kadar şanslı olmayan tek yerim boynum. Bu lanet kedi.

Bay Crazypants boynuma sarılmış, kulağıma mırıldanıyor. Beni yanlış anlamayın. Bu kedi çok havalı. Ama onun sevimli eğilimleri omurgama bir çarpıklık koydu.

Hayatımda hiç bu kadar ağrımamıştı.

Neyse ki New York'taki en iyi masözle çalışıyorum. Bugün benim için bir masaj ayarlamakta ısrar etti. Elbette, evde de boynumu ovuyor ve dün gece bana harika bir masaj yaptı. Ama bana sabah tam dokuzda Nirvana'ya girmem gerektiğini söyledi, böylece üzerimde düzgün bir şekilde çalışılabilecekti. Bugün cumartesi ve o çoktan işe gitmiş. Kediye eşarp pozundan nazikçe çıkarıyorum, bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum ve gerinerek bükülmeleri çözmeye çalışıyorum.

Duşa giriyorum, kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum, cüzdanımı, telefonumu ve güneş gözlüklerimi alıp kapıya yöneliyorum. Turuncu tüy yumağı bacağıma sürtünüyor.

"Miyav!"

Bay Crazypants arka ayakları üzerinde yükseliyor ve on iki ön parmağıyla beni patiliyor. Delaney haklıydı, altı parmaklı kediler bomba gibi. Her ne kadar hevesli bir şekilde kucaklaması baş belası olsa da, onun dışında tam bir baş belası. Delaney onu seviyor ve o da Delaney'i mutlu ediyor, yani bu benim kitabımda büyük bir kazan-kazan.

"Yakında döneceğim, küçük dostum," diyorum ve kulaklarının arasını kaşıyorum.

Beni gürültülü bir sesle ödüllendiriyor ve ben de havalanıyorum.

On beş dakika sonra Nirvana'nın ön kapısına ulaşıyorum. İçeride Felipe beni gülümseyerek ve parmaklarını sallayarak karşılıyor.

"Delaney senin için neredeyse hazır. Sana arkayı göstereyim. Hâlâ bornoz giymeyen bir adam olduğunu biliyorum," diyor bana Rainfall Room'a kadar eşlik ederken.

"Sonsuza kadar cübbe yok. Bu benim mantram."

Felipe kapıyı açıyor, bana gülümsüyor ve çıkarken kapıyı kapatıyor. Aylar önce bunu yaptığım zamanı kısaca düşünerek çırılçıplak soyunuyorum. İkimizi harekete geçirdiği için özel olarak gülümsüyorum.

Kıyafetlerimi katlayıp bir taburenin üzerine yerleştiriyorum ve masanın üzerine çıkıyorum. Delaney benim için düzenli masajlar ayarladığından beri rutini artık iyi biliyorum.

Birkaç ay çıktıktan sonra birlikte yaşamaya başladık. "Kedi de istiyor, ben de," dedi bir Pazar öğleden sonrası, yine epik bir yürüyüş ve öpüşme seansının ardından - o gün Greenwich Village'da dükkanlara ve kafelere girip çıkıyorduk.

"Bay Crazypants beni tam zamanlı olarak istiyorsa, olsun," dedim. "Ve ben," diye hatırlattı bana.

Benim daireme taşındık ve pencerenin yanına birkaç güzel leylak koymak da dahil olmak üzere kadınsı dokunuşlarını çabucak ekledi. İhtiyacı olan tüm dolap alanına sahip olmasını sağlayarak üzerime düşeni yaptım. Kıyafetleri ve tüm o yeni ayakkabıları için.

Elinde bir bardak chardonnay ile mutfakta beni beklerken giydiği gümüş topuklu ayakkabılar aklımdan çıkmazken kapı açılıyor. Yüz beşiğinden başımı kaldırdığımda yoga pantolonu giymiş sarışın bir güzellik ve sadece benim için tatlı bir gülümseme görüyorum.

"Hey, meleğim."

"Hey, yakışıklı." Yanıma geliyor ve yanağıma yumuşak bir öpücük bırakıyor. Saçları tenime değiyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum ve onu da yanıma çekip masaya oturtmak üzereyim, her ne kadar iş yerinde sevişmeme gibi katı bir politikası olsa da.

Ama sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

İrkilerek dirseğimin üzerinde doğruldum. "Ne ?"

Sadece dizlerinin üstünde değil. Tek dizinin üstünde. Elinde siyah bir mücevher kutusu var. "Burası yeniden başladığımız yer. Ortaya çıktığın ve kalbimi kazanmak için büyük bir jest yaptığın yer. Ve büyük bir zaman kazandın. Şimdi bir sonraki büyük jeste hazır olup olmadığını soruyorum, çünkü hazır olduğumu biliyorum."

Farkına varınca gözümü kırıştıyorum. Bu anın büyüklüğü bana çarptığında. O hazır. Lanet olası hazır.

Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum ama o daha hızlı.

"Bana tekrar sor," diyor, sesi yumuşak ama emin.

Ve sanırım çıplak olmam bundan daha uygun olamazdı. Çarşafın altından sıyrılıyorum, onu masaya doğru çekiyorum, böylece hemen yanımda kenara tünüyor, sonra kutuyu elime alıyorum. "Benimle evlenir misin?"

Dünyanın en mutlu insanı gibi sırtıyor ve başını sallıyor, sallıyor ve sallamaya devam ediyor. "Evet, evet, evet."

Yüzüğü ait olduğu yere, parmağına kaydırıyorum. Elini kaldırıyor ve elmas loş odada parıldıyor.

Nihayet.

Ona geri dönmenin yolunu bulmam neredeyse on yılımı aldı. Ama hayatınızın aşkı parmaklarınızın arasından kayıp gittiğinde, sonra tekrar hayatına girecek kadar şanslı olduğunuzda, onu geri kazanmak için elinizden gelen her şeyi yaparsınız, o hazır olana kadar beklemeniz gerekse bile.

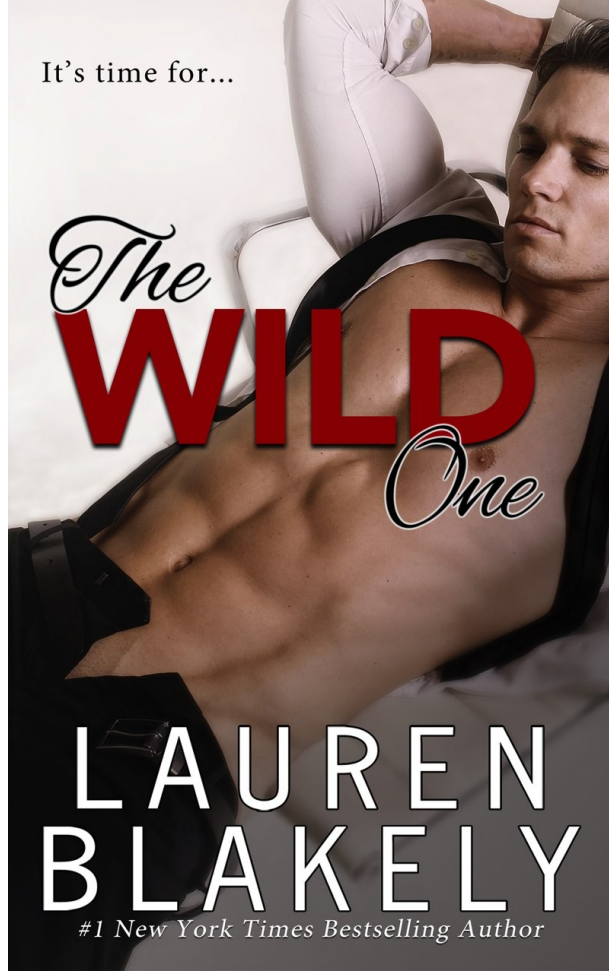
Bekledim. Adım adım ilerledim. Köşeleri kesmedim. Acele etmedim.

Artık kaçan kişi o değil.

Her zaman kalbime yakın kişi o.

SON

Nicole'ü merak mı ediyorsunuz? 2017'nin yaz aylarında çıkacak olan THE WILD ONE'da kime aşık olduğunu öğrenin! için haber bültenime kaydolunBu seksi yeni kitaplar çıktığında uyarı almak ! İşte THE WILD ONE'ın seksi kapağı ve tanıtım yazısı!

Her erkeğin ilk buluşmada duymak istediğı dört kelime vardır: "Senin evin mi benimki mi?"

İşte bu yüzden, günah kadar seksi iş arkadaşım bana, onun yerini, benim , herhangi bir yeri ve herhangi bir pozisyonu içeren karşılıksız bir teklifte bulunduğunda bunu reddedemem.

Ne de olsa benim işim bir koç gibi ve amacım hemcinslerimin bir kadını nasıl elde edeceklerini bulmalarına yardımcı olmak. İnsanlığın iyiliğı için son görevim mi? Bir kadının yatağına düşmesini sağlamak için ne yapmanız veya söylemeniz gerektiğine dair hatasız, %100 savaşta test edilmiş, kanıtlanmış bir liste oluşturmak - yani, düşmek

Senin için. Bu yüzden Nicole listem üzerinde uygulamalı bir şekilde çalışmak istediğini , tek bir şartı olsa bile teklifini kabul ediyorum.

Bir kadından, herhangi bir pozisyondan, herhangi bir yerden, herhangi bir geceden daha fazlasını istemem mümkün mü?

Ama ya yaparsam?

Çoğu erkeğin ilk buluşmada duymak istemediği üç küçük kelime vardır.

Onlar değil.

Yani bunlar... "knock me up."

Bu bekar kız oyunlardan, saçmalıklardan ve sonu gelmeyen kovalamacalardan bıktı. En çok ne istediğini biliyorum ve bu gerçek aşk değil. Bu fırında bir çörek ve bu işi yapmak için sopa üzerinde seks yapan iş arkadaşşıma vurmaktan korkmuyorum. Ryder muhteşem, esprili ve vahşi - ve aynı zamanda azılı bir bağlanma fobisi var. Bu da onu benim bankama para yatırmak için mükemmel bir aday yapıyor.

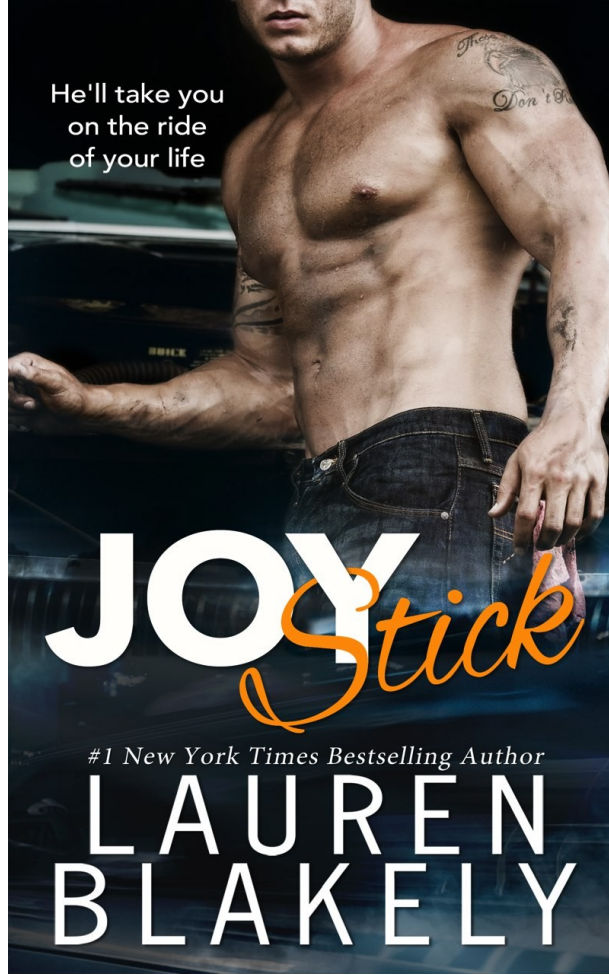
Ben ona aşık olmayacağım, o da bana aşık olmayacak ve bebeğin üç tane olmasına imkan yok.

Değil mi?

Bu yaz çıkacak olan THE WILD ONE için bizi izlemeye devam edin!

Bir sonraki tamamen erkek POV romantik komedimin adı JOY STICK
ve Mayıs ayında yayınlanıyor! Bir ön bakış için sayfayı çevirin!

ÇOK YAKINDA!

Önsöz

Bilmek istediğim bir şey var. *Suçlu zevk* diye bir terim neden var ki? Eğer bir şey size zevk veriyorsa, kendinizi suçlu hissetmeyin.

Dava kapanmıştır.

Ama açık konuşalım, bir erkeğin on ton pişmanlık gereken şeylerden bahsetmiyorum. Patronuna pislik yapmak ya da kadını aldatmak gibi. Bu tür şeyler size zevk veriyorsa, golf topu büyüklüğünde dolu ve kurbağalarla birlikte gökyüzündeki tüm suçluluk duygusu üzerinize yağsın.

Anlamadığım şey, insanların hayatta zevk aldıkları iyi şeyler hakkında neden kötü hissettikleri. Sırf oturma odanızda harika görüldüğü için o bilardo masasını satın almak. Ya da Mustang'in motorunu tamir etmekle geçen uzun bir günün ardından, şişeyi açmak için özel bir gün beklemek yerine bir gece on sekiz yıllık viskiyi içmek.

Siktir et.

Hayat kısa. Şimdi tadını çıkar.

Arada sırada dumanı tüten sıcak bir köpük banyosuna girmek sizi mutlu ediyorsa, o zaman suyu sonuna kadar açın ve ayaklı küvete bir banyo bombası atın.

Bunu yaptığımdan değil. Banyo bombasının ne olduğunu bile bilmiyorum. Ve geçen gece kesinlikle ama kesinlikle limon otu kokulu olanı kullanmadım. Köpüren türden. Dolapta neden eksik olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Suçlu zevk köpük banyoları dışında başka bir şeyden bahsedelim, tamam mı?

Her halükarda, *şımartın* derim.

Evet, bilardo masam harika, viski de öyle. Ama benim en sevdiğim hoşgörü tek gecelik ilişkilerdir.

Ne? Sanki bu bir suç mu? X-rated türünde bir gece eğlencesinde yanlış bir şey yok. Ayrıca, bir kadını beş yıldızlı bir sikiş şöleni için eve götürdüğümde, niyetim konusunda dürüst olurum. Asla verebileceğimden fazlasını vaat etmem. Ama ekstra büyük miktarlarda servis ettiğim şey, çok teşekkür ederim - güneş doğduğunda çarşıların arasında hiçbir koşul olmadan harika bir zaman.

Ben de bu zevkten dolayı hiçbir zaman kendimi suçlu hissetmedim ve bunun nedeni en sevdiğim yatay hobim söz konusu olduğunda birkaç temel kurala uymamdır.

Götlük yapma. Her zaman
bir centilmen ol.

Ve asla düşmanla yatma.

Şimdi, şu son kurala gelelim. . . onu bozmayın. Eğip bükmeyin. Parmağınızı diğer tarafa bile daldırmayın.

Bu konuda bana güven.

Seksi bir esmerle geçireceğim bir geceden çok daha fazlasını istediğimi fark ettiğim anda, bu son kuralı da muhteşem bir şekilde yıktım. Şimdi elimde yepyeni bir dövme, harap olmuş bir elektrik mavisi roadster ve evcil bir maymun var.

Evet, evcil maymun dedim.

Bu da Zevk Kralı için büyük bir sorun.

Birinci Bölüm

Arabalar dondurma gibidir.

Herkes için bir lezzet var.

Bazı otomobil meraklıları vanilyayı tercih ediyor. Onlar için basit bir spor araba yeterli olacaktır.

Diğerleri ise üzerinde her şeyin olduğu bir dondurma istiyor; havalı boya işinden havalı jantlara ve Richter ölçeğine göre ses sistemine kadar.

Bir de, Autobahn'da ortalığı kasıp kavuran bir motorla donatılmış şık bir Aston Martin için büyük paralar ödediklerinde bitter çikolatalı dondurmaya yönelen araba meraklıları var.

Yine de arada sırada, neyi sevdiğini bilmeyen bir adamla karşılaşsınız, bu yüzden gökkuşağı serpintileri, muz, doğranmış fındık ve üstüne bir kiraz tercih eder. Şu anda Manhattan'ın hemen dışındaki özel bir araba fuarında konuştuğum bu adam gibi.

Gözlüklü adam çenesini sıvazladıktan sonra yumuşak, sofistike bir sesle soruyor: "Zırlı bir araba yapabilir misiniz?"

Bu, özel dikim pantolon ve beyaz düğmeli bluz giyen otuzlu yaşlardaki bu adamın son sorusu. Zümrüt yeşili, tamamen özelleştirilmiş bir spor arabayı işaret ederken tel çerçeveli gözlükleri burnunun köprüsüne doğru kayıyor.

"Zırlı arabalar benim cephaneliğimde," diyorum, çünkü zombi kıyametine dayanacak şekilde tasarlanmış birkaç canavar yaptım. Evet, hayatta kalmaya çalışan müşterilerim var ve onlar da kurşun geçirmez cam sipariş ediyorlar, diyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Şık kuyruk yüzgeçleri ekleyebilir misiniz?"

Ah, kuyruk yüzgeçleri. Şimdi nereye gittiğine dair bir önsezim var ve bu ölümsüzler diyarı değil. "Bunu da yapabilirim."

"Ve belki de alçaktan gidebilir ve komutlara yanıt verebilir?"

Bir bastırıyorum çünkü artık onun numarasını bildiğimden eminim ve yenilerin coşkusuna bayılıyorum. "Kesinlikle. Sanırım siyah istersiniz?"

Mavi gözleri parlıyor. "Evet. Siyah mükemmel olur."

Batmobil için. Çünkü adamın tarif ettiği şey buydu. Onu ya da Batmobil'i eleştirmiyorum. O araç kesinlikle benim de yapılacaklar listemin en başında yer alıyor. Kendine saygısı olan hangi dişli kafa bir süper kahramanın süslenmiş aracıyla şehirde dolaşmak istemez ki?

Adamın işi henüz bitmemişti ki yeni bir dizi soruyla beni sıkıştırmaya başladı. "Sadece tartışmak için soruyorum, inanılmaz uzak mesafelere zıplayabilen bir araba yapabilir misiniz?"

Bu yeni senaryoyla nereye varacağını anlamak için kehanete ihtiyacım yok. "Kornaya bastığında küçük bir şarkı çalmasını ister misin?" diye soruyorum.

Gözleri parlıyor. "Oh, bu gerçekten de güzel bir özellik."

Bu fikri nereden bulduğumu merak ediyorum. *Dukes of Hazard'daki General Lee* hakkındaki engin bilgim olabilir *mi*?

Adam televizyondaki ya da filmdeki en iyi arabaları sıralıyor.

Ve ne var biliyor musunuz? Bunda yanlış bir şey yok. Arabaları televizyondan ya da ekrandan öğreniyorsa, öyle olsun. Ne de olsa ünlü arabalarını biliyor. Belki benden konuşan VW Bug yapmamı ister. Kız kardeşim yıllardır bunun için yalvarıyor ve eğer nasıl yapacağımı bulursam, ilk ona teslim edeceğim.

"Kapılar için kanatlara ne dersiniz?" "Delorean gibi mi?"

Heyecanla başını sallıyor. "O arabayı çok seviyorum."

"Ben de evlenmek istemediğim bir Delorean'la karşılaşmadım. Zaten bu işe girmemin sebebi de buydu."

"Sen de mi Geleceğe Dönüş hayranısın?"

Vurmak için bir yumruk kaldırdım. "Bunu biliyorsun."

"Benim için içine bir akı kapasitörü koyma şansınız var mı?"

"Kesinlikle. Ve söz veriyorum, gaza bastığında 1.21 gigawatt'a ulaşacak," diyorum ve biz gülerken topuklu ayakkabıların

Asfalt daha da yükseliyor. Bu gösteri topuklu ayakkabılar giymiş, stantlarda çalışan, kaputların üzerinde ya da kapıların yanında baştan çıkarıcı pozlar veren kadınlarla dolup taşıyor. Bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemem. Hayır, kesinlikle kadın etinin çoğalmasından bir parça bile rahatsız olduğumu söyleyemem.

Arabalar ve piliçler. Beslenmek için tek ihtiyacım bunlar.

Ama şimdi manzaraya bakma zamanı değil, çünkü iş her zaman önce gelir. Geleceğe Dönüş hayranına elimi uzatıyorum. "Summers Custom Autos'tan Max Summers."

Sallıyor. "David Winters. Ve biliyorum bu seni şok edebilir, ama .

. . *itiraf ediyorum*, arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "Bunda yanlış bir şey yok, çünkü ben bir ton biliyorum."

Gülümsüyor ve utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Mükemmel. En iyisini yapabilecek bir inşaatçı arıyorum. Tamamen özel bir iş. Sanırım bunun gibi?" diye soruyor ve fuarda göz kulak olduğum şık yeşil güzelliği işaret ediyor. Bu bebeği Wagner Boost için sıfırdan inşa ettiğimden beri burada bir müşteriyle birlikteyim - bu etkinlikte bir yerlerde imza dağıtmaya giden bir NFL yan hakemi. Wagner bir mamut. Boyu 1.80 ve kilosu 350 - bu onun sabah kilosu, çünkü kahvaltıdan sonra 360'a çıktığına dair şakalar yapıyor - vücuduna uygun bir arabaya ihtiyacı vardı. Ben de onun için yaptım, çok sevdi ve gösteriş yapmayı seviyor.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" diyorum Wagner'in değerli eşyasının kaportasını okşayarak. "Eğer hayal edebiliyorsan, neredeyse yapabilirim. Satış sonrası lastikler, yepyeni bir motor, özel döşeme istiyorsanız, ben hallederim. Bir gangster filminde gördüğünüz bir roadster'ın parçalarını fütüristik bir prototipe dönüştürmek isterseniz, bir yolunu bulurum. Vizyonunuzu yerine getireceğim çünkü benim işim bu."

David bir soru daha sorarken, ince topuklu ayakkabıların asfaltta çıkardığı tıkırtılar artık daha yakından duyuluyor. "Sen-?"

Bir kadın sesi araya giriyor. "Kapıya belalı bir kaplan çizebilir misin?"
Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

O ses. O seksi mırıltı. Bal gibi, viski gibi. Kirli rüyalar gibi.

İçimdeki her şey durgunlaşıyor. O sesi yıllardır duymamıştım. Arkamı dönmeme bile gerek yok çünkü bir tık daha, sonra bir tane daha ve karşımda duruyor. Daha önce hiç olmadığı kadar seksi görünüyordu.

Uzun kahverengi saçlı. Bitter çikolata gözler. Sonsuza kadar uzanan bacaklar. Henley Rose Marlowe.

Beni anlamsızca

becer. Bu o.

Beni deli eden kadın.

Onu içime alırken bir an için nutkum tutuldu çünkü artık yirmi bir yaşında değildi. Beş yaş daha büyük ve yirmi beş kat daha seksi. Evet, yıllarla birlikte seksiliği de artmış.

Ama potansiyel bir anlaşmanın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verecek değilim. Kadınların işime engel olmasına asla izin vermem, özellikle de lanet bir *kaplan* yorumuyla konuşmanın ortasına kendini sokan bir kadının.

Ben de onun sözünü kesmesine izin vermedim.

"Kapan kükrüyor bile olabilir," diyorum, sanki eskiden atölyemde kaputun altında çalışmış bir kız değil de çene çalmaya meraklı rastgele bir araba sevdalısıymış gibi.

Henley, "Belki ateş bile *üfleylebilirim*," diyor, sanki aramızda bir uyum varmış gibi.

David de aksiyona dahil oluyor ve ellerini pençe gibi havaya kaldırarak bir *çığlık* atıyor.

Henley ona hayatımda gördüğüm en seksi gülümsemeyi gösteriyor ve bir saniyeden kısa bir süre içinde ateş püskürten kaplan içime yerleşiyor. Çünkü çok kiskandım. Sebepsiz yere.

David de ona gülümsüyor.

Tamam, belki de *bu* .

Bu hiç de kabul edilebilir bir sebep değil. David tekrar konuşurken içimdeki gereksiz duygulardan sıyrılıyorum. "İşte bu kadar. Bir Delorean'ın kapısında bir kaplan istediğime resmen karar verdim. Paranın rengi gibi yeşile boyanmış."

Evet, adam gökkuşağı serpintisi gibi ve ben serpintiye odaklanıyorum, bu adamla asla benim olmayan bir kadın arasındaki flörtöz sırtışlara değil.

"Kraliyet moru, zümrüt yeşili, safir mavisi renginde alabilirsiniz," diyorum ona. "Kaputunda bir bayrak, kapısında ince bir şerit ve hatta yolcu koltuğunda bir maymun bile olabilir."

"Mor, artı bir maymun? Ben satıldım." Elimi sıkıp vedalaştı. "İrtibatta olacağım." Gitmek için bir adım attı, sonra durdu. "Mor çok mu çılgın bir renk? Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, her kırmızı kanlı erkeği aval aval baktıracak kadına. Mükemmel bir vücut. Dolgun dudaklar. Dar bel. Yerçekimine meydan okuyan göğüsler.

Tanrı, kırmızı kanlı bir erkeğe herhangi bir mal satmak için ideal kadını yarattığında, Henley'i yarattı.

Yine de onun böyle ukala bir ağzı olmasını istediğinden emin değil.

Dudaklarını yalıyor. "Mor günah kadar sıcak," diyor David'e, sanki kelimeler sadece onun kulakları içinmiş gibi. Parmak ucunu diline bastırıyor, sonra da sanki onu yakıyormuş gibi arabanın kaputuna dokunuyor. Kaldırıyor

Hayali alevin yükselmesine izin vererek elini uzattı.

David onun şovunu yer, güler ve sırtır.

"Bu morun mükemmel bir satış noktası. Peki ya sen, Max? En sevdiğin renk?" Dur işareti olarak bir elini kaldırıyor. "Dur bakalım. Dur tahmin edeyim. Altın mı? Gümüş mü? Kırmızı? Mavi mi?"

Başımı salladım. "Siyah."

Sonra David veda edip gidiyor ve ben de benden nefret eden can sıkıcı cadalozla baş başa kalıyorum.

Bana bakıyor. Gözlerini kaçırmayan bir kedi gibi. Onun hesaplaşmasını bozmuyorum.

"*Siyah*," diye tekrarlıyor, öfke dolu koyu kahverengi gözleriyle bakarken kırmızı süet topuklu ayakkabısının burnuna vuruyor. "Kalbin gibi."

Onu son gördüğümde dükkânımdan büyük bir ihtişamla çıkıp gittiğini ve bana on iki farklı dilde küfür ettiğini söylemiş miydim?

Beş yıl önce onun seksi kıcını kovduğum için olabilir.

Evet, aramızda biraz husumet var.

İkinci Bölüm

Henley Rose ve sıcak bir araba, şeftali ve krema gibi, iyi bir viski ve uzun, kirli bir gece gibi bir araya geldi.

Bu da onunla çalışmanın her gün Cennet Bahçesi' yürümek gibi olduğu anlamına geliyordu.

Bu bir irade testiydi çünkü kadın bir arabayı erotik bir dansmış gibi üretebiliyordu.

Striptiz değil.

Yüzünüze karşı pelvis itme değil.

Ama makineyi baştan çıkaran güzel bir kadın balesi. O eller, aletleri kullanma şekli, odaklanmasındaki yoğunluk. Bu

, günahkârdı ve bu adamın fantezisi ete kemiğe bürünmüştü.

Onunla bir yıl boyunca çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edin. Yani, zor bir yıl.

Ama bu mücadeleden sağ çıktım çünkü o sınıfın en iyisiydi. Ve ona kadın olduğu için ya da onu müstehcen bir süre çıplak düşündüğüm için asla farklı davranmadım. Ona diğer herkes gibi davrandım - özellikle de birlikte çalıştığım, termaller ve Michelin Man montuyla birlikte tam bir Sibiryâ kışı kıyafetinden daha azını asla hayal edemediğim tüm insanlara.

"Siyah kalp. Bu soğuk, ölü bir kalpten daha iyi bir şey," diyorum soğukkanlılıkla, ona fırtına gibi kaçtığı gün söylediği sözleri hatırlatarak.

"O zaman ticker'ı değiştirdiniz?"

Göğüs kafesime dokunuyorum. "Tamamen yeni model. Ama görünüşe göre ben hâlâ aynı zalim piçim," diyorum, onu son gördüğüm günkü favori cümlesini kullanarak.

Kaşlarını çattı. "Utanç verici. O parçan üzerinde çalışmama izin vermeliydin. Her türlü hürdanın daha iyi çalışmasını sağlamakta iyiyimdir."

Yüce Tanrım. Hâlâ esir almıyor. "Herhangi bir şeyi tamir etmek için gerekli tüm aletlere sahip olduğunuzdan şüphem yok ve doğru olanı bulamazsanız kaynak makinesi kullanırsınız."

Öfkeli bir ifade takınıyor. "*Kaynak makinesi* kullanmanın yanlış bir tarafı yok," diyor, ilk hecede fazladan zaman harcayarak.

Nasıl oldu da bu kadınla birlikte olabildim? Ben daha bir karşılık veremedim ayak parmağını Wagner'in arabasının lastiğine vuruyor. "Görüyorum ki arabalarını hâlâ böyle *büyük, erkeksi* tekerleklerle yapmayı seviyorsun."

Gözlerimi deviriyorum, sonra ellerimle "şimdi ver" hareketi yapıyorum. "Pekâlâ, Henley. Can alıcı noktayı söyle."

Kirpiklerini kırıştırıyor. "Ne esprisi?"

"*Büyük mü? Erkekçe mi?* Bunun bir tür ikame olayı olduğunu söyleyeceksin. En büyük tekerlekli, en büyük arabaları isteyen adamlar hakkında hep böyle derdin."

Sırıttıyor. "Değerlendirmemde yanıldım mı?"

Gülüyorum. "Bilmiyorum. Bunun onlar için ne anlama geldiğini kontrol etmedim."

"Ben de öyle. Odak noktam *her zaman* işimdi."

"Öyle de olmalı."

"Bunu bana sen öğrettin."

"Bu dersi aldığına sevindim."

"Senden *çok* şey öğrendim."

Derin bir nefes alıyorum ve yönümü değiştiriyorum. "Durup dururken bu belalı kaplan yorumu da neyin nesiydi? Merhaba demek için işim bitene kadar bekleyemedin mi?"

Göz kırpıyor. "Hadi ama. Sadece eğleniyordum."

"Eğlence mi? Daha çok her şeye dahil olmaya çalışmak gibi."

Şok olmuş gibi yapıyor, sonra parmak uçlarını Wagner'in arabasının kaputunda gezdiriyor. "Ben sadece yardımcı olmaya ve sana bir müşteri bulmaya çalışıyordum. Hatırlamıyor musun? Sana hep yardım etmeye çalışıyordum."

Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Neden buraya cömert insani yardımlarınızı ulaştırmak yerine benimle alay etmeye gelmişsiniz gibi hissediyorum?"

Bir elini göğsüne götürüyor. Geniş göğsüne. "Alay mı? Ben mi? Sen mi? Sadece eski akıl hocama merhaba diyeceğim için heyecanlıydım. Coşkum için beni affedin," diyor fazla tatlı bir tonda. "Bugünlerde nasılsın?"

"Şikayet edemem." Kollarımı kavuşturuyorum. Ondan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ve onu içeri almak istediğimden de emin değilim.

"Peki ya sen? Uzun zaman oldu."

"Beş yıl. Üç hafta. Ve iki gün. Ama kim sayıyor ki?"

"Sayıyor gibi görünüyorsun."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor, sonra kaputun üzerine çıkıyor ve tatlı kıcını Wagner'in arabasının üzerine park ediyor. Wagner'in umurunda olmaz. Güzel kadınlardan hoşlanır, özellikle de değerli arabasının üzerindeyken. Sorun şu ki, imza gününden döndüğünde muhtemelen Henley'i becermek isteyecektir ve bu benim gözetimimde olmayacak.

Kiminle yattığını kontrol ettiğimden değil.

Ama onu ele geçirenin bir müşterim olmadığından emin olmak için elimden geleni yapacağım.

"Seni buraya hangi rüzgar attı?" Ondan en son haber aldığım da Kuzey Kaliforniya'daki rakip bir müteahhitle çalışmak üzere evine dönmüştü.

Başparmağıyla, gezegendeki en ateşli özel araçlardan bazılarıyla ortalığı kasıp kavuran, iri yarı, sakallı, ağzı bozuk Clint Savage'ı işaret ediyor. Piç kurusu yetenekli ve üretken. Araba yaptığı kadar çocuk da yapıyor. Çocukları karısı doğuruyor. Henley, "Ben sadece Savage Rides'a çemkirim," diyor.

"Öyle mi?" Bu beni şaşırttı ama belli etmedim. Henley hiçbir zaman gösteride güzel bacak ve göğüslere sahip olmadı. Kaputun altındaydı, motor üzerinde çalışırdı, ellerini kirletirdi.

Başını sallıyor ve evet anlamında gülümsüyor. "Bana arabaların üstünde poz verdiriyor.

temizleriz." Parmaklarını şıklatıyor. "Öyle mi?"

"Kesinlikle." Gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Göğsümde oyalanıyor. Yani, tişörtümde. Araba şovunda tişörtsüz geçit töreni yapacak biri değilim. Üstü açık araba kullandığım zamanlara saklıyorum. Hayır, ciddi. Dangalak gibi mi görünüyorum? Ben de gömleksiz araba kullanmam.

Omurgasını dikleştirir ve arabadan atlayarak dik durur. "*Hayır.*" Tek söylediği bu, ama o tek kelime aynen şöyle çıkıyor

"Hayır, seni aptal."

Benden hâlâ nefret ediyor. İç çekiyorum. "O zaman burada, gösteride ne işin var?"

Gözlerini kısar. "Ben de bir müşteriyle birlikteyim. Şehirdeki tek oyunun sen olduğunu mu sanıyorsun? Artık bir dükkan işletiyorum. Burada, New York'ta da."

Siyah bir duman bulutu içinde çekip gittiğinden beri onu hiç takip etmedim ve onu takip etmemenin benim için en iyisi olduğunu düşündüm. Her gün dükkânıma getirdiği baştan çıkarıcı şeylerden uzak durmam gerekiyordu. "Aferin sana."

Bir elini kalçasına koyuyor ve meydan okurcasına bana bakıyor. "Gerçekten benim bir kabin bebeği olduğumu mu düşündün?"

"Bir kişi olarak burada olduğunu söylemiştin," diyorum ve ona geri veriyorum. Öfkelendi. "Benim hakkımda pek bir şey düşünmedin, değil mi?"

Yarısını bile bilmek istemezsin. Senin hakkında ne kadar çok düşündüğümü bilmek istemezsin ve bunların çoğu son derece uygunsuzdu.

"Henley," diyorum ses tonumu ölçülü tutarak, "sen birlikte çalıştığım en yetenekli çıraktın. Yeteneklerinin dünyalar kadar olduğunu düşünüyordum ve sen de bunu biliyorsun."

Alay ediyor, sonra beni dürtüyor. İşaret parmağını göğsüme saplıyor, kırmızı cilalı tırnağı beni tırmalıyor ve anında tırnaklarının önce göğsümde sonra sırtımda gezindiği iş için güvenli olmayan fanteziler uyandırıyor. Ne diyebilirim ki? Sertlikten hoşlanıyorum.

"Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Ve seninkiler benim yeterince iyi olduğumu hiç düşünmediğini açıkça ortaya koyuyor," diyor ve sakın davranmak için çok fazla şey yapıyor. O bunu imkânsız kılıyor.

Bakışlarımın gözlerinden uzaklaşmasına izin vererek ona geri veriyorum. Boynuna, oradan da omzuna. Yolumu takip ediyor, sonra diyorum ki, "Görüyorum ki o çipi henüz aldırmamışsın. Bunu senin için halledebilecek bir doktor tanıyorum."

Kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor. Ama sesi eşittir. "Tavsiye için teşekkürler. Onu çıkarmaya hazır olduğumda ilk olarak seni düşüneceğimden emin olacağım, çünkü en başta bir tane olmasının nedeni sensin."

Değerlendirmemi gözden geçireyim. *Omuzunda seksi bir çip.*
"Sonunda bana bir şey için kredi verdiğini bilmek güzel."

Gözlerini deviriyor. "Bütün övgüyü sana verdim, ama sen bana hiçbir şey vermedin." Başparmağını ve işaret parmağını O şeklinde kıvrıyor.
"Zilch. Sıfır."

"Hazır başlamışken kaz yumurtasını da unutma. Seni tüm fırsatlardan nasıl mahrum bıraktığımı anlatmanın başka bir yolunu unutmanı istemem."

Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Seninle konuşmak için neden buraya geldiğimi bilmiyorum."

"Bu büyüleyici bir soru. Cevabını bilmek istediğim bir soru.
için."

"Bilmiyorum. Bana deli diyebilirsin. Ama düşündüm ki belki de medeni bir konuşma."

Sertçe gülüyorum. "Öyle mi? Bu yüzden mi potansiyel bir müşteriyle yaptığın konuşmaya kaplan yorumunla dahil oldun?"

Geri çekildi. "Komik olması gerekiyordu." Sesi ilk kez incinmiş, onu yaralamışım gibi çıkıyor. "Bir şeye sinirlendiğimde benimle dalga geçerdin. Bana kaplan derdin."

Hatıralar bana geri çarpıyor. O haklı. Haklı amına koyayım. Gözlerimi kırıştıyorum, sol elini kesen bir şanzıman tüneliyle boğuştuğu için kendine kızdığı bir zamanı hatırlıyorum, "Sakin ol kaplan" demiştim, sonra da ona yardım edip parmağını kesmeden nasıl yapacağını göstermiştim.

Bana en tatlı sesiyle teşekkür etti ve ben de kesiğin üzerine bir yara bandı yapıştırdım.

Vazgeçtim dercesine omuzlarını silkiyor ve beni sinirlendirmesine izin verdiğimi fark ediyorum. Bu kadın şimdiye kadar birlikte çalıştığım en ateşli, ruhlu kişiydi, ama beni sinirlendirmesine izin veremem, ya da

kendi başına yapabilecekken ona yara bandı takmak istememe neden oluyor. Yeni bir yaklaşıma ihtiyacım var, özellikle de aynı çevrelerde koşuyorsak.

"Sonra görüşürüz, Max."

Gitmek için döndü ama ben kolunu tuttum. "Bekle." Sesim şimdi daha yumuşak. "Şimdi neyin peşinde olduğunu söyle bana."

"Araba inşa etmek."

"Söylediklerinizden o kadarını anladım. Uzmanlık alanınız nedir?"

Yaklaşırken dudaklarının köşesi bir gülümsemeye kıvrılıyor.

O kadar yakın ki tatlı nefesinin kokusunu alabiliyorum ve öğleden sonra saat dörtte nasıl bu kadar güzel, tarçınlı şeker gibi koktuğunu merak ediyorum. Ama bu onun birçok yeteneğinden biriydi. Güzel kokmak, iyi görünmek, çok çalışmak. "İzin verseydin seninle yapacağım türden," diyor ve bir santim daha yaklaşıyor. O kadar yakın ki tarçınlı dudaklarını öpebilirim. "Onlara *en iyisi* denir."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor.

Arkasından seslenmeliyim. Geçmiş düzeltmek için daha çok çabalamalıyım. Ama gitmesine izin versem daha iyi. O çok tehlikeli. Bir yanım ateşle oynamayı sevse de.

Ve bu parçamın onun gibi bir kadından uzak durması gerekiyor.

JOY STICK Mayıs ayında yayınlanıyor!

TEŞEKKÜRLER

Muhteşem kapak için Helen Williams'a teşekkür ederiz! Her şey için KP Simmon'a teşekkür ederim. Kelley, Candi, Keyanna ve Kara'nın her kitap için yaptıkları çalışmalar için minnettarım. Kızlarım Laurelin, CD ve Kristy'ye ve tabii ki Lili Valente'ye minnettarım. Bu karakterleri oluştururken Jen McCoy ve Dena Marie'nin sabırlı ve muhteşem geri bildirimlerine ve bitmiş kitabı izleyen Kim'e borçluyum. Tiffany'den Lauren'a, Janice'e ve özellikle bu kitapta Karen'a kadar tüm editörlerime teşekkür ederim. Aileme, kocama ve muhteşem köpeklerime teşekkür ederim! Haberi yayan tüm blog yazarlarına ve eleştirmenlere kocaman teşekkürler. En büyük teşekkür okuyucularıma. Sizi seviyorum!

Xoxo

Lauren

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

FULL PACKAGE, New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan romantik komedi!

BIG ROCK, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız romantik komedi!

MISTER O, aynı zamanda New York Times Çok Satan bağımsız bir romantik komedi!

WELL HUNG, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız bir romantik komedi!

THE SEXY ONE, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız bir aşk romanı!

New York Times ve USA Today Çok Satan Baştan Çıkarıcı Geceler serisi, Geceden Sonra Gece,
Bu Geceden Sonra ve Bir Gece Daha

Ve her ikisi de New York Times ve USA Today Bestseller olan iki bağımsız aşk romanı, Nights With
Him ve Forbidden Nights!

Tatlı Günahkâr, Günahkâr Arzu, Günahkâr Özlem ve Günahkâr Aşkve Geceler, New York Times Çok Satanlar listesine giren Baştan Çıkarıcı Geceler'in devamı niteliğindeki yüksek tempolu romantik gerilim serisi!

Kalbiyle Oynamak, USA Today çok satanlar listesinde ve seksi bir Seductive Nights spin-off bağımsız! (Davis ve Jill'in romantizmi)

21 Çalıntı Öpücük, USA Today Çok Satan yasak yeni yetişkin romantizmi!

Bir New York Times ve USA Today Bestseller'ı olan [Caught Up In Us](#)! (Kat ve Bryan'ın romantizmi!)

[O Benimmiş Davranmak](#)Gibi , Barnes & Noble ve iBooks Bestseller! (Reeve & Sutton'ın romantizmi)

[Trophy Husband](#), New York Times ve USA Today Bestseller! (Chris ve McKenna'nın romantizmi)

[Far Too Tempting](#), USA Today Bestselling bağımsız romantizm! (Matthew ve Jane'in romantizmi)

[Gözlerindeki Yıldızlar](#), bir iBooks çok satanı! (William ve Jess'in romantizmi)

USA Today çok satan Pişmanlık Yok serim şunları içeriyor

[The Thrill of It](#) (Harley ve Trey ile Tanışın)

ve devamı

[Seninle Her Saniye](#)

New York Times ve USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan Ateşle Mücadele serim

[Benim İçin Yan](#) (Smith ve Jamie'nin romantizmi!)

[Melt for Him](#) (Megan ve Becker'ın aşk romanı!) ve

[Consumed by You](#) (Travis ve Cara'nın aşk romanı!)

[Sapphire Affair serisi...](#)

Safir Olayı Safir

Soygunu

[Sınırların Dışında](#)

New York Times Çok Satan seksi bir spor romantizmi

Tek Kişi

İkinci bir şans aşk hikayesi!

İLETİŞİM

Okurlardan haber almayı seviyorum! Beni Twitter'da [LaurenBlakely3](#) adresinde, Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](#) adresinde veya çevrimiçi olarak [LaurenBlakely.com](#) adresinde bulabilirsiniz. Ayrıca bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

